

UNIVERSAL
LIBRARY

OU_208259

UNIVERSAL
LIBRARY

கழக வெளிப்பு ௪௨௦

தமிழ்ச் சங்கங்களின் வரலாறு

ஆசிரியர்
திருமங்கலம் லி, துணைக்கிழார்
ஜி. சிதம்பரம்

திருநெல்வேலி தென்னிந்திய
சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம் லிமிடெட்.
திருநெல்வேலி . . . சென்னை 1

முதல பதிப்பு நவம்பர், 1948.

All Rights Reserved

அப்பர் அச்சகம், 6, டேவிட்சன் தெரு, சென்னை 1.

பதிப்புரை

எவ்வகை வாழ்வும் எழிலுற நடந்து இன்புறச் சங்கங்கள் இன்றியபயாசன அம்முறையில் தொன்மைத் தமிழ்மக்கள் பன்னெடுக காலங்கடகு முன்பே “தமிழ்ச் சங்கங்” கண்டு, சீரும் சிறப்பு மலிய நட்சுதி, அதன் பயனாக உலகத்துக்கே நனிநாகரிகம் நல்கி உயாந் ருனா. அச்சங்கங்களில் வேந்தரும் புலவரும் வேறறுமையினறி வீற்றிருந்து விழுமிய செந்தமிழ்த் தொண்டாற்றினா.

பின், வேற்றுப்புல மக்கள் விரலித கங்கள் வெளிப்பகட்டாலும் ஒலிப் பெருக்காலும் செந்தமிழ் மக்களைக் திகைப்புறுத்தித், தம் வழி சாததனா அவாக்களும் அம்மயக்கி லீடுபட்டுத் தம் தாய்மொழியை யுந் தமிழ் நாகரிகசுதையும் போற்றும் தனித்தொண்டை மறந் ருனா தண்டமிழ்நாடு உலகங்கண்டறியாத பெருவளமுற்று,

“பிணியினமை செலவம் விளைவினபம் ஏமம்
அலாயென்ப நாட்டிறகிவ வைநது”

என்னுந் தமிழ்மறைக்கேற்ப, வலிகததாலும் பணியிக்கு கைத்தொழி லாலும் சிறந்திருந்தது. அச்சிறப்பை நாடி வெளிநாட்டு வணிகா களும், மணனாக்களும் ஒருவாபின் ஒருவராய் வளங்கொண்டும் போர புரிந்தும் நாட்டை மாறுபடுத்தினா அத்தனாலும் தமிழ்ச் சங்கங் களுக்கு உலைவு நோத்தது

இந்நிலையில் ஆங்கில ஆட்சி நிலத்தது அந்நாட்சியில் வர லாற்று தூல் எழுதினரும், ஆராய்ச்சி தூல் வெளியிட்டாரும் செந் தமிழ்மொழியால் நாழந்தும், அம்மொழிக்கு ஆக்கநெடாதது, பிற மொழி மயக்கால் நடுநில குன்றித் தமிழ்ச் சங்கங்களின் காலப் பழமையை மிக அண்மைக் கிழமையாகக் கிழவினா. அவற்றை யெல்லாம் பொருந்துமாறு மறுத்து, வலிய சான்றுகளுடன் உண்மை காட்டி, ஆசிரியர் இந்நூலகத்துத் தெளிவுபடுத்தியுள்ளார இந்நூ லுணாசதி, நம் தமிழ் அனையைத் தொன்மைச் சங்க அரியனை மீதமாபதி, மாசற்ற தூய தமிழ்வளஞ்சாரநத் புதுப்புது மலையலி யலிவித்துத் தமிழாக்களுக்கே யுரியவென உலகங்கடும் பண டைய நாகரிகத்தைக் கைக்கொண்டு நாடும் மொழியும் நன்னெறியும் கடைப்பிடித் தொழுகச்செய்து, நம்மையுடீமா பொருளாக்கி, உலகம் மதிக்கச் செய்யும்

இதசகைய சீரிய நூலை ஆக்கித் சந்த திரு திருமந்திரமணி துடிசைகிழா அ சித்தம்பரனா அவாக்களுக்கு எங்கள் நன்றி உரித்தாருக

இந்நூலைத் தமிழ்மூலகம் வாங்கிக் கற்று இன்புற்று எங்களை ஊக்குமாக

—தேன்னிந்திய கைவசீகநாந் நாப்பதிப்புக் கழகத்தார்.

உள்ளுறை

பக்கம்

	தோற்றுவாய	1
க	தென்மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கம் ..	4
உ	மகேந்திரமலைத் தமிழ்ச் சங்கம் .	15
ங	பொதியமலைத் தமிழ்ச் சங்கம்	26
ச	மணிமலைத் தமிழ்ச் சங்கம்	31
ரு	குன்றம் எடுத்த குமரவேள் தமிழ்ச் சங்கம்	38
கூ	தலைச் சங்கம்	52
எ	முதுகுடுமித் தமிழ்ச் சங்கம்	63
அ	இடைச் சங்கம் .	70
கூ	திருப்பரங்குன்றத்துத் தெனமதுரைத் தமிழ்ச் சங்கம்	90
கௌ	கடைச் சங்கம்	100
கர	வச்சிரநதி தமிழ்ச் சங்கம் .	132
கஉ	மதுரை நான்காம் தமிழ்ச் சங்கம் ...	139
கங	கோவைத் தமிழ்ச் சங்கம் .	147
கச	கரந்தைத் தமிழ்ச்சங்கம்	148
	பின் இணைப்பு 1 . .	149
	பின் இணைப்பு 2 .	163

முகவுரை

“ஐந்திணை அகநூல்,” என்ற இறையனாகளவியல் நூலை, நக்கீரர் I வகுத்த உரையுடன் படிக்கும்போது, ஒருவன் தலை—இடை—நடை ஆகிய முச்சங்கங்களைப்பற்றியே கூறப்பட்டுள்ளதைக் காண்கிறான்.

ஆனால், சங்க இலக்கியங்களையும், சங்க காலத்துக்குப் பிற்பட்ட இலக்கியங்களையும் படிக்கும்போது, முச்சங்கங்களுக்கு முந்தியும் பிந்தியும் தமிழ் நாட்டில் தமிழ்ச் சங்கங்கள் நடைபெற்றதற்குச் சான்றுகள் நிறைப இருக்கின்றன. அச்சான்றுகளை எல்லாம் திரட்டிப் பின் இணைப்பு I என்ற தலைப்புடன் இந்நூலில் சேர்த்துள்ளேன்.

பின் இணைப்பு I-ல் காட்டப்பட்டுள்ள ஆதாரங்களை ஒருவன் அமைதியாகவும், உறுபட்ட மனம் இல்லாமலும் நோக்குவானே யாகில், தமிழ்ச் சங்கங்கள் பல்லாயிரம் ஆண்டுகளாக, இத் தமிழ் நாட்டில் நடைபெற்று வந்தன, இன்றுமே நடைபெற்று வருகின்றன என்ற முடிவுக்கு வந்தே தீருவான்.

கடைச்சங்கப் புலவரான ஒளவையாரும், தலையானவகானத்துச் செருவென்ற பாண்டியன் நெடுஞ்செழியனும் கடைச்சங்கத்தைப் பற்றிப் பாடியிருப்பேரல், தமிழ்ச்சங்கம் நடைபெற்றதைப்பற்றி யாரேனும் ஐயங்கொள்ளுவாரா? அப்படிக்கொள்ளுவாரா ஆனால் அவர்களை என்னென்பது?

“உலகத்தாரா உண்டென்பது இல்லென்பான் வைபத்து
அலகையாய வைக்கப் படும்.” (குறள் 400)

என்னும் முதுமொழிக்கு இலக்காவான்.

அகம் - புறம் முதலிய சொற்களால், தமிழ்ச்சங்கங்களில் உறுப்பினர்களாயிருந்த புலவர்களுடைய பாட்டுக்களை உள்ளன. ஆதலின், சங்கங்கள் நடைபெற்றதைப்பற்றி ஐயுறக் காரணம் சிறிதும் இல்லை.

கடைச்சங்கம் அழிவெய்திய பதினைந்து ஆண்டுகளுக்குப்பின் வாழ்ந்த மாணிக்கவாசகர் (250—282 A. D.) கடைச்சங்கத்தைப் பற்றிப் பேசுவாரானால், அவர் சொல்லிலும் ஐயம் உண்டோ? அவர் பாண்டியன் முதல் மந்திரியாய் இருந்து, கடைச்சங்கம் நடைபெற்று வந்ததற்கு ஆதாரங்களை அரசாங்க நூலநிலைபத்தில இருந்து பார்த்தவா அன்றோ? அதனால் அல்லவோ “கூடலில் ஆயந்தணை தீர்ச்சரிநின், துறைவாய் துழைந்தனையோ,” என்று ஆனந்தக் கூடத் தனைக் கேட்கிறார்.

ஆதலின், தமிழ்ச் சங்கங்கள் தமிழ் நாட்டில் பல்லாயிரம் ஆண்டுகளாக நடைபெற்றன, நடைபெற்று வருகின்றன என்பதற்கு ஐயம் கிடையாது.

இந்நூலின்கண் பதினாந்து தமிழ்ச்சங்கங்களைப்பற்றிக் கூறப் பட்டுள்ளது. அச்சங்கங்கள் நடைபெற்றன என்பதற்கு இலக சியச சான்றுகளும், இதுவரை கிடைத்துள்ள செப்பேடு, கலவெட்டுச சாசன ஆதாரங்களும் காட்டப்பட்டுள்ளன. தமிழ்நாட்டுச் சங்கங்களைப்பற்றிப் பிறநாட்டு வரலாற்றுச் சான்றுகளையும் காட்டியுள்ளேன்.

சங்கங்கள் என்றால் இக்காலத்துப் பலகலைக்கழகம் (University) போன்றது என்று கொள்ளவேண்டும். மாணவர்கள் சங்கத்திலேயே இருக்க—படுக்க—உண்ண—உடுத்த முதலிய எல்லா வசதிகளையும் பெற்று வரலாகா அல்தாவது, குருகுலவாசம் (Residential University) எனப்பெட்ட சங்கங்களாக இருந்தன.

இச்சங்கங்களில் சீனா (China), காந்தாரம் (Afganistan), எகிப்தியம் (Egypt), பாபிலோனியா, அக்கேடியா, அமேரியா, பாரசீகம், இலங்கை முதலிய இடங்களில் இருந்தும் மாணவர்கள் வந்து படித்துச் சென்றுள்ளார்கள் என்று தெரிகிறது.

நாலந்தா (Nalanda), தக்கசீலம் (Taxilla) முதலிய ஆரிய நாட்டுப் பலகலை கழகங்கள் ஏற்படுவதற்குப் பன்னூராயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே, தமிழ் நாட்டில் தமிழ்ச் சங்கங்கள் நடைபெற்று வந்தன என்பதற்கு வடநாட்டு ஆரியர்கள் நூற்களிலேயே ஆதாரங்கள் உள்ளன.

“சங்கம் என்ற சொல்லே தமிழ்ச்சொல் அன்று, அது வடமொழிச்சொல், அதனால் தமிழில் சங்கம் என்பதற்குச் சரியான சொல் கிடையாது. வடநாட்டில் நடந்த நாலந்தா, தக்கசீலம் முதலிய சங்கங்களைப் பார்த்து, தென்னாட்டிலும் தமிழ் மொழிக்குச் சங்கங்கள் இருந்ததாகக் கதை கட்டியுள்ளார்கள்,” என்று வாய்கூசாது கூறுபவர்களும் இந்நாட்டில் உண்டு.

மொழிநூல் வல்ல மாகறல் காத்ததிகேய முதலியார் அவர்களும், யாழ்ப்பாணத்து ஞானப்பிரகாசப் பாதிரியாரும், பனமொழிவல்ல தேவநேயப் பாவாணரும் ‘சங்கம்’ என்ற சொல் தமிழே என்று அறுதியிட்டுள்ளதை அவரவர்கள் நூல்களில் காண்க.

மேலும், இப்போது பதிப்பிக்கப்பட்ட தொல்காப்பியத்தில், தப்பாகப் பிரசுரிக்கப்பட்ட சூத்திரங்களை வைத்துக்கொண்டு, பகுத திறவையும் பறிகொடுத்துவிட்டு, சுகரம் மொழிக் கு முதலில் தமிழ் மொழியில் வராது என்று தொல்காப்பியா சூத்திரம் செய்துள்ளார். ஆதலால், ‘சங்கம்’ என்ற சொல் வடமொழியே ஒழியத் தென் மொழியன்று என்று பிடிவாதமாகக் கூறுபவரும் உண்டு. அந்தத் தொல்காப்பியச் சூத்திரம் வருமாறு—(Vide செந்தமிழ்ச்செலவி சிலம்பு 15, பரல 2, பக்கம் 67—69)

“க—த—ந—ப—ம எனு மா வைநதெழுத்தும்
எல்லா உயிரொடும் செல்லுமா முதலே.
சகரக கிளவியும் அவற்றே ரற்றே
அவை ஓள வெணும் ஒன்றலங் கடையே”

என்பது தான தொல்காப்பியா சூத்தரிசுத்து.

ஆனால், இப்போது பதிப்பிதகவாகள் இந்த ஒரு சூத்திரத்தை
இரண்டு சூத்திரங்களாக்கி, கடைசி அடியை

“அ—ஐ—ஓள எனும் முன்றலங் கடையே”

என்று பதிப்பிததுள்ளாகள்.

எடு பெயாத்து எழுதினவன் செய்த தவருனது பணடிதாக
ளுடைய அறிவையே மயக்கிவிட்டது; தமிழ் நாட்டில சங்கம்
இருந்ததிலை என்று தமிழககு எதிரியாக உள்ளவாகள் கூற ஒரு
கருவியாக உபயோகப்படுகிறது.

சூத்திரத்தின் பொருள் —

“க—த—ந—ப—ம என்னும் ஐந்து மெய்யெழுத்துக்களும்
எல்லா உயிரெழுத்துக்களோடுங் கூடிப் பேருவாவிற்றய் மொழிககு
முதலாக வரும்.

ச என்ற மெய்யெழுத்தும் அவ்வைந்து மெய்யெழுத்துக்களைப்
போலவே, எல்லா உயிரெழுத்துக்களோடுங் கூடிச் சீறுவாவிற்றய்
மொழிக்கு முதலாக வரும்.

ஆனால், க—ச—த—ந—ப—ம என்ற ஆறு மெய்யெழுத்துக்க
ளும் ஓள என்னும் உயிரெழுத்தோடுங் கூடிமாசு திரம மொழிக்கு
முதலாக வாரா.

மேற்கோள் —

சரியானது

1. கவ்விறறு
2. சவ்வரிசி
3. தவ்வை
4. நவ்வி
5. பவ்வம்
6. மவ்வல்

பிழையானது

- கௌவிறறு
- சௌவரிசி
- தௌவை
- நௌவி
- பௌவம்
- மௌவல்

என்பதே.”

ஆனால், தொல்காப்பியம் படித்த சிலரும், படியாத பலரும்,
படித்தும் பிடிவாதக் குணமுள்ள சிலரும் மேலேகாட்டிய சொற்
களைப் பிழையாகவே எழுதி வருகிறதைச் செய்தித் தாள்களில்

பாக்கலாம். ஆகையால், தமிழர்கள் விழிப்படைந்து, தவற்றை உணராத சரியானபடி மேற்கண்ட சொற்களை எழுதி வரவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

தப்புவாரியாகிய “அ—ஐ—ஔ எனும் முன்றலங்கடையே” என்ற அடியினபடி பொருள் செய்வோமானால் க—ச—த—ந—ப—ம என்ற ஆறு மெய்யெழுத்துக்களும் அ—ஐ—ஔ என்ற மூன்று உயிர் எழுத்துக்களோடும் சேர்ந்து மொழிக் கு முதலில் வராமல் இருக்கவேண்டும் வாய்க்கத்தில் அப்படி இல்லை. இலக்கியங்களில் அம் அப்படி இல்லை. இலக்கியங்கண்டதற்கு இலக்கணமே யொழிய, இலக்கணத்திற்காக இலக்கியம் இல்லை.

மேலும், அ என்ற எழுத்தோடு சேர்ந்து அம் மெய்யெழுத்துக்கள் வரவில்லை யென்றால், வேறு எந்த உயிரோடும் வர முடியாது எனினெனின, எல்லா உயிர்களும் அகரத்தினின்றும் பிறந்தன என்பது நூற்றுணிபு.

கடைசி அடியாகிய அந்தத் தவறான அடியை சுகரங்கீர்த்து மாதிரி சற்காலப பண்டிதர்கள் கொள்ளுகிறமாதிரி கொண்டால், சுகரம் அகரத்தோடும், ஐகாரத்தோடும், ஔகாரத்தோடும் மொழிக் கு முதலாக வரக்கூடாது சங்க இலக்கியங்களில் பாத்தால் அதற்கு நோமுரணைக் காணலாம்.

தொல்காப்பியத்திலேயே இரண்டு சூத்திரங்கள் சுகரத்தை மொழிக் கு முதலாக வைத்துச் செய்யப்பட்டுள்ளன. தொல்காப்பியர் “அ—ஐ—ஔ எனும் மூன்றலங்கடையே” என்று சூத்திரம் இயற்றி இருந்தால், அதற்கு முரணாக சுகரத்தை மொழிக் கு முதலில் வைத்து இரண்டு சூத்திரங்கள் செவ்வாரா? உன்னிப்பாருங்கள்.

மேலும்,

“தந்த கள்வன சமழ்ப்புமுகம காணமின”

(பரிபாடல்—20)

“மனபதை சவட்டும் கூற்றம் எனப”

(பதிற்றுப்பத்து—84)

“பஞ்சாயக் கோரை பலலிற் சவட்டி”

(பெரும்பாணற்றுப்படை—217)

“சந்து நீவிய புனமுடிந திடுமின”

(மூலபடுகடாம்—393)

என்ற அடிகளை நோக்கும்போது, தொல்காப்பியத்தை இலக்கணமாகக்கொண்ட சங்கநூற் புலவர்கள் சுகரத்தை மொழிக் கு முதலாக வைத்துப் பாடி இருக்கமாட்டார்கள்

“சையொத திருந்தால் ஐயமிட் டுண” என்று சுகரம் ஐகாரத்தோடு மொழிக் கு முதலாக வைத்து ஒளவையார் பாடியிருக்க மாட்டார்.

இவைகளை எல்லாம் கூர்ந்துநோக்காது, உலக வழக்கையும் சிந்தியாது, “வாய புளித்ததோ மாகாய புளித்ததோ,” என்று கூறிவிடக்கூடாது.

ஆதலின், சங்கம் என்ற சொல் தமிழ்மொழிச் சொல்லே; தமிழ் நாட்டில் பல தமிழ்ச்சங்கங்கள் வடநாட்டில் நடந்த வடமொழிச் சங்கங்களுக்கு முன்னேயே நடைபெற்று வந்தன. சங்கம் என்ற சொல் தமிழ் மொழியிலிருந்துதான் வடமொழிக்குச் சென்று பயிலப்பட்டு வருகிறது. தமிழ் மொழியினின்றும் இன்னும் எத்தனையோ சொற்கள் வடமொழிக்குச் சென்று பயிலப்பட்டு வருகின்றன என்பதை ஒவ்வொருவரும் மனதில் பதித்தல்வேண்டும்.

இப்படிப் பலலாயிர ஆண்டுகளாக நடைபெற்றும், சேர—சோழ—பாண்டிய மன்னர்களாலும், தமிழ் நாட்டுப் பிற வள்ளல்களாலும் ஆசிரிக்கப்பட்டும் வந்த புகழ்பெற்ற சங்கங்களின் சரித்திரங்களைக் காலவரையறையுடன ஒருவரும் எழுதிவைக்கவில்லையே என்ற கவலை எனக்குச் சிறுவயதில் கலலூரியில் படிக்கும்போதே ஏற்பட்டது. அதமுதல் நான் தூல்களைப் படிக்கும்போது சங்கங்களைப் பற்றிக் குறித்துவைத்த குறிப்புக்களை பெல்லாம நான் அரசாங்க அலுவலினின்றும் 1935-ல் ஓய்வு எடுத்துக்கொண்டபின், ஒன்று சேர்த்து எழுதிவைத்தேன் என நண்பர் திருவாளர் வ. சுப்பையா பிள்ளை அவர்கள் 1948 சூன் மாதம் இவண் வந்திருந்தபோது அவரிடம் காட்டவே, அவர், அதனைப் பார்த்து, புத்தகமாக வெளியிட்டால் பலருக்கும் பயன்படும் என்றும், சங்கத்தைப்பற்றிய ஐயம் சூரியனைக் கண்ட பனிபோல நீங்கும் என்றும், காலவரையறையுடன விளக்கப்பட்டிருப்பதால், இருட்டறைகளுள் போகக் கையில் விளக்கு இருப்பதுபோல, தமிழ் தூல்களைப் படிப்பதற்கு இருதூலப் பெருநுண்ணை செய்யும் என்றும் கூறிக் கையெழுத்துப் படியை வாங்கிக்கொண்டுபோய், அதனைக் கழக வெளியீடாக வெளியிட்டுள்ளார்கள். அவருக்கு இறைவன் எல்லா நன்மைகளையும் மேனமைகளையும் அளிப்பானாக!

இமமாதிரியே “அகத்தியா வரலாறு”, “ஒளவையார் வரலாறு”, “தென்னாட்டு வரலாறு” என்ற தூல்களையும் எழுதிவைத்துள்ளேன். அவைகளும் விரைவில் வெளிவந்தால் உலகில் தமிழ் நாட்டைப்பற்றிய உண்மை வரலாறு நடைமுறைக்கு வரும்.

அக்காலத்தினை எதிர்பார்த்து, இறைவன் திருவடியையும் சிந்தித்து இம்முகவுரையை முடிக்கின்றேன்.

கோவை, }
15—2—49. }

திருநாதிரமணி—துடிசைகிழார்
அ சிதம்பரூர்.

மேற்கோள் குறிப்பு அகராதி.

எண்	பாட்டு முதல்	நூல்	பக்கம்
1.	அகாரம்	திருமந்திரம்	51
2.	அக்காலத்து	அடியாக்கருவல்லார சிலம்பு—உரை	4
3.	அத்திருத்தகு	கம்பா	151
4.	அருங்கடை	சங்க அகவல்	123
5.	அருமறை	திருப்புக்கழ	41
6.	அறமநாலே	”	41
7.	அறம்பொருள்	அப்பா	23
8.	அறிவுடையார	நாலடி (கநுள்)	149
9.	அறுவகைப்பட்ட	தொல்காப்பியம்	82
10.	அற்றனறி	சம்பந்தா	160
11.	ஆடாடெனப	புறம்	158
12.	ஆரியம்	நகரீரா II	138
13.	இசைப்படு	பழம் இலக்கணம்	36
14.	இமிழகுரல	புறம்	156
15.	இருக்குவேதம்	மாணிக்கவாசகா காலம்	65
16.	இழையணி	அகம்	157
17.	உருவே	பழம் இலக்கணம்	36
18.	உறைவாள்	திருக்கோவையார	159
19.	எங்கோ	புறம்	68
20.	எந்நன்றி	திருக்குறள்	50
21.	எழுத்தென	தொல்காப்பியம்	88
22.	ஐதரேய	மாணிக்கவாசகா காலம்	23
23.	ஓங்கிய	புறம்	125
24.	ஓங்கிய சிறப்பின	”	154
25.	ஓதம் எழுத்து	திருமந்திரம்	50
26.	கலக அகரர்	திருப்புக்கழ	43
27.	காணப்பட்ட	பழம் இலக்கணம்	36
28.	கேசவானுலே	தமிழ் வரலாறு (ரா. இராக.)	83
29.	கொண்டவோரா	பழம் இலக்கணம்	36
30.	கொலயானே	வேள்விக் குடிசாசனம்	66
31.	கோயில்	திருவிளையாடல்	95
32.	சங்கத்	ஒளவை	158
33.	சனகர்க்கும்	திருப்புக்கழ	41
34.	சாலபாய	பெரியபுராணம்	161
35.	சிவனை நிகர்	திருப்புக்கழ	40
36.	செங்கோவே	செங்கோன் தரைச்செலவு	34

37.	செந்தமிழ்நாடே	தனிப்பாடல்	162
38.	செந்நீர்	புறம	6
39.	”	”	150
40.	சேடன் மேருவும்	திருப்புகழ்	43
41.	தக்காணத்தது	கலவெட்டு	76
42.	தப்பா	திருக்குறள்மலை	130
43.	தமிழ்ததலைமை	செங்கோன் தரைசசெலவு	34
44.	தமிழ்நிலை	சிறுபாண	153
45.	தமிழ்வையை	பரிபாடல்	158
46.	திஸஸா	இராஜாவளி	128
47.	தென்தமிழ்	கம்பா	29
48.	”	”	150
49.	தொடுத்தோல்	பெரும்பாண	10
50.	தொண்டை	மிராஸரைட	98
51.	தொல்வாணை	மதுரைக்காஞ்சி	149
52.	நடுவுநிலலாது	திருமந்திரம	27
53.	நற்றிணை	தனிப்பாடல்	120
54.	நன்பாட்டு	அப்பா	160
55.	நான்குகூறு	தொல்காப்பியம்	24
56.	நிலந்தந்த	மதுரைக்காஞ்சி	5
57.	நிலனாவில்	கலித்தொகை	156
58.	நேமிசகுத்தொடு	திருப்புகழ்	43
59.	நோநினறு	ஒளவை	162
60.	பராசவமுனி	தமிழ் வரலாறு (ரா. இராகவ.)	131
61.	பலசாலை	மதுரைக்காஞ்சி	68
62.	பழந்தமிழ்	யாழ்நூல்	9
63.	பழுதில	அகம	157
64.	பாடுதமிழ்	புறத்திரட்டு	161
65.	பாதாள சேட	திருப்புகழ்	43
66.	பிணியினமை	குறள்	பதிப்புரை
67.	புகலிஞான	சம்பந்தா	160
68.	புலத்தினுண	பரிபாடல்	157
69.	புலவா	சிலம்பு	154
70.	பெருந்தேவனா	தமிழ் வரலாறு (சீனிவாச பிள்ளை)	96
71.	பேராறம	செங்கோன் தரைசசெலவு	33
72.	பேராற்றருகில	தமிழ்விடுதலாது	7
73.	”	”	32
74.	பொசுதியாண்ட	பதிற்றுப்பத்தது	156
75.	பொருவருஞ்சோ	சின்னமணூர்சசெப்பேடு	99
76.	மதிமொழி	கலித்தொகை	155
77.	மதுராபுரி	சின்னமணூர்சசெப்பேடு	153

78.	மத்திய ஆசிரியர்	ஜனாரால் நேரு	7 ^(a)
79.	மலிதிரை	கலித்தொகை	13
80.	மன்னுமாமீல	திருநாசகம்	23
81.	முதற்காரணம்	பழம் இலக்கணம்	36
82.	முதலிழை	திருப்புகழ்	40
83.	முமமை	பெரியபுராணம்	161
84.	முரணில்	நக்சரா II	138
85.	முருகு	தரிப்பாடல்	120
86.	மூவெயில்	சந்தரா	28
87.	மூன்றாம	சீனசரித்திரம்	152
88.	மேருகிரி	திருப்புகழ்	43
89.	யுகமுடிவு	பிங்கலநதை	57
90.	வடிவேல்	சிலப்பதிகாரம்	12
91.	”	”	54
92.	வடுவறு	சங்க அகவல்	73
93.	வழுதியா	திருப்புகழ்	42
94.	விடைகொடு	திருவிளையாடல்	8
95.	விநதுவிழை	திருமந்திரம்	51
96.	வேங்கடம்	சங்க அகவல்	58

சில திருத்தங்கள்.

பக்கம்	பிழை.	திருத்தம்.
71. வரி - 17.	அகர முனிவன்	அமர முனிவன்
72. வரி - 19.	செம்பூட்சேய் (பாண்டியன்)	செம்பூட்சேய் (பாண்டியன்)
133. வரி - 1.	கடைச்சங்கம்	கூற்றியல் வாசகிரநந்தி தமிழ்ச்சங்கம்
135. வரி - 1.	”	”
137. வரி - 1.	”	”
139. வரி - 5.	VII	XII

கால வரையறையுடன் தமிழ்ச்சங்கங்களின் வரலாறு

தோற்றுவாய்

களையில னுடையும, அதன் உரையையும் ஒருவன் படிப்பான ஆனால், அவனுக்குத் தமிழ்ச சங்கங்களின் வரலாறு கால வரையறையுடன் தெரியவேண்டியது இன்றியமையாதது என்று தோன்றும்.

“சங்கங்களின் கால வரையறை தெரியாத வரையில் பழையது புதிது ஆகவும், புதியது பழையது ஆகவும், மெய்ப்பொய்யாகவும், பொய் மெய்யாகவும், முன் இருந்த ஆசிரியர் பின் இருந்தவராகவும், பின் இருந்த ஆசிரியர் முன் இருந்தவராகவும் கொள்ளப்பட்டு, உண்மை சிறிதும் விளங்காமல் பெரியதொரு தலைநடுமாற்றமே தலைநிரித்தாடும். இத்தகைய தலைநடுமாற்றப் பேயால் பிடியுண்டு நிற்கும் வரையில் மக்கள் பொய்யான வழிகளில் அலைந்து திரிந்து மீளாத் தன்பததிற்கு ஆளாகி நிற்பர். ஆனதனால்தான் உண்மையை உள்ளவாறு உணர்ந்து இம்மக்கட் பிறவியை உண்மை நெறியிற் செலுத்தி முன்னேற்றதற்கு, அறிவையும் இன்பத்தையும் தமக்கு வழங்கிய தம் ஆசிரியர்கள் இருந்த காண்களையும், அக்கால நிலைகளையும் உணர்வதில் ஐரோபிய அறிஞர்கள் பெருவேட்கையும பெருமுயற்சியும்

உடையவர்களாய் இருக்கின்றனர். முற்காலத்திருந்த அறிஞர்களின் உண்மைநிலைகளை எல்லாம் உண்மையாக ஆராய்ந்து அறிந்த உண்மை அறிவில் தலைசிறந்து வருதலினால்தான் மேனாட்டு வெண்மக்கள் அறிவிலும், ஆறறலிலும், நாகரிகத்திலும், இன்ப வாழ்விலும் நாளுக்கு நாள் வளர்ச்சிபெறபோல் வளர்ந்து, அவ்வுண்மை அறிவு வாயாதமற்ற நாட்டவர்களை எல்லாம் தம் அடிக்கீழ்ப் படுத்துச் செங்கோல ஒச்சி வருகின்றனர்.

கால ஆராய்ச்சி செய்து அவ்வக்கால நிலைகளையும், அவ்வக் காலத்தில இருந்த ஆசிரியர்களையும் உணராமையினால் தான், நம நாட்டவர்கள் பொய்க் கதைகளிலும், பொய்த் தெய்வ வணக்கங்களிலும், போலி ஆசிரியர் மருள் உரைகளிலும், வீழ்ந்து மயங்கி உண்மை அறிவு வாயாதவர்களாய், அதனால் தம பிறவியைப் புனிதப்படுத்துவ வழிவகைகள் தெரியாதவர்களாய், அறிவும் ஆற்றலும் இன்றி, தம் முட் பொறாமையும், பகைமையும் கொண்டு, நோயிலும், வறுமையிலும் உழன்று, தீவினைக்கு ஆளாகி, மங்கி, மடிந்து போகின்றனர். எனவே, இம்மக்கட் பிறவியைத் தெய்வப் பிறவி ஆககுதற்கு இன்றியமையாத கருவியாய் மேம்பட்டு விளங்குவது கால ஆராய்ச்சியால் உரங்கொண்டு துலங்கும் மெய்யறிவு விளக்கமே யாம்," என்று "மாணிக்கவாசகர் வரலாறு" என்னும் புத்தக முகவுரையில் அதன் ஆசிரியர் கூறுவது காண்க.

ஆதலின், கூடுமான வரையில் இதுவரை கிடைத்த கல் வெட்டுகள், சாசனங்கள், இலக்கிய ஆதாரங்கள், நாட்டுச் சரித்திரங்கள் இவைகளைக் கொண்டு, தமிழ் நாட்டில் நடைபெற்ற தமிழ்ச்சங்கங்களின் காலங்கள் ஒருவாறு நிச்சயித்து ஈண்டு எழுதப்பட்டிருக்கின்றன. இக் காலங்கள்

இனி வரும் ஆராய்ச்சியால் சிறிது மாறுபட்டாலும் படலாம்.

சண்டுக் குறிப்பிடப்பட்டவை கி. மு. 30,000 முதல் கி. பி. 20-ம் நூற்றாண்டு வரை நடந்த, நடக்கின்ற தமிழ்ச் சங்கங்களே யாம்.

கி. மு. 30,000 க்கு முன்னும் தமிழ்ச் சங்கங்கள் இருந்தன என்று தெரிகிறது. ஆனால், அவைகளின் வரலாறுகள் தெள்ளத் தெளியத் தெரிய வராததால், சண்டு இப்போது விடப்பட்டன.

சங்க நூல்களாலும், சமண நூல்களாலும், பிற நாட்டுச் சரித்திரக் குறிப்புகளினாலும், கல வெட்டுக்களாலும், தாமிர சாசனங்களாலும் நமக்கு நன்றாயப் புலப்பட்டவற்றையே சண்டுக் கூறியிருக்கின்றோம்.

தமிழ் நாட்டுச் சரித்திரம் இமயமலை தோன்றிய (கி. மு. 20,000,000) காலம் முதற்கொண்டு பல ஆதாரங்களுடன் எழுதப்பட்டுவருகின்றது. அது வெளிபாகுமபோது, தமிழ்ச் சங்கங்களைப்பற்றி இன்னும் பல வரலாறுகள் வெளிவரலாம்.

இனி, கி. மு. 30,000 முதல் நடைபெற்ற தமிழ்ச் சங்கங்கள் இன்னின்னவை யென்பது, அவைகளின் காலம், சங்கம் இரீஇயினார் வரலாறு, பாடப்பட்ட நூல்கள் முதலியவைகளைப்பற்றிக் கூறுவாம்.

I. பஃறுளியாற்றுத் தென்மதுரையில்
நடைபெற்ற தமிழ்ச் சங்கம்

(உருவ எழுத்துக் காலம்)

- (1) காலம்:—கி. மு. 30,000 முதல் கி. மு. 16,500 வரை
18,500 ஆண்டுகள்.
- (2) இடம்:—பஃறுளியாற்றின் கரையில் இருந்த தென்
மதுரை என்னும் நகரம்.
- (3) சங்கம் இரீதிய அரசர்:—பாண்டியன் கேடியோன்.
இவனுடைய மறுபெயர்களாவன :—முதலாம்
நிலந்தரு திருவிற் பாண்டியன் ; ஆழி வடிம்
பலம்ப நின்ற பாண்டியன் ; பாண்டியன்
மா கீர்த்தி.
- (4) புலவர்:—ஆழிவடிம்பலம்ப நின்ற பாண்டியன் முதலி
யோர்.
- (5) னல்.—
- (6) பாடப்பட்டன:—
- (7) பாடப்பட்டோர்:—ஆழிவடிம்பலம்ப நின்ற பாண்டி
யன் முதலியோர்.
- (8) கவி அரங்கேழிய அரசர்:—ஆழிவடிம்பலம்ப நின்ற
பாண்டியன் முதலியோர்.
- (9) வரலாறு:—பஃறுளி என்னும் யாறு பெருவள நாட்டுக்
கும், ஒளிநாட்டுக்கும் இடையில் எல்லையாக
மேருமலைத் தொடரினின்றும் உற்பத்தியாகிக் கீழ்
நோக்கி ஓடிக்கொண்டு இருந்தது. இதனை:—
“அக்காலத்து அவர் நாட்டுத் தென்பாலிமுகத்திற்கு
(ஒளிநாட்டுக்கு) வடவெல்லையாகிய டஃறுளி என்னும்

ஆற்றிற்கும், குமரி என்னும் ஆற்றிற்கும் இடையே.....’
என்று அடியார்க்கு நல்லார் கூறமாற்றான் அறிக.

பஹ்ளளி என்னும் ஆறானது இயற்கை நதி அன்று;
வெட்டப்பட்ட ஆறு.

“நிலந்தந்த பேருதவிப்

பொலந்தார் மாரபின் நெடியோன் உம்பல்”

*

*

*

என்னும் மதுரைக காஞ்சி அடிகளால், நெடியோன் என்ற
முதலாம் நிலந்தரு திருவிற் பாண்டியன் இவ்வாற்றை
மேருமலை தொடரினின்றம வெட்டிப் பெருவளநாட்டை
வளப்படுத்தினான் என்று அறிகிறோம் இவனே பஹ்ளளி
ஆற்றங்கரையில் ஓர் அழகிய நகரத்தை உண்டாக்கி,
அது ஏழ்மதுரை நாட்டுக்குத் தெற்கே இருந்ததால் ‘தென்
மதுரை’ எனப் பெயரிட்டு, அதனை அரச இருக்கை
யாக்கி, அங்கிருந்து ஒளிநாடு, பெருவளநாடு, குமரிநாடு,
பாண்டியநாடு முதலிய நாடுகளை ஆட்சிசெய்தவர்தான்.

தென்மதுரையின்கண் இவன் ஒரு தமிழ்ச் சங்கம்
இரீஇ முததமிழையும் வளர்த்தவர்தான் என்று ‘குமரிக்
கண்டம்’ என னும நூலாசிரியரும் கூறுவது காண்க.

முதலாம் நிலந்தரு திருவிற் பாண்டியன் என்ற
ஆழிவடிமபலமப நின்ற பாண்டியனின் வழிவந்த பாண்டி
யன் பல்யாகசாலை முதகுமீப் பெருவழுதியை நெட்டிமை
யார் என னும் புலவா பாடிய புறப்பாட்டில் குமீயின்
முன்னோனாகிய முநீர் விழவின் நெடியோனைப் பற்றிச்
சில குறிப்புக்கள் உள. அக்குறிப்புக்களாலும் அவன்
சங்கம் இரீஇ முததமிழையும் வளர்த்தான் என்று ஏற்
படுகிறது.

“செந்நீர்ப் பசும்பொன் வயிரியர்க் கீத்த
முந்நீர் விழவின் நெடியோன்
நன்னீர்ப் பஹ்ளரி மணலினும் பலவே” (புறம்—9)

என்பன புறப்பாட்டு அடிகளாகும்

இவ்வடிகளால் விளங்குவது என்னவென்றால் முந்நீர் விழவின் நெடியோனான ஆழிவடிமபலமப நின்ற பாண்டியன் தன்னாட்டில் தனக்குக கிடைத்த சிவந்த நீர்மையை யுடைய மாற்று உயர்ந்த பசும் பொன்னாலாகிய நாணயங்களை வயிரியர்க்கு, அஃதாவது கூத்தா—பாணர்—புலவர் களுக்கு, பஹ்ளரி ஆற்று மணலை வாரிக் கொடுப்பதுபோல பரிசு அளித்துவந்தான் என்பதே

இவன் முத்தமிழையும் வளர்த்ததுவந்தான் என்பது கூத்தா—பாணர்—புலவர் என்ற முததமிழ் வல்லாரைப் புரந்துவந்தமையால் அறிகிறோம் வயிரியர் என்பது முத்தமிழ் வல்லாரைக் குறிக்கும் ஒரு பழஞ்சொல்.

இவன் முத்தமிழ் வல்லார்க்குத தாம் அறிந்து வாரிக் கொடுத்தவன் ஆதலால், இவனும முத்தமிழும் வல்லறாய், சங்கத்தில் கவி அரங்கேறிய அரசனாய் இருந்தான் எனறு அறிகிறோம். இவனே குமரியாற்றுக கப்பால் முத்தங்கொழிக்கும் முதலாக கடற்கு விழுவெடுத்தவனும் ஆவான்.

இவ்வரசன் ஆண்ட பெருவள நாட்டிலேதான் மேருமலை இருந்தது. அதற்கு 49 கோடுமுடிகள் (Peaks) இருந்தன என்று நூல்கள் கூறுகின்றன. மேருமலையின் ஒரு கொடுமுடிக்கு மணிமலை என்று பெயர் இம்மணிமலைப் பக்கம் இருந்தே பேராறு என்ற பெரிய ஆறு ஒன்று ஓடிக்கொண்டு இருந்தது. இப்பேராறு குமரியாற்றுக்கும் பஹ்ளரியாற்றுக்கும் இடையில் ஓடிய ஆறு ஆகும். இட்

பேராறு வளம்படுத்திய நாதோன் பெருவளநாடு என்பது
இதனை:—

“பேராற் றநுகில் பிறங்கு மணிமலையில்
சீராற்றும் செங்கோ திறற்செங்கோ”

என்ற ‘தமிழ் விடு தூதின்’ அடிகளால் அறியலாம்.

அம்மணிமலை அருகேதான் இரத்தினக் கனிகள்
(Ruby mines) மிககு இருந்தன. மணி = ஒன்பது
வகை அரதனக் கற்கள். மணிபடும் மலை: மணிமலை
ஆயிற்று.

மேருவைச சேர்ந்த இதர பாகங்களில் பொன்கனிகள்
(Gold mines) மிககு இருந்தன. அதனாலேயே ‘மேரு
வைச சோந்த காகமும் பொன்னும்’ என்ற பழமொழியும்
எழுந்தது.

இப்பொன் கனிகளில் சீனதேசத்து அவுணர்கள்
(Mangolians) வேலை செய்துவந்தார்கள். அவர்கள் கும்
பல் கும்பலாய்ப் பல ஆயிரம்பேர் அதிக ஆழமுள்ள கனிக
ளில் வேலைசெய்வதைநில மட்டத்திலிருந்து ஒருவன் பார்ப்
பானேயாகிலு, அவர்கள் எல்லாம் ஏறும்புகள் மாநீர்
தென்படுவார்கள். அதனால் அவர்களுக்குப் ‘பொன்
தோண்டி எறும்புகள்’ என்று பெயர் அமைந்ததாக நூல்
கள் கூறுகின்றன சீனதேசத்துச் சரித்திரமும் இதற்குச்
சான்று பகரும்.

ஆதலின், கி மு. 30,000லேயே தமிழ்நாடானது
நாகரிகத்திலும், மொழி வளர்ச்சியிலும், கனித் தொழி
விலும் (Mining Industry), முத்துக் குளித்தவிலும்
(Pearl Industry), அரசியலிலும் சிறந்து விளங்கிற்று
என அறிகிறோம்.

ஆழிவடிப்பலம்ப நின்ற பாண்டியனைப் பறறி கசகி
 னூர்க்கினியர் தொல்காப்பியப் பாயிர உரையில் 24,000
 ஆண்டுகள் அரசு வீற்றிருந்ததாகக் கூறுவதாகப் பதிப்பித்
 தள்ளார்கள். “24,000 ஆண்டுகளின் முன் அரசாண்ட
 அப்பெயர்கொண்ட அரசனின் வழிவந்தவன்” ஆகக்
 கூறியதை, ஏட்டிலிருந்து படி எடுக்கும்போது தவறுதலாக
 எழுதி இருக்கவேண்டும்.

கி மு. 16,000-ல் மகேந்திரமலைத் தமிழ்ச் சங்கம்
 இரீதிய திரிபுரம் எரிதத விரிசடைப் பெருமான் அடிக
 ளோடு இருந்த பொதியமலை அகத்தியர், பார்வதி கலியா
 ணை சமயத்தில் கயிலையினின்றும் தென்னாடு போதும்
 போது,

‘ விடைகொடு போவான ஓன்றை வேண்டினன் ஏகுத் தேயம்
 தொடைபெறு தமிழ்கா டென்று சொல்லுப; அந்தநாட்டின்
 இடைபயின் மனிதத ரெல்லாம் இன் தமிழ் ஆயந்து கேள்வி
 உடையவர் என்ப; கேட்டார்க் குத்தரம் உரைத்தல் வேண்டும்’

என்று கூறியதை நோக்க, கி. மு. 16,000-க்கு முந்தியே
 தமிழ் நாட்டில் தமிழ் மொழியானது சீரும், சிறப்பும்
 எய்தி இருந்ததோடு மனிதர் எல்லாம் இன் தமிழ் ஆயந்து
 கேள்வி உடையவராய் இருந்தார் என்றும் அறிகிறோம்.

“மனித்தர் எல்லாம் இன் தமிழ் ஆயந்து கேள்வி
 உடையவர் என்ப” என்று அகத்தியரே பரமேசகர
 னிடத்தில் கூறுவதால், இனிய தமிழை ஆராயப் பல
 சங்கங்கள் தமிழ் நாட்டில் இருந்ததாகவும், அச்சங்கங்கள்
 மூலமாக எல்லா மனிதர்களும் நூல அறிவும் கேள்வி
 அறிவும் பெற்றுச் சிறந்து விளங்கி இருந்தார்கள் என்றும்
 அறிகிறோம்.

ஆகனின், அகத்தியர் குறிப்பிட்ட சங்கங்கள்
 கி. மு. 16,000 க்கு முந்தினவைகளே ஆகும். அக்கதைப்

சங்கங்களில் டஹ்ளி யாற்றத் தென்மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கமும் ஒன்று எனத் தெரிகிறது.

*

*

*

இச சங்கத்தைப்பற்றி, சுவாமி விபுலானந்தர் தாம் அரிதின் முயன்று வெளிப்படுத்திய யாழ்நூல் 31-ம் பக்கத்தில் கூறுவதாவது:—

“பழந்தமிழ் நாட்டுப் பஹ்ளி ஆற்றங் கரைகருச் செல்வோமாக மிகமிகப் பழையகாலம். மூல்லைநிலம். மரங்கள் அடர்ந்த சோலையின் பாங்கர் ஒரு பசும் புறறரை புறறரையிலே, பசுக்களும் கன்றுகளும் மேய்கின்றன. கார்காலம். செடி கொடிகளில் பூக்கள் நிரம்பி இருக்கின்றன. இடையன் ஒருவன் வருகின்றான். காஸிலே செருப்பு அணிந்து இருக்கின்றான். உறுதியான உடல்; மயிரடாந்த தோட்கட்டு; பால்மணம் நாறுகின்ற தலை மயிர்; அரையிற் கட்டிய ஆடையின் ஒரு தலைப்பினைத் தோளிற் போட்டிருக்கிறான். பல நிறமாகிய கோட்டுப் பூக்களையும் கொடிப் பூக்களையும் கலம்பகமாகத் தொடுத்த மாலை யொன்று தோளிற் கிடக்கிறது. இடுப்பிலே ஒரு முங்கிற் குழல் செருகப்பட்டிருக்கிறது. ஒருகையிலே கோல்; மற்றொரு கையிலே வில்வடிவமான பொருள். ஒரு வில்லன்று; பல விற்கள் சோததுக கட்டப்பட்டிருக்கக் காண்கிறோம்.

நண்பகல் காலம் ஆகிறது. இடைச்சி ஒரு குடுவை யிலே பாஷீட்டுக் காய்ச்சிய கூழ் கொண்டுவருகிறார். இடையன் கூழினை உண்டு நீர் அருந்துகிறான். பின்பு கையிலே குழலை எடுக்கிறான். சில நாட்களுக்கு முன் அம் முங்கிற் குழல் இடையனால் இசைக்கருவி யாக்கப்பட்டது. தீக்கடை கோலினாலே, புகையெழுக கைம்முயன்று தீயைக் கடைந்துகொண்டு, அக்கடைகோலி லுள்ள தீயினாலே

முங்கிலிலே துளையிட்டான். குழலிலே பாலைப்பண், வாசிக் கிருன். இடைசசி கேட்டு மகிழ்கிறான்.

அவன் போனபின்பு, வில்வடிவமான கருவியை எடுக்கிறான்; அஃது ஒரு வில்யாழ் அக்கருவியையும் இடையன் தானே செய்துகொண்டான். உள்ளே துளையுடைய குமிழ் மரககொம்புகளை வில்லாக வளைத்து, மரல் நாரினாலே திரீதத கயிற்றினை நாணுகக கட்டி இருக்கிறான். ஒரே அளவான ஏழு வீறகள் இருக்கின்றன. நாண்கள் மாத்திரம் தாழ்த்தியும் உயர்த்தியும் கட்டப்பட்டனவாய்; அளவு வேறுபட்டிருக்கின்றன. இடையன நரம்புகளைத் தெறித்த இசை ஒப்புமையினை ஆராய்கிறான்.

மாலைககாலம ஆய்விட்டது குழலிலே முல்லைப்பண் வாசித்துக்கொண்டு, பசுகளையும் கணறுகளையும் ஒட்டிக் கொண்டு தன் குடிசைக்குச் செல்கிறான். உணவுக்குப்பின் தான் இசைகூட்டி வைத்த வில்யாழினை எடுத்து, இனிய குறிஞ்சிப்பண் வாசிக்கிறான். இடைசசி கேட்டு மகிழ்கிறான்.

இடையனுடைய வரன்முறை-நமது சொந்தக் கனவு அன்று தலைச்சங்கத்துக்கு முன் நடந்த இந் நிகழ்ச்சியினைக் கடைச்சங்க காலத்துப் புலவராகிய கடியலூர் உருத்திரங்கண்ணனார் செவி வழியாகத் தெரிந்து, தாம் தோண்டைமான் இளந்திரையனைப் பாடிய பெரும்பா னாற்றுப் படையினுள்ளே பொதிந்துவைத்துள்ளார். அவ்வாறு அவர் பொதிந்து வைத்துள்ள செய்யுட் பகுதியினைத் தருகின்றார்:—

“ தொடுதோல் மரீஇய வடுவாழ் நோனடி
வீழுத்தண டுன்றிய மழுத்தின் வண்கை
உறிக்கா ஆர்ந்த மறுபபடு மயிர்ச்சவல்
மேம்பால் உரைத்த ஓரி ஒங்குமிசைக

கோட்டவும் கொடியவும் விரைஇக் காட்ட
 பல்பூ மிடைந்த படலைக் கண்ணி
 ஒன்றமா உடுக்கைக் கூழார் இடையன்
 கன்றமர் நிறையொடு கானத தல்கி
 அந்தண் அவிாபுகை கமழக் கைம்முயன்று
 ஞெலிகோற் கொண்ட பெருவிறன் ஞெகிழ்சி
 செந்தீத தொட்ட கருத்துளைக் குழலின்
 இனமீம் பாலை முனையிற் குமிழின
 புழற் கோட்டுத தொடுதத மாற்புரி நரம்பின
 வில்யாழ் இசைக்கும் விரலெறி துறிஞ்சீப்
 பல்காற் பறவை கிளைசெத தோர்க்கும
 புல்லா வியன்புலம போகி.”

பல்காற பறவை எனறது தேன்வண்டினை இடையன்
 இசைத்த குறிஞ்சி இசையினைக் கேட்ட வண்டுகள், அவ்
 விசை தமது சுற்றத்தின் இசையெனக் கருதிச் செவி
 கொடுத்துக் கேட்டன என்று புலவர் கூறகின்றார்.

வண்டின் இமிர்தல், சேய்மையில் உள்ளோர் செவிப்
 படாது அண்மையில் உள்ளோருக்கு மாததிரம் புலப்படு
 தல் போல, வில்யாழின் இசையும மெல்லென்ற முரற்சி
 யாய் அண்டையிலுள்ளோருக்கு மாததிரம் புலப்படுவது.
 இதற்குக் காரணம் எனவெனில், உள்ளே துளையுடைய
 குமிழிங் கொம்பு வில்யாழிலே பத்தர் ஆகவும், கோடாக
 வும் அமைந்துநின்றது. ஆதலின், ஒலி பல்சுதற்கு இட
 மில்லாது போய்விட்டது. பத்தர் என்னும் உறப்புத் தனீ
 யாக அமைந்து, அளவில் பெரிதாகுமிடத்து ஒலி பல்கும்.
 முதலிலே வில்யாழிற்குப் பயன்பட்ட குமிழிங் கொம்பு
 துனிய ஓசை பிறததற்கு இடமாயிருத்தலைக் கண்ட இசைக்
 கருவியாளர்கள், பத்தா செய்தற்கு அம் மரமே தகுதி
 உடையதெனக் கொண்டார்கள். மரம் பருத்த பின்பு
 கொப்பிலே இயல்பாக அமைந்த உட்டுளை மறைந்த விடும்.

இம்மாத் தினை வேண்டிய கணக்குக்குத் துண்டமாக அறுகது எடுத்து, இலக்கணம் அமைந்த உருவாக்கி, உள்ளே குடைகது வறுவாய் ஆக்கி, அவ் வறுவாயினைப் போர்வைத் தோலினால் மூடி, அததோல் இறுகம வண்ணம் சுள்ளாணிகளை முடுககிப பத்தரினை அமைததுகொண்டராகள். இவ்வாறு அமைந்த பத்தரி, ஒலியினை நன்றாகப் பலகசசெய்தது”

மேலே காட்டிய இவ்வரலாற்றால் கி மு. 30,000 ததிலேயே முத்தமிழும் எவ்வளவு சோபெற்று இருந்தன என்பதும், சாதாரணமான இடையனே இசைக்கருவி செய்யவும், இசைபாடவும் வல்லனாயின் அக்காலத்து இசைவாணர்கள் எவ்வளவு நன்றாய்க் கற்றிருப்பார்கள் என்பதும் கொள்ளக்கிடக்கின்றன. முதலாம நிலந்தருதிருவிற் பாண்டியன் என்பவன் தன் நாட்டில் இசையினையும் ஏனைய இயல் நாடகத்தையும் செவ்வனே ஆய்ந்து வளர்த்துவந்தான் என்று கொள்ளக்கிடக்கின்றது.

பாண்டியர்களுடைய ஆதிக்கம் பெருவள நாட்டில் கி. மு. 30,000 முதல் கி. மு. 16,500 வரை 13,500 ஆண்டுகள் நடைபெற்றது. பின் நிருதி நாட்டு (ஆப்பிரிக்கா) கிருதர்களால் (Negroes) தமிழ் நாடு கைப்பறறப்பட்டு, 500 ஆண்டுகள் அல்லலில் மூழ்கி இருந்தது. இக்காலத்தைத் தான் திரிபுராதிகள் காலம் எனப.

இனிச் சிலப்பதிகாரம் காடுகாண் காதையில் (18 அடி முதல் 22 அடி வரை உள்ள)

“வடிவேல் எறிந்த வான்பகை பொறாது

பஃறுளி யாற்றுடன பன்மலை அடுக்கத்துக்

குமரிக் கோடும் கொடுங்கடல் கொள்ள

வடதிசைக் கங்கையும் இமயமும் கொண்டு
தென்றிசை யாண்ட தென்னவன் வாழ்”

என்ற வரிகளில் கூறப்பட்டுள்ள நிலந்தரு திருவிற் பாண்டி
யனும்,

கலித்தொகை-104

“ மலிதிரை யூர்ந்துதன் மண்கடல் வவ்வலின்
மெலிவின்றி மேற்சென்று மேவார்தா டிடம்பட
புலியொடு வில் நீக்கிப் புகழ்பொறித்த கிளர்கேண்டை
வலியினுன் வணக்கிய வரடாச்சீரீத் தென்னவன்”

என்னும் பாடலில் கூறப்பட்டுள்ள நிலந்தரு திருவிற் பாண்
டியனும், ஆழிவடிம்பலம்ப நின்ற பாண்டியனே என்று
ஐயுறுவார் பலர். அதனைச் சிறிது ஈண்டு விளக்குவாம்:—

வடிவேல் எறிந்த வான் பகை பொறாது, பஃறுளி
யாற்றுடன் பன்மலை அடுக்கத்துக் குமரிக் கோடும் கொடுங்
கடல் கொள்ள, கொண்டபின், கடலகொண்ட நாட்டுக்கு
ஈடுசெய்ய, வடதிசைசென்று கங்கைநதி பாயும் நாட்டை
யும், இமயமலை நாட்டையும் பெற்றுத் தன்னரசுககு
உட்படுததித் ,தென்றிசையையும் ஆண்ட தென்னவன்
இரண்டாம் நிலந்தரு திருவிற் பாண்டியன் ஆவான்.
என்னெனின், குன்றம எறிந்த குமரவேள் சூரபன்மனோடு
பொருது, வடிவேல் எறிந்த ஞான்றுதான் பஃறுளியாற்று
டன் பன்மலை அடுக்கத்து மேருமலையையும், குமரிக் கோட்
டையும், கொடுங்கடல் விழுங்கியது.

குமரவேள் வடிவேல் எறிந்து சூரனை வென்றது
கி. மு 14,058 ல் ஆகும். ஆதலின், கி. மு. 80,000 ல்
இருந்த முதலாம் நிலந்தரு திருவிற் பாண்டியனுக்கும்,
கங்கைநதி பாயும் நாட்டையும் இமயத்தையும் கொண்ட

இரண்டாம் நிலந்தரு திருவிற் பாண்டியனுக்கும், 15,942 ஆண்டுகள் இடையில் உள்ளன.

இனி, மேலே கூறிய “மலிதிரை ஊர்ந்து” என்ற கவித்தொகைச் செய்யுட்டு, “அங்நனமாகிய நிலக் குறைக்குச் சோழநாட்டிலே முத்தூர்க் கூற்றமும், சோ நாட்டிலே குண்டூர்க் கூற்றமும் என்னும் இவற்றை இழந்த நாட்டிற்காக ஆண்ட தென்னவன்” என்று கூறிய உரையாசிரியா கூற்றை நோக்க, ஈண்டுக் கூறப்பட்ட பாண்டியன் வடதிசைக் கங்கையும் இமயமுங்கொண்ட நிலந்தரு திருவிற் பாண்டியன் வழிவந்த அப்பெயர் கொண்ட பாண்டியன் என்று அறிகின்றோம். இவனை நான்காம் நிலந்தரு திருவிற் பாண்டியன் என்று கூறுப.

அதங்கோட்டாசான் முன்னிலையில் தோல்காப்பியம் புலப்படுத்தவன் மூன்றாம் நிலந்தரு திருவிற் பாண்டியன் ஆவான்.

கவித்தொகை 104-வது செய்யுளால் குறிக்கப்பட்ட கடல்கோள் மிகச் சிறியது. குண்டூ—முத்தூர்க் கூற்றங்களின் அளவே கடலாற் கொள்ளப்பட்டது ஆகும்.

ஆனால், “வடிவேல் எறிந்த...” என்ற சிலப்பதிகார அடிகளால் குறிக்கப்பட்ட கடல்கோளோ மிகப் பெரியது. அதனால் கொள்ளப்பட்ட தமிழ் நாடு கங்கை பாயும் நாடும், இமயமலை நாடும் சேர்ந்த பரப்பையுடைய அளவாகும்.

ஆதலின், இந்நால்வரையும் ஒன்றுபடுத்திக் கூறும் கூற்றுப் பொருந்தாது. இந்நால்வரும் வெவ்வேறு காலத் தவர் ஆவார்கள். ஆனால் ஒரே குடியில் வந்தவர்கள்

II மகேந்திரமலைத் தமிழ்ச் சங்கம்

(உருவ எழுத்துக் காலம்)

- (1) காலம்:—கி. மு. 16,000 முதல் கி. மு. 14,550 வரை 1450 ஆண்டுகள்.
- (2) இடம்:—குமரிக் கண்டத்து, குமரிநாட்டு, ஏழ் குன்ற நாட்டின் மகேந்திர மலை.
- (3) சங்கம் இரீஇய அரசர்:—இறையனார் என்னும் திரிபுரம் எரித்த விரிசடைப் பெருமான் அடிகள். இவருக்கு மேருவரம்பன்—பரமேச்சுரன் என்ற பட்டப் பெயர்கள் உண்டு.
- (4) புலவர்:—
 - (1) திரிபுரம் எரித்த விரிசடைப் பெருமான அடிகள் என்ற இறையனார்.
 - (2) பொதியமலை அகத்தியர் I. முதலியோர்.
- (5) நூல்:—(1) மகேச சூத்திரம் 'என்னும் பேரிலக்கணம்
(2) களவியல் என்னும் ஐந்திணை அகநூல்.
- (6) பாடப்பட்டன:—
 - (1) அறம்—பொருள்—இன்பம்—வீடு என்னும் நான்குமறைகள்.
 - (2) ஆகமங்கள் ஒன்பது
 - (3) அங்க நூல்கள் ஆறு.
 - (4) ஒழுக்க நூல்கள் பதினெட்டு.
 - (5) மகேச சூத்திரம்.
 - (6) களவியல் என்னும் ஐந்திணை அகநூல் முதலியன.
- (7) பாடப்பட்டோர்:—திரிபுரம் எரித்த விரிசடைப் பெருமான் அடிகள் என்ற இறையனார்.

(8) கவி அரங்கேழிய அரசர்:—

திரிபுரம் எரித்த விரிசடைப் பெருமான்.

(9) வரலாறு:—திரிபுரம் எரித்த விரிசடைப் பெருமான்
காலத்தில் இருந்த தமிழ்சாட்டின் பரப்பை
முதலில் அறிந்துகொள்ள வேண்டியது
இன்றியமையாதது.

விர்தியமலைக்கு வடக்கே இருந்த தமிழ்நாடானது
சீந்து நாடு-கங்கை நாடு-இமய நாடு என்று மூன்று பெரும்
பிரிவுகளாகவும்,

விர்திய மலைக்கும் குமரி ஆற்றுக்கும் இடையில் உள்ள
தமிழ் நாடானது துண்டீரநாடு—எருமை நாடு—குறும்பர்
நாடு—கொங்கர் நாடு—மழுவர் நாடு—சோழநாடு—பாண்டிய
நாடு—சேர நாடு என எட்டுப் பிரிவுகளாகவும்,

குமரியாற்றுக்கும் கன்னி யாற்றுக்கும் இடையில்
இருந்த தமிழ் நாடானது குமரி நாடு—பெருவள நாடு—
ஓளிகாடு (தென்பாவிமுகம்) என மூன்று பெரும் பிரிவு
களாகவும் பிரிக்கப்பட்டிருந்தன.

மேலே கூறப்பட்ட ஒவ்வொரு நாடும் பல சிறு கூற்
றங்களாகவும் பகுக்கப்பட்டிருந்தது அவைகளில் குமரி
நாடானது:—

(1) ஏழ் மதுரைநாடு	(2) ஏழ் தெங்க நாடு
(3) ஏழ் குறும்பனைநாடு	(4) ஏழ் முன்பாலை நாடு
(5) ஏழ் பினபாலைநாடு	(6) ஏழ் குன்ற நாடு
(7) ஏழ் குணகாரைநாடு	

என்று 49 சிறு நாடுகளாகப் பகுக்கப்பட்டு இருந்தது.

இரண்டு கோடி ஆண்டுகளுக்குமுன் விர்திய மலைக்கும்
வானவா நாட்டிற்கும் (Tibet) இடையில் கடல் இருந்
தது. அந்த இடத்தில் இமயமலை கி. மு. 20,000,000ல்

தான் தோன்றியது என்று ஞாலதூல் வல்லார் கணக்கிடிக் கூறுகிறார்கள்.

இமயமலை மேலே எழுந்த பல ஆயிர ஆண்டுகளுக்குப்பின், குடிஇருக்க வசதிகள் ஏற்பட்ட பின், ஒளியர்களுமும், சேர—சோழ—பாண்டியர்களும் மாறி மாறி இமயம் சென்று, அந்த நாட்டில் மக்களைக் குடியேற்றி, நாட்டை வளம்படுத்தினார்கள். அப்போது, சிந்து, பிரமபுத்திரா என்ற இரண்டு ஆறுகளுமே ஓடிக்கொண்டு இருந்தன. இவை யிரண்டும் இயற்கை யாறுகள். கங்கையாறு செயற்கை ஆறு—சோழர்களால் வெட்டப்பட்ட ஆறு.

புதிதாய் ஏற்பட்ட வடநாடானது சோழர் ஆட்சிகு உட்பட்டு இருந்த ஞான்று, “ஆறு தோண்டாத அரசன் அரசனல்லன்” என்ற பழமொழிகு இணங்க, அழகுநந்தன் என்ற சோழ அரசன் தன் பெயரால் (Aleknanda) என்ற ஓர் ஆற்றை முதன்முதல வெட்டினான். அவனுடைய பாம்பரையில் வந்த சோழன் பஃறோச்செம்பியன் (பகுரதன்—பகிரதன்) கங்கை ஆற்றை வெட்டினான். அலெக்ஸந்தர் என்பது இப்போது கங்கையாற்றின் கிணையாறு இருக்கிறது. இந்தச் சோழனால நாடு வளம் பெற்றது

பஃறோச்ச செம்பியனுடைய மூன்றாம் பாட்டனாகிய சகரன் என்பவனதான் தோகேடலாகிய வங்காளக் குடாக் கடலைத் தோண்டினான். இதைக் குறித்துத் தொல்காப்பியம்—பொருள் - உரையில், “சகரா வேள்விக் குதிரை நாடித் தோட்ட கடலகத்துப்பட்டுக் குமரியாறு பனை நாட்டோடு கேடுவதற்கு முன்பு” என்று கூறப்பட்டுள்ளது காண்க.

வங்காளக் குடாக்கடலுக்கு இதனால் தோகேடல் என்றும், சாகரம் என்றும் காரணம் பெயர்கள் ஏற்பட்டன சகரனாலே தோண்டப்பட்டது சாகரம் இப்

போது சாகரம் எனலும் பெயர் எல்லா சமுத்திரங்களுக்கும் பொதுவாக இட்டு வழங்கப்படுகிறது.

இனி, பெருவளநாட்டைய பற்றியும், ஒளிநாட்டைய பற்றியும் சிறிது தெரிந்துகொள்ள வேண்டிய ச முக்கியமானது

* லகத்தின் நடுவையும் (Equator, அச்சவரையுடைய (Axis) சேரும் இடத்திலேதான் மேருமலை இருந்தது. அது தெற்கே $2\frac{1}{2}^{\circ}$ பாகை வரையும் நீண்டு, உயர்ந்து, பல அங்கசூசனை உடையபடியே இருந்தது. இம்மலைக்கு இப்போது 13-கொடுமுடிகள் இருப்பது போல, மேருமலைக்கு 49-கொடுமுடிகள் இருந்தன. மகேந்திரம்—மணிமலை—குமரி—கொல்லம் முதலியன, 49-கொடுமுடிகளில் முக்கியமானவை.

இம்மேருமலைத் தொடரினின்றுமே குமரியாறு—பேராறு—பஹ்ளியாறு—கன்னியாறு முதலிய ஆறுகள் தோன்றிக் கிழக்கு முகமாக ஓடி, குமரிநாடு—பெருவளநாடு—ஒளிகாடுகளை வளம்படுத்தின.

8°-பாகையிலிருந்து 2°-பாகை வரையுடைய குமரிநாடு எட்டியிருந்தது. குமரிநாட்டின் தென்பாகம் ஏழ்குணகாயை நாடு ஆகும்.

ஏழ்குணகாயை நாட்டிலிருந்து $23\frac{1}{2}^{\circ}$ பாகைவரை, அஃதாவது, தென் அயனவரை வரையும் பெருவளநாடு பரவி இருந்தது.

குமரியாறு குமரிநாட்டிலுள்ள, பேராறும் பஹ்ளியாறும் பெருவளநாட்டிலும் ஓடிக்கொண்டிருந்தன.

$23\frac{1}{2}^{\circ}$ பாகையிலிருந்து, அஃதாவது, தென் அயனவரையிலிருந்து, தென்சமுத்திரம் (Antarctic) வரை

ஒளிநாடு பரசி இருந்தத கன்னியாறு ஒளிநாட்டில் ஒடிக்கொண்டிருந்தது. இது தமிழ் நாட்டின கடைசி ஆறு ஆனதால் திருமூலர் “ஈரூன கன்னி” என்றார்

கென அயனவரை (Tropic of Capricorn) தாண்டிச் சூரியனுடைய ஓட்டம் இன்மைபாலு, ஒளிநாடு ஒளிமேகங்களால் (Aurora Borealis) தான் வெளிச்சத்தைப் பெற்று வருகிறது.

ஒளிநாட்டில் உள்ளவர்களுக்கு நாளானது உலகத்தின் நடுவரைப் பக்கம் உள்ளவர்களுடைய நாள் போன்றதன்று.

மிக நீடித்தது. ஆறுமாதம் பகலும், ஆறுமாதம் இரவும் ஆக இருக்கும். நடுவரைப் பக்கம் உள்ளவர்களுடைய ஆண்டு ஒன்று, ஒளிநாட்டார்க்கு ஒரு நாள் ஆகும்.

“ஒளியராவாரா பிறமண்டலங்களை அரசாளுத்தரு உரிய வேளாளர்” என்று கவித்தொகை உரையில் நச்சினூர்க்கினியர் கூறுதலால் அறியலாம் ஒளிநாட்டு வேளாளர்க்கு இடபக்கோடி உரித்தது. அவர்கள் மூன்று கண்களை உடையவர்கள். மூன்று காலங்களையும் உணரும் ஆற்றல வாய்ந்தவர்கள். மாயா மலம் இல்லாதவர்கள்.

(1) இப்போது ஜப்பான் நாட்டில் அரசனையே தெய்வமாக வணங்குவதுபோல, அக்காலத்தில தமிழ்நாட்டில் அரசனையே தெய்வமாக வணங்கி வந்தார்கள். கிரீஸ் தேசத்த ஓமர் என்னும் கவி எழுந்த யூலிலும், ஓம்ஸ்வாத் எழுதிய சரித்திர நூலிலும் மேற்கூறிய கிவரங்களைக் காணலாம்

(1) இரண்டாவது உலக உயுத்தத்துக்கு அப்புறம், இரோஷிமா, நாசாககி நகரங்கள் அணுகுண்டிவை நாசமாகப்பட்டபின், ஜப்பான் அமெரிக்கரிடம் சரணாகதி யடைந்தது.

ஆழிவடிம்பலம்ப நின்ற பாண்டியன் காலமாகிய கி. மு. 30,000-க்கு முந்தியே ஒளியரில் ஒரு பிரிவார் ஒளிநாட்டினின்றும் வடக்கே இமயம் சென்று, கயிலையை (2) அரசு இருக்கையாகக்கொண்டு, வடநாடு முழுதும் ஆட்சி புரிந்துவந்தார்கள்.

மறைஞ்சதரை (Mohenjo Daro), அரப்பா (Harappa) நாகரீகங்கள் எல்லாம் அக்காலத்தில் ஏற்பட்டவையே.

ஒளியரில் ஒரு பிரிவார் வடக்கே செல்லுவதற்கு முந்தியே சேர—சோழ—பாண்டியர்களை மாறி மாறி அவ் வடநாட்டை ஆட்சிபுரிந்துவந்தார்கள்.

கி. மு. 30,000-ல் நெடியோன் என்னும் பாண்டியன் குமரிநாடு — பெருவளநாடு — ஒளிநாடு முதலியவைகளைக் கைப்பற்றி, பஹுளி என்னும் ஆற்றை வெட்டி, நாட்டை வளம்படுத்தி, ஆட்சி புரிந்துவந்தான். நெடியோன் முதல் அவன் பரம்பரையார் ஆட்சி குமரிக்கண்டத்தில் 13,500 ஆண்டுகள் நடைபெற்றது.

கி. மு. 16,500-ல் பாண்டியர்களுடைய ஆட்சி பெரு வளநாட்டில் குன்றவே, நிருதி காட்டு (Africa) நிருதர்கள் (Black Negroes) குமரிக்கண்டத்தைக் கைப்பற்றி, பாண்டியர்களையும் சேர—சோழர்களையும்—ஒளியர்களையும் அடக்கி ஆண்டுவந்தார்கள்.

சேர—சோழ—பாண்டியர்களால் நிருதர்களை ஒழிக்க முடியவில்லை. நிருதர்கள் பொன் - வெள்ளி - இரும்பு முதலிய உலோகங்களால் மூன்று பெரும் கோட்டைகளைக் கட்டிக்கொண்டு, முப்புரத்தவர் எனப் பெயர் பெற்று, தமிழ்நாட்டை 500 ஆண்டுகள் ஆண்டு வந்தார்கள்.

(2) இமயத்தின் 13-கொடுமுடிகளில் ஒன்று.

நிருதா, பரம்பரையில் கடைசியாக அரசாண்டவர்கள் திரிபுராதிக்கள் என்று கூறப்படுவாரான உடுக்கண்ணன் (தாரகாக்கன்), மரைக்கண்ணன் (கமலாக்கன்), அறிவுடைமாலி, விததிபுன்மாலி) என்பவர் ஆவர்.

தங்களால வெற்றிபெற முடியாமை கண்டு, தமிழ் காட்டு அரசர்கள் எல்லாம், கயிலை சென்று, பாமேச்சுரனிடம் முறையிட, அவர் தனக்குச் சமானமான அகத்தியரைச் சேனைகளுடன் அனுப்பினார். அகத்தியா புறப்படுமுன் பாமேச்சுரனிடம் தமிழ் இலக்கிய இலக்கணங்களை எல்லாம் கற்றுக்கொண்டு புறப்பட்டார் “விடைகோடு போவான் ஒன்றை.....” என்ற பாசுரத்தில் இச்சரிதம் கூறப்பட்டிருக்கக் காண்க.

அகத்தியர் சேனைகளுடன் புறப்பட்டுக் கயிலையினின்றும் வருவதை அறிந்து, முப்புரத்தவா தங்கள் சேனைகளையும் வருமா சேனைகளை எதிராக அனுப்பினார்கள். இருவர் சேனைகளும் விந்தியமலையில் கைகலந்தன. அந்தப் போரில் அகத்தியரே வெற்றிபெற்றார். அதனானே அகத்தியருக்கு “விந்தம் அடக்கிய வித்தகர்” எனப் பெயரும் வாய்த்தது.

பிறகு, அகத்தியா நிருதா சேனைகளை எதிர்த்து, கிரவுஞ்சம் முதலிய பல சண்டைகளில் வெற்றி பெற்றார். கிரவுஞ்சகிரிச் சண்டைபைப்பற்றிக் கந்தா புராணம், தாரகன் வலிதப்படலம், 3-ம் செய்யுளில் குறிக்கப்பட்டு உள்ளது. கடைசியாக அகத்தியா பொதியமலை வரையும் சென்று நாட்டைக் கைப்பற்றித் தமிழா ஆட்சியை நிறுவினார். அதற்கப்புறம் போகமுடியாமல், அகத்தியர் பொதிய மலையிலேயே தங்கிவிட்டார்.

பின், சிண்ணாட்களுக்கெல்லாம், பாமேச்சுரன் பெரும் சேனைகளுடன் கயிலையினின்றும் திரிபுரம் நோக்கி வருவது

கேட்டு, அகத்தியர் பொதியமலையினினறும் எதிர்கொண்டு சென்று, திருவேகாடு என்னும் இடத்தில் பரமேச்சரனைச் சந்தித்து, போர் நிலையினைப்பற்றிப் பேசினார்.

பின் கூவம் சென்று, ஆங்கு, பரமேச்சரன போரினைத் தானே தலைமை தாங்கி நடாத்துதற்கு விற்கோலம் புனைந்து, தோ ஏறி, தெற்கு நோக்கிசென்றார். கூவம் என்னும் திருவிடத்திற்கு இனறும் திருவிற் கோலம் எனனும் பெயர் அமைந்திருப்பதானது இவ்வரலாற்றை நினைவு உறுத்துகிறது.

பரமேச்சரன் சேனைகளுடன் திரு அச்சிறுபாக்கம் எனனும் இடத்தை அடைந்த போழ்து, தேரின் அசகமுறிய, ஆங்கு நின்று, தேரினைச் சரிப்படுத்திக்கொண்டு, சேனைகள் புடைசூழ்ச செல்லும் அளவில், திரிபுராதிகள் சேனைகள் திருவதிகை எனனும் இடத்தில் பரமேச்சரன் சேனைகளை எதிர்க்க, இரு சேனைகளும் கை கலந்தன. அங்கே நடந்த மும்முரமான போரில் பரமேச்சரன் வெற்றி பெற்று, தெற்கே சூப்புரம் வரையும் சென்று, போரிட்டு, மூன்று பெரும் கோட்டைகளையும் தகர்த்து எரியூட்டி, நாசம் செய்து, நாட்டைத் திரிபுராதிகள் கையினின்றும் மீட்டார். தோல்வியுற்ற மூன்று நிருதர்களும் சரணம் அடைய அவர்களுக்குப் பரமேச்சரன் அபயம் நல்கி, மகேந்திரமலையை அரச இருககையாகச் செய்து, வளம் பெருக நாட்டை ஆண்டு வந்தார்.

அப்போதுதான் மகேந்திர மலையில் தமிழ்ச் சங்கம் ஒன்று நிறீஇ, மகேச சூத்திரம், களவியல் என்னும் நூல்களை டாதது, அகத்தியர் முதலிய பல புலவர்களைச் சேர்த்து, முததமிழையும் வளர்த்துவந்தார்.

அத்தமிழ்நக கழகத்தில் தான பரமேசுரனுக்கு மேருமலை நாட்டை நிருகா ஆட்சியினின ஹம் மீட்டதால் “மேருவரம்பன்” எனற பட்டசுதையும, திரிபுரங்களை எரித்ததால் “திரிபுரம் எரித்த விரிசடைப் பெருமான்” எனற பட்டசுதையும வழங்கினார்கள். அவருடைய இயற் பெயர் இறையனார். ஆதலின, அவர் செய்த களவியல் என்னும நூல் “இறையனார் களவியல்” எனஹும பெயரைப் பெற்றது.

திரிபுரம் எரித்த விரிசடைப் பெருமான கயிலையில் இருந்த பொழுது, ஆலின்கீழ் ஒரு காலவருக்கு உரைத்த அறம் முதல் நான்கு மறைகளையும், காரணம் முதல் ஒன்பது ஆகமங்களையும், மறையங்க நூல்கள் ஆறினையும், ஒழுக்க நூல்கள் பதினெட்டினையும் மகேகந்திர மலையில மறபடியும் பெருவளநாடு முதலிய ஏனைய நாடுகள் உய்யும் பொருட்டு வெளியிட்டு அருளினார். இந்த நிகழ்ச்சியைத் தான

‘மன்னு மாமலை மகேகந்திர மகனிஸமுன
சொன்ன ஆகமம தோற்றுவித்த தருளியும்’
என்று மாணிக்கவாசகர் கூறலானார்

அப்பா சுவாமிகளும் ‘அறம் பொருள இனபம் வீடு ஆறங்க வேதம் தேரித்தானை’ என்று பாடியுள்ளார்.

இப்பண்டாய நான மறைகளைக் குறித்து ஆரியர் நூற்களிலும் கூறப்பட்டு இருப்பதைக் காண்க:—

ஐதரேய பிராமணம் எனஹும ஆரியர் நூலிச, 7-18 சுலோகங்களில் ‘விசுவாமித்திர மரபினரான காதினாக்கு ஆரிய வேதங்களின் வேறான, தேயவத்தன்மை பொருந்திய வேறு வேதங்கள் இருந்தன,’ என்று கூறப்பட்டுள்ளது.

இவ விசுவாமித்திர மரபினாக் குரிய தெயவீக வேதமே அறம் - பொருள் - இன்பம் - வீடு எனலும் நாம் பொருள் இயல்புகளையும், சிவபிரானையும், அவன் முனைதது விளங்கும் முத்தி வழிபாடுகளையும் உணர்த்தும் பண்டைத் தமிழ் நான்மறை ஆகலும் தானே பெறப்படும். என்று “மாணிக்க வாசகா காலம்” என்ற நூலில் 521-ம் பக்கத்தில் கூறப்பட்டுள்ளது காண்க.

விசுவாமித்திர மரபினர் தமிழ் அரச வகுப்பினர் ஆவர் வடநாட்டில் ‘பாஞ்சாலம்’ என்று கூறப்படும் ஒரு பகுதியை ஆண்டவா ஆவா ஆரியர்கள் கங்கை நதி பாயும் நாட்டைக் கவாந்தபோது, ஆரிய மதத்தைத் தழுவிக்கொண்டு, ஆரியரோடு சேர்ந்து கொண்டவர் விசுவாமித்திர மரபினர்.

மருணிக்கீயார் என்ற அப்பா சுவாமிகள் சைவத்தினினறம சமண் மதம் தழுவியபோது, சிறப்புச் செய்யப் பெற்று, அம்மதத்துக்கு முகல முனிவர் என்ற குறிப்பைக் காட்டும் “ தருமசேனர் ” எனலும் பட்டத்தை அடைந்தது போல, விசுவாமித்திரரும் ஆரிய மதத்தைத் தழுவினாரென்று அம்மதத்தில் அவர் “ பிரமரிஷி ” என்ற பட்டத்தைப் பெற்றார் என்று அறிகிறோம்.

ஆதலின, மகேந்திரமலைத் தமிழ்ச சங்கத்தில் தமிழ் நான்மறைகளும், தமிழ் ஒன்பது ஆகமங்களும், தமிழ் ஆறு அங்க நூல்களும், இன்னும் பல நூல்களும் வெளியிடப்பட்டன என்று தெரிகிறது.

தொல்காப்பியப் பாயிர உரையில், நச்சினாக்கினியர் “ நான்து கூறுமாய், மறைந்த பொருளுமாய் உடைமையால் நான்மறை என்றார். அவை தயித்திரியமும்—பவுடிகமும்—தலவகாரமும்—சாமமுமாம். இனி, இருக்கு, யகர்

வும், சாமமும், அதர்வணமும் என்பாருமுளர். அது போருந்தாது, இவர் இந்நூல் செய்த பின்னர் வேதவியாசர் சில் வாழ்நாட் சிறற்றிவினோர் உணர்தற்கு நான்கு கூறுகச் செய்தார் ஆதலின்.”

என்று கூறுவதால் தமிழ் வேதங்கள் வேறு, ஆரிய வேதங்கள் வேறு என்பது பெற்றும்.

மேலும், இரமகேந்திரமலை தமிழ்ச் சங்கமானது, ஆரியர்கள் இந்நாட்டிற்கு வருவதற்கு 7,000 ஆண்டுகள் முன்னரே நிறுவப்பட்டது. ஆதலால், அச்சங்கத்தில் வெளியிடப்பட்ட வேத ஆசிரியர்கள் எல்லாம் தமிழர்களே இருந்தனர்.

—

III

பொதியமலைத் தமிழ்ச் சங்கம்

இச் சங்கம் உருவ எழுத்துக் காலத்தில் ஆரம்பிக்கப் பட்டு, கோல எழுத்து, வட்ட எழுத்து, சதுர எழுத்துக் காலம் வரை நடைபெற்றது.

1. காலம்:—16,000 BC to.....
2. இடம்:—பொதியமலை—பாவாசம
3. சங்கம் இரீஇயவர்:—பொதியமலை அகத்தியர் I. திரிபுரம் எரித்த விரிசடைப் பெருமானுக்குச் சமானமானவர். பாமேசசுரநடைய ஐம்பெருங் குழுவில் தலைமை தாங்கியவர்.
4. புலவர்:—பொதிகை மலை அகத்தியர் I, அவர் மாணாக்கர் பலர்; பாண்டிய அரசர்களில் பலர், (இப் பொதியமலை அகத்தியர் மகேந்திரமலைத் தமிழ்ச் சங்கத்திலும் அங்கத்தினராய் இருந்தார்.)
5. நூல்:—மகேச சூத்திரம்—களவியல்—அகத்தியம்.
6. பாடப்பட்டன:—அகத்தியம் முதலியன.
7. பாடப்பட்டோர்:—திரிபுரம் எரித்த விரிசடைப் பெருமான் அடிகள் என்கிற இறையனார்
8. கவி அரங்கேறியவர்:—பொதியமலை அகத்தியர் I.
9. வரலாறு:—திரிபுராதிகளுடைய கொடுங்கோன்மைக்கு அஞ்சி, தமிழ்காட்டு அரசர்களும், தமிழக் குடிசனும் கயிலை சென்று, இறையனாரிடம் முறையிட்ட. அவர் தம முடைய உற்ற நண்பரும், ஐம்பெருங் குழுவின அங்கத்தினருமான அகத்தியரை விளித்து, சில சேனைகளுடன் அனுப்பி, நிருதர்களை உடக்குமபடி ஏவ, அவரும் நிருதர்களுடன் விந்தம்—தீர

வஞ்சம் *முதலிய இடங்களில் மலைந்து, சண்டை செய்து வெற்றிபெற்று, பொதிகை மலை வரை சென்று, நாட்டை மீட்டுச் சீர்ப்படுத்தினார்.

பொதிகைக்குத் தென்பால் அவரால் போக முடியவில்லை. அதனாலே தான் நிலையாகப் பொதிகையிலேயே பாசறை அமைத்துக் கொண்டு, பரமேசுரன் வருமவரை நாட்டை ஆண்டு வந்தார். பரமேசுரன் அகத்தியரை அனுப்பிய செய்தியை,

“ நடுவு நிலைத்து இவ்வவுலகம் சரிந்து
கெடுகின்ற தெர்ப்பு மாணென்ன, ஈசன்
நடுவு அங்கி அகத்தியநீ போய்
முடுகிய வையதது முனனி அரன் றானே ”

என்ற தமிழ் மூவாயிரச் செய்யுளால் அறியலாம்.

நாடு வளம் பெறுதற்கு முதலில் மொழி வளம்பெற வேண்டுமெனக் கருதி, பொதிகையில் ஒரு தமிழ்ச் சங்கம் நிறீஇ, அகத்தியம் எனலும் பேரிலக்கணநூலை யாதது முதலியவையும் ஆய்ந்து வளர்த்து வந்தார்.

பின், பரமேசுரன் சேனைகளுடன் கயிலையினின்றும் வருவதைக் கேள்விப்பட்டு, எதிர்ப்பெற்று, திருவேற்காடு எனலும் இடத்தில் சந்தித்துப் பின், கூவம் சென்று, திரிபுர நிருதர்களை வெல்லக்கூடிய வழிகளை யெல்லாம் தீர்மானித்த பின், இருவரும் புறப்பட்டு, போர்க் கோலத்துடன் செல்ல, திருவதிகையில் நிருதர்கள் கி. மு. 16,000-ம் ஆண்டில் எதிர்க்க, அங்கு நடந்த சண்டையில் வெற்றிபெற்று, முப்புரத்தை நோக்கிச் சென்று, முப்புரத்தையும் தீக் கொளுத்தி, சரண அடைந்த முப்புரத்து அரசர்களுக்கும் அபயம் நல்கி, நாட்டைத் தமிழர் ஆட்சிக்குக் கொண்டு வந்தார்கள். இதனை:—

“ மூவெயில் செற்ற ஞான்று உயிந்த
 மூவரில் இருவாரின் நிருக்கோயிலின் வாய்தல்
 காவ லாளர்கள் எனறேவிய பின்னை
 ஒருவன் நீகரி காடாறு காக
 மாணை நோக்கியோ மாநட மகிழ
 மணிமுழா முழக்கஅருள செய்த
 தேவ தேவரின் திருவடி அடைந்தேன்
 செழும்பொழில் திருபுண்குட றுளானே ”

என்ற சந்திர தேவாரதரால் அறியலாம்

இருவா:—உடுக்கண்ணன் (தாரகாககன)

மரைக்கண்ணன் (மலாககன)

ஒருவன்:—அறிவுடைமாணி (அத்யுணமாணி)

திரிபுர நிருதர்களிடமிருந்து நாட்டை மீட்டபின், நாட்டில் அமைதி ஏற்பட்டதால், பாமேச்சரன் மகேந்திரமலையை அரச இருக்கையாகக், நாட்டைத் தாமே ஆண்டுவந்தார். அப்போதுதான் அவர் மகேந்திரமலையில் ஓர் தமிழ்ச் சங்கம் இரீஇ, மகேச சூத்திரம் எனலும் பெரிய ஐவகை இலககண நூலையுடையாத்து, பொதியமலை அகத்தியரையும் அதில் அங்கத்தினராக இருக்கச் செய்து முதல் தமிழையும் ஆய்ந்து வந்தார்

அகத்தியர் மகேந்திரமலைத் தமிழ்ச் சங்கத்தில் அங்கத்தினராய் இருந்த பொதிலும், பொதியமலையில் தாம் நிதிய தமிழ்ச் சங்கத்தையும் வளர்த்து வந்தார். சேர—சோழ—பாண்டிய அரசர்களும், அரச குடும்பத்தாரும், அந்நாடுகளில் உள்ள ஏனைய அறிஞர்களும் அப் பொதிகைமலைத் தமிழ்ச் சங்கத்தில் சேர்ந்து, தமிழ் மொழியை வளர்த்து வந்தார்கள் மூன்று நாடுகளுக்கும் பொதுவான மலையானதால் அம்மலைக்குப் பொது + இல் = பொதியில் என்றும் அம்மலையில் ஏற்படுத்தப்பட்ட சங்கத்துக்கு

பொதிய மலைத் தமிழ்ச் சங்கம் என்றும் பெயர்கள் உண்டாயின.

இச் சங்கமானது திரிபுராதிசுள் காலமாகிய கி மு. 16,000 ல் ஆரம்பிக்கப்பட்டு, சூரபன்மன் காலத்திலும் இராம—இராவணர் காலத்திலும், பாரத காலத்திலும், அதற்குப் பிற்பட்டுச் சில காலங்களிலும் நடந்து வந்ததாக இதுகாசங்களாலும், புராணங்களாலும், கல்வெட்டுக்களாலும், சாசனங்களாலும் அறிகிறோம்.

தலை—இடை—கடைச சங்கங்கள் வேறு, இச்சங்கம் வேறு

கம்ப ராமாயணம் நாட விட்ட படலத்தில்,

“தென் தமிழ் நாட்டின் பொதியில்

திருமுனிவன் தமிழ்ச் சங்கம் சோகீழ்பேரல்”

என்று கூறப்பட்டுள்ளதை நோக்க, இராமாயண காலத்தில் கபாடபுரத்தில் இடைச சங்கம் நடைபெற்று வந்த போழ்தே, பொதியமலையில் அகத்தியா சீடர் பரமபரையில் வந்த, அகத்தியா பெயர்ப்பாண்ட ஒருவரால் தமிழ்ச்சங்கம் நடைபெற்று வந்தது என்றும், அச்சங்கத்தின் புகழானது வடநாட்டிலும் பரவி இருந்ததென்றும் அறிகிறோம்.

வான்மீகி இராமாயணத்தில் பொதிகைமலை அகத்தியரைப் பற்றியும், அயர்நீயுய தமிழ்ச் சங்கத்தைப் பற்றியும் கூறப்பட்டுள்ளது. அது வருமாறு.—

வான்மீகம், ஆரண்யகாண்டம் 11-12 சுலோகங்களில் விந்திய மலைக்குத் தென்பால் பஞ்சவடியை அடுத்து (Nasik) இருந்த ஓர் அகத்தியா ஆசிரமத்தைப் பற்றிக் கூறப்பட்டுள்ளது.

வான்மீகம்—கிடகிந்தாகாண்டம் 15-16 சுலோகங்களில், தென்கடல் ஓரத்தில் மலைய மலையில் (பொதிகை

மலை) உச்சியிலே ஆதிர்சுநுக்ருச சமானமான மிசுந் த ஒளி யையுடைய முனிசுக்ரீரட்டரான அகத்தியர் இருக்கிறார் என்று கூறப்பட்டுள்ளது.

இன்னும் அந்த வான்மீகரதிலேயே, கோசல நாட்டில் வேத சுருதி என்ற கங்கையின் உபநதிக கரையில் ஒரு அகத்தியர் ஆசிரமம் இயற்றித் தவம் புரிந்து வந்ததாகவும்,

இலங்கைத் தீவின் கெற்கையுள்ள சூன்சரமலையில் ஒரு அகத்தியர் ஆசிரமம் அவர் தத்த தவம் இயற்றி வந்ததாகவும் கூறப்பட்டுள்ளது.

ஆதலின், அகத்தியர் என்னும் பெயர்கொண்ட முனி வாசனம், அறிஞர்கள் பலரும் அக்காலத்தில் இருந்தனர் என்றும், அசமனப் பிறகாலத்திலும் அப் பெயர் கொண்ட வா பலர் இருந்தனர் என்றும் அறிகின்றோம்.

தமிழ்நாட்டைச் சேர்ந்த எருமை நாட்டிற்கு அரசு ன்குப சுகீர்வன் தன் வானர வீரர்களுக்கும், “மலைய மலையில அகத்தியருடைய தமிழ்ச் சங்கம் இருக்கிறது” அங்கே சென்றால், அகத்திய மயக்கத்தால் அங்கேயே நின்று விடுவீர்கள். ஆதலால், ஆண்டு செல்லாது, விலகி மகேந்திரம் செல்லுங்கள்,” என்று கூறியுள்ளதாக இராமாயணத்தில் வருவது சந்திக்கத்தக்கது.

பாரத காலத்திலும் இத்தமிழ்ச் சங்கத்தைப்பற்றிக் கேள்விப்படுகின்றோம். ஆதலின், பாண்டியர்களால் தேன் மதுரை, கபாடபுரம், கூடல் முதலிய ஊர்களில் நிறுவப்பட்ட தமிழ்ச் சங்கங்களுக்கும் இதற்கும் யாதொரு தொடர்பும் இல்லை.

இச்சங்கம் எப்போது இறந்தி உறந்து என்பது இனி வரும் ஆராய்ச்சியால் அறியத் தக்கது.

IV

மணிமலைத் தமிழ்ச் சங்கம்

(உருவ எழுத்துக்காலம்)

1. காலம்:—சி மு 14550 முதல் கி மு 14490 வரை
அறுபது ஆண்டுகள்
2. இடம்:—மணிமலை. (இஃது மேருமலைத் தொடரின
49 கொடுமுடிகளில் ஒன்று. ஏழ்குன்ற நாட்டு
மகேந்திரமலைக்கும தெற்கே இருந்தது. இப்
மலை பெருவள நாட்டைச் சேர்ந்தது.)
3. சங்கம் இரீஇயவர்:—திரிபுரம எரித்த பாமேசகரன்
குடிவழியில் வந்த ஒளிச்செங்கோ என்னும் பேர
அரசன்.
4. புலவர்:—(1) சககரன் (சங்கத் தலைவன்)
(2) பேராற்று நெடுதிறையன்
(3) இடைகழிச் செங்கோடன
(4) தனியூர்ச சேர்ந்தன்
(5) பஃறுளியாற்றுத தலைப்பாய்ச்சல் முத்தூர்
அகத்தியன் முதலியோர்.
5. நூல்:—(1) மகேசகுத்திரம (2) களவியல்
(3) அகத்தியம் (4) பேராற்று
நெடுத்துறையன் பெருநூல்
(5) இடைகழிச் செங்கோடன் இயல்நூல்.
6. பாடப்பட்டன:—(1) பேராற்று நெடுத்துறையன் பெரு
நூல் (2) இடைகழிச் செங்கோடன் இயலூல்
(3) தனியூர்ச சேரநூல் பாடப்பட்ட செங்
கோன் தரைச் செலவு

7. பாடப்பட்டோர்:—ஒளிச்செங்கோ

8. கவியரங் கேறிய அரசர்:—ஒளிச்செங்கோ

9. வரலாறு:—இச்சங்கமானது ஒளிநாட்டு வேள்குல அரசர் குடிவழியில் வந்த ஒளிச் செங்கோ என்பவனால் கி. மு. 14550ல் நிறுவப்பட்டு அறுபது ஆண்டுகள் நடைபெற்றது.

தமிழ் நாட்டை ஆண்ட ஒளிநாட்டு வேள்குல அரசர்களில் இவனே கடைசியானவன். இவன் பட்டத்துக்கு வந்ததும் அரசு இருக்கையை மகேந்திர மலையினின்றும் மாற்றி மணிமலையில் ஏற்பாடு செய்தான். இதனை:—

“பேராற் றருகில் பிறங்கு மணிமலையில்
சீராற்றும் செங்கோ திறற்செங்கோ—நேராற்றும்
பேர்அவை யிலேநூற் பெருமக்கள் சூழ்ந்தேத்தப்
பாரரசு செய்ததமிழ்ப் பைந்தேவி”

(தமிழ்நீடு தூது)

என்னும் அடிகளால் அறியலாம்.

இவ்வரசனைப் பற்றித் தனியூர்ச் சேந்தன் எனனும் புலவன், இவன் வானவர் நாடாகிய திபேதது—சீனம்—கடாரம் முதலியவைகளை வென்று அடிப்படுத்தியதைக் குறித்துச் ‘செங்கோன் தரைச் செலவு’ என்ற நூலில் பாடியுள்ளார். இந்நூல் முழுவதும் “தாப்புலிப்பா” எனனும் பாவினததால் பாடப்பட்டுள்ளது.

இப்போது இருக்கும் தொல்காப்பியத்திலாவது, அதற்குப்பின் வந்த நூல்களிலாவது, தாப்புலிப்பா இனத்தைப் பற்றிக் கூறப்படவே இல்லை. இஃது ஒன்றே இஃநூலானது தொல்காப்பியத்துக்கு முற்பட்ட நூல் என்று தெரிவிக்கப் போகலானது.

இன்னும் இந்நூலின்கண் செங்கோவால் நிறுவப் பட்டு, சக்கரன் என்னும் புலவன் தலைமையில் நடத்தப் பட்ட தமிழ்ச்சங்கத்துக்கு நூல் பேராற்று நெடுந்தறையன் பெருநூலும், இடைகழிச் செங்கோடன் இயனூலும் என்று கூறப்பட்டுள்ளது.

தொல்காப்பியத்திலும் அதற்குப்பின் வந்த நூல்களிலும் காணப்படாத புணர்ச்சி விதிகள் பெருநூலிலும், இயல் நூலிலும் காணப்படுகின்றன.

நீட்டொலிப் புணர்ச்சி (தீர்க்க சந்தி) எடுத்தொலிப் புணர்ச்சி (குணசந்தி), குவித்தொலிப் புணர்ச்சி (வீருத்தி சந்தி) என்ற புணர்ச்சி விதிகள் அவ்விரு நூலிலும் கூறப்பட்டுள்ளன.

ஆதலின், தொல்காப்பியர் காலத்துக்குச் சற்று முன் தான், இப்புணர்ச்சி விதிகளை வடமொழியாளர் எடுத்துத் தங்களுடைய மொழிக்கு இலக்கணம் வகுத்திருக்க வேண்டும் என்று தெரிகிறது.

இவ்வரசன் மிகுந்த திறமை வாய்ந்தவன் என்றும், இவன் பெயரைக் கேட்ட ஏனைய அரசர்கள் இடியேறு கேட்ட அவரம் போல நடுநடுங்குவார்கள் என்றும் அடியில் காட்டிய செங்கோன் தரைச் செலவுப் பாட்டால் அறி கிறோம்:—

“பேராறும் வழிக்கழியும் பிற்படுக்கும் அதன் முன்னே
வாராரும் கழலடிககிழ வைத்திடா மணித்தலைகள்
மாண்ட மாண்ட”

(செங்கோன் தரைச்செலவு)

இவ்வரசன் நிறுவிய தமிழ்ச் சங்கத்திற்குச் சக்கரன் என்னும் புலவன் தலைமை தாங்கினான் என்பது:—

“தமிழ்த் தலைம தலைக்கொண்டான்
சக்கரன் சக்கார் குழுவில்
சிற்ப்ப பித்தான் ஏனைமொழிச்
சிறுகண்கள் அவன தருககச்
செடபுவேன திறத்தினே”

என்ற செய்யுளால் அறியலாம்.

செங்கோ தமிழ்ச்சங்கம் இரீஇத் தமிழை ஆய்ந்தான்
என்பது:—

“செங்கோவே ஒளிச செமமல்
திருகோவே மணிககோடு
தங்கு பெருவள நாட்டில்
தமிழ்நூறு புறங் காக்கும்
தமிழ் நாடியாங்கே”

என்ற செய்யுளால் அறியலாம். மேலே கூறப்பட்ட
செய்யுட்கள் எல்லாம் தாப்புலிப்பா இனத்தைச் சேர்ந்த
னவே.

செங்கோவின் அரசு கி.மு. 14490-ல் முடிவு
பெறவே, அவனுக்கு அப்புறம் நாட்டைச் செம்மையாய்
ஆளவும், சீனம்-சீயம்-கடாரம்-நிருதி நாடு முதலிய தேயக்
களின் அரசர்களை நண்பராகக் கொள்ளவோ, அல்லது,
அடக்கி ஆளவோ, ஒளிநாட்டு ஒளியர் குடி வழியிலாவது,
சேர-சோழ-பாண்டியா குடிவழியிலாவது ஆள் இல்லா
மற போகவே, செங்கோவால் அடக்கி ஆளப்பட்ட நாடு
கள் எல்லாம் தன்னாட்சி பெற்றன. சீன தேசத்தார் செங்
கோவால் நசுக்கப்பட்டவர்கள் ஆனதால், செங்கோவின்
ஆட்சி முடிந்ததும், தமிழ் நாடு சரியானபடி இல்லாததால்
தமிழ் நாட்டின் மீது சீனர்கள் படையெடுத்து வந்து
நாட்டைக் கைப்பற்றிக் கொண்டார்கள்.

மங்கோலிய (அவுணர்) வசுபபைச சேர்ந்த சீன தேசத்தாரா ஆட்சி தமிழ் நாட்டில் கி. மு. 14490 முதல் கி. மு. 14058 வரை 432 ஆண்டுகள் நடைபெற்று வந்தது. சீன தேசத்து அவுணர்களுடைய ஆட்சி தமிழ் நாட்டில் மிகக் கடுமையாக இருந்தது. அவுணர் ஆட்சியின் கடைசி அரசர்கள் சூரபதுமன்—சிங்கமுகன்—நாருகன் என்பவர்கள். இவர்கள் மூன்று பேரும் உடனபிறந்தவர்கள். பாணுகோபன் என்பவன் சூரபதுமனுடைய பிள்ளை. இவர்களைப் பற்றிக் கந்தபுராணம் விரிவாய்ப் பேசுகின்றது. ஆண்டுக் கண்டுகொள்க

கந்த புராணத்தில் தேவர்கள் என்று பேசப்படுவோர்கள் தமிழர்களே.

உருவ எழுத்து வரலாறு

தமிழ் மொழியானது முதன் முதல உருவ எழுத்தை உடையநாய் இருந்தது உருவேழுத்துக்குப் படவேழுத்து, சித்திர வேழுத்து என்றும் பெயர்.

தமிழ் மொழியில் உருவ எழுத்துக் காலம் ஒன்று இருந்தது என்பதைக் குறிக்க, யாப்பருங் கல விருத்தி உரையில், ஓர் ஆசிரியனுக்குத் தெரிந்திருக்க வேண்டிய எழுத்து வகைகளைக் கூறமிடத்து உரையாசிரியர் பின்வரும் சூத்திரங்களை மேற்கோள்களாகக் காட்டுகிறார். அந்தச் சூத்திரங்கள் எந்த முனிவரினாலும் எடுக்கப்பட்டவையோ தெரியவில்லை. உரையாசிரியரும் கூறவில்லை. ஆதலின் இச் சூத்திரங்கள் எல்லாம் ஆழி வடிமபலம்பலவின் பாண்டியன் காலத்துக்கு முற்பட்ட இலக்கண நூல்களில் கண்டவைகளே யாகும். அவைபாவுண்:—

எழுத்து:—“உருவே, உணர்வே, ஒலியே, தன்மை என
இருவகை எழுத்தும் ஈரண்டாகும்”.

உருவு:—காணப்பட்ட உருவ மெல்லாம்
மாணக் காட்டும் வகைமை நாடி
வழுவில் ஒவியன் கைவினைபோல
எழுதப் படுவது உருவெழுத் தாகும்”

உணர்வு:—கொண்டவோர் குறியாற் கொண்ட வதனை
உண்டென்று உணர்த்துவது உணாவெழுத்
தாகும்”

ஒலி:—இசைப்படு புள்ளின் எழாஅல் போலச
செவிப்புல னுவது ஒலியெழுத் தாகும்”

தன்மை:—முதற்காரணமும் துணைக்காரணமும் துணைக்
காரணத்தொடு தொடரிய உணர்வும் அவற்றொடு
புணர்ந்த அகத்தெழு வளியின் மிடற்றுப் பிறந்
திசைப்பது தன்மை எழுத்தே”

எழுத்து என்னும் சொல தமிழ் மொழியில் வழங்கப்
படுவதை நோக்கின், படவெழுத்துக்கள் பயிலப்பட்டு வந்த
தனாலேயே அவ்வெழுத்துக்களுக்கு எழுத்து என்றே பெயர்
அமைந்தது.

எழுத்து = சித்திரம்—ஒவியம்

ஆழி வடிம்பலம்ப நின்ற பாண்டியனின் தங்கக் கனிகளிலும்,
இரத்தினக் கனிகளிலும் சீன தேசத்தார் வேலை செய்து
வந்தார்கள் என்று முன்னமே கூறினாம். அக்காலத்தில்
நான் சீனம்-எகுபதியம முதலிய மொழிகளுக்குத் தமிழ்
உருவ எழுத்துகளைப் பாராது உருவ எழுத்துகளை
அமைத்துக்கொண்டார்கள். அதற்குமுன் அமமொழி

கூறாக்கு எழுத்துக்கள் கிடையா. அம்மொழிகளில் இன்றும் உருவ எழுத்துக்களே நடைமுறையில் இருக்கின்றன.

கி. மு. பத்து லக்கத்துக்கும், கி. மு. எட்டு இலக்கத்துக்கும் இடைப்பட்ட காலத்தில் தமிழர்கள் சீயா—சாவகம் — சுமேரியா — பாபிலோனியா — அசிரியா — பாலத்தினம்—எசுபதியம் முதலிய நாடுகளில குடியேறி, தங்கள் நாகரிகத்தைப் பரப்பிவந்தார்கள். தமிழர்களுடைய உருவ எழுத்துக்களும் அந் நாடுகளில் பரவலாயின.

சுமேரியா—அக்கேடியா — பாபிலோனியா—முதலிய நாடுகளில உருவ எழுத்துக்களே ஆப் பெழுத்துக்களாக மாறி வழங்கப்பட்டன.

ஆப்பெழுத்து (Cunifirm characters)

இப்போது சீன மொழிககு 420 எழுத்துக்கள் இருக்கின்றன இதுதான் தற்காலம உலகத்தில் உள்ள மொழிகளுள் அதிக எழுத்துக்களை உடைய மொழி. இதனைக் கூர்ந்து நோக்குமிடத்துத தமிழாகும் உருவ எழுத்துக் காலத்தில் மிகக எழுத்துக்கள் இருந்திருக்க வேண்டும். இத்தனை என்று கணக்கிடுவதற்குத் தகுந்த ஆதாரம் கிடைக்கவில்லை.

V

குன்றம் எறிந்த குமரவேள் தமிழ்ச் சங்கம்
(கோல் எழுத்துக் காலம்)

1. காலம்—கி. மு. 14058 முதல் கி. மு. 14004 வரை
54 ஆண்டுகள்
2. இடம்:—திருச்செந்தூர் (இந் நகருக்குத் திருச் சீரலைவாய்
என்றும், அலைநகர் என்றும் பெயர்.)
3. சங்கம் இரீதிய அரசர்:—குன்றம் எறிந்த குமரவேள்
4. புலவர்:—

- (1) குன்றம் எறிந்த குமரவேள் (தலைவர்)
- (2) வாதாபி அகத்தியர்
- (3) புலத்தியா I
- (4) சனகா II
- (5) சனற் குமாரர் II

முதலியோர்

5. ஙால்:—(1) குமரம் (2) முருகன் அகப் பொருள்
வீருத்தி
- (3) மகேசம் (4) களவியல் என்னும்
ஐந்திணை அகநூல்
- (5) நெடுந்துறையன் பெருநூல்
- (6) செங்கோடன் இயனூல்
- (7) (வாதாபி) அகத்தியம்

முதலியன.

6. பாடப்பட்டன:—(1) குமரம்
- (2) முருகன் அகப்பொருள் வீருத்தி
- (3) (வாதாபி) அகத்தியம்

முதலியன.

7. பாடப்பட்டோர்:—குன்றம் எறிந்த குமாவேள்
8. கவி அரங்கேறிய அரசர்:—குன்றம் எறிந்த குமாவேள்
9. வரலாறு:—தமிழ் நாட்டின்மேல் முதன் முதல் படை எடுத்தவர் நிருதி நாட்டு (Africa) நிருதர்கள் (African Negroes). இவர்களுடைய ஆட்சி தமிழ் நாட்டில் கி. மு. 16,500 முதல் கி. மு. 16,000 வரை 500 ஆண்டுகள் நடைபெற்றது.

கி. மு. 16,000-ல் திரிபுரம் எரித்த விரிசடைப் பெருமான் நிருதர்களாகிய திரிபுர இராககதர்களை வென்று, நாட்டை மீட்டு, தமிழர் ஆட்சியை நிறுவினார். நாடும் கி. மு. 14,490 வரை தமிழரிடம் இருந்தது.

கி. மு. 14,490-ல் தமிழ் நாடு இரண்டாம் தடவை அன்னியர் ஆட்சிக்கு உட்பட்டது.

இரண்டாம் தடவை படை எடுத்து வந்து நாட்டைக் கைப்பற்றியவர்கள் சீன தேசத்து அவுணர்கள். இவர்களுடைய ஆட்சியில் தமிழ்நாடு நாணாற்றி முப்பத்திரண்டு ஆண்டுகள் தன்பம் உற்று இருந்தது. கடைசியாக ஆண்ட சீன தேசத்து அவுண அரசர்களாகிய குரபதுமன்—சிங்கமுகன்—நாருகன்—பானுகோபன் முதலியோர்களை கி. மு. 14058-ல் நம செந்தில் மேய வள்ளி மணாளர்—குன்றம் எறிந்த குமாவேள் வென்று, நாட்டை மீட்டு, தமிழர் ஆட்சியை மறுபடியும் நிறுவினார்.

நாட்டை மீட்டதோடு நில்லாமல் நாடு வளம் பெற, மொழி வளம்பெறவேண்டும் என்று, திருச் சென்னூரிலேயே தமிழ்ச் சங்கம் ஒன்று நிரீஇ, முத்தமிழையும் வளர்த்து வந்தார்.

குமரம் என்னும் பேரிலக்கண நூலை வகுத்து, ஐந் திலக்கணங்களையும், அகத்தியர், புலத்தியர் I, சனகர் II, சனற் குமாரா II, நால்வருக்கும் போதித்தார்.

திரிபுரம் எரித்த விரிசடைப டெருமானிடம் ஆலின் கீழ் அறம நான்கும கேட்ட சனகர்—சனற் குமாரர் வேறு குமர வேளிடம் உபதேசம் பெற்றவர்கள் அவர்கள் பரம் பரையில் வந்தவர்கள் ஆவார்கள். வாதாபி அகத்தியரும் பொதியமலை அகத்தியரின மாணாகர் பரம்பரையில் வந்தவா இருவரும் ஒருவா என்று மயங்கறக.

திருசு செந்தூரில குமரவேள் முதகமிகழயும் சங்கம் இரீஇ ஆயந்துவந்தாரா எனபது:—

“முத்தமிழை ஆயும் வரிசைக்கார” என்று திருச் செந்தூராத திருப்புக்கழில் அருணகிரியார கூறி இருப்பதால் அறியக்கிடக்கின்றத. குமரவேள் முத்தமிழும் வலலவர் எனபதனைத் திருப்புக்கழில் பல இடங்களிலும் “முத்தமிழோனே” என்று கூறப் பட்டுள்ளதை நோக்க விளங்கும்.

குமர வேளிடம் உபதேசம் கேட்ட அகத்தியர் பொதியமலை அகத்தியரின வழி வந்தவா எனபதனை:—

“சிவனை நிகா பொதியவரை முனிவன் அகமகிழ
இருசெவி குளிர இனிய தமிழ்—பகர்வோனே”
எனற திருசுசெந்தூர்த திருப்புக்கழால் அறியலாம்.

குமரவேள் நால்வருக்கும் (சனகர்—சனற் குமாரர்— அகத்தியர்—புலத்தியர்) முததமிழ் இலககண இலக்கியங் களையும், தமிழ் வேத ஆகமங்களையும் போதித்தார் எனபது:—

“சனகர்க்கும் அகத்திய புலத்திய சனற் குமாரர்க்
 கும்—விபத்தியில ஞான
 படலததுறு லககணலக்கியத தமிழ்த திரயமத்தில்
 அகப்பொருள விருத்தியினை பழுதறறுணா
 வித்தக சந— துரு நாநா”

என்ற பழனித திருப்புழாலும்;

“அருமறை தமிழ் ஞாலடைபே
 தெரிநதுரைக்கும்—புலவோனே”

என்ற சுவாமியலை திருப்புழாலும்,

“தறம் ஈலைப்—புகல்வோனே”

என்ற அகநாசிக திருப்புழாலும் அறியக்கிடக்கின்றது

குமரவேள் முத்தமிழ்ப் பெரிலககண ஞாலாகிய “கும
 ரம்” என்ற ஞாலையும், “முருகன் அப்பொருள் விருத்தி”
 என்ற அகநூலையும் யாதது உதவிபது மேற் காட்டிய
 பழனித திருப்புழால் அறியலாம்.

திரிபுரம் எறித்த வீரசடைப பெருமான் மகேசம்
 என்ற பெரிலககண ஞாலையும், களவியல் என்ற அகநூலை
 யும் யாதது அருளினது போல, குன்ற மெரிதக குமர
 வேளும் குமரம் என்ற பெரிலககண ஞாலையும், அகப்
 பொருள் விருத்தி என்ற அகநூலையும் யாதது அருளிஞா.

மகேசம-களவியல்-அகத்தியம்-பெருநூல் - இயனூல்
 என்ற இலக்கணங்கள் எல்லாம் தமிழ் உருவ எழுத்தாக
 இருந்த காலத்தில யாக்கப்பட்டன.

ஆனால்; இ. மு 14490 முதல் கி மு. 14058 வரை
 நடைபெற்ற அவுணா ஆட்சியில தமிழ் வளங்குன்றி எவ்
 வளவோ மாறுதல்களை அடைந்தது உருவ எழுத்தாக

இருந்த தமிழ் மொழி கோல் எழுத்தாக மாறிவிட்டது. அதற்கு இணங்கவே, குன்றம் எறிந்த குமரவேள் முன்னோர் இலககணங்களைத் தழுவினும், கோல் எழுத்துக் காலத்துக்கு ஏற்றபடியும், புதியன புகுத்து, குமரம் என்ற பேரிலக்கணநூலை வகுத்தாரா. அதனையே அவர் தம் மாணவர்களுக்குப் போதித்தார். கோல் எழுத்துக் காலத்தில் தமிழ் மொழிக்குப் பதினாறு உயிர்களும் முப்பத்தைந்து மெய்களும் ஆக ஐம்பதொரு அகரங்கள் இருந்தன என்பது நூல்களாற் புலனாம்.

“வழுதியர் தமிழின் ஒரு பொருள் அதனை
வழிபட மொழியும்—குமரேசர்”

என்ற குன்றத்தோறூடல் திருப்புகழைக் கூர்ந்து நோக்குமிடத்து, குமரவேள் காலத்துக்குப் பன்னூராயிர ஆண்டுகள் முன்பு ஆழி வடிம்பலம்ப நின்ற பாண்டியனாலும், அவன் முன்னோர்களாலும், அவனுக்குப் பின் கி. மு. 14490 வரை வழி வழி வந்த பாண்டியர்களாலும், வளர்க்கப்பட்ட அகப்பொருள் புறப்பொருள் நூல்களில், அகப்பொருள் நூல்களைத் தழுவி “அகப்பொருள் விருத்தி” என்றும் நூலையும், புறப்பொருள் நூல்களைத் தழுவி ‘‘பொருள் நூல்’’ (அர்த்த சாத்திரம்) என்றும் நூலையும் யாத்துத் தமிழ் உலகிற்கு வழங்கினார் என்று போதருகின்றது.

குன்றம் எறிந்த குமரவேள் சூரபன்மன் முதலாய அபுணர்களைத் தன் வேற்படையால் வென்ற காலத்தில், ஒரு பெரிய கடல்கோள் ஏற்பட்டு, பஃறளியாறும் பன்மலை அடுக்கும், பெருவள நாடும், ஒளி நாடும், பெருவள நாட்டைச் சேர்ந்த மேருமலைத் தொடரும, அதனைச் சேர்ந்த கொடுமுடிகளில் பலவும், கடலால் விழுங்கப்பட்டன என்பது பின்வரும பாசுரங்களால் வெளியாம்:—

1. “வடிவேல் எறிந்த வான்பகை பொறுது
பஹ்றளி யாற்றுடன் பன்மலை அடுக்கத்து
குமரிக் கோடுங் கொடுங்கடல் கொள்ள”
(சில—காடு—20—22)
2. சேடன் மேருவும் சூரனும் தாருகனும் வீழ
.....ஊடும்—அங்கைவேலா”
3. நேமிச் சூரொடு மேருத்தூள் எழ”
(திருச்சேந்தூர் திருப்புகழ்)
- 4 “மேரு கிரிதலை மண்டு தூள்எழ வேலைஉருவிய
—வயலூரா”
(விராவிமலை)
- 5 “பாதாள சேடனுடல் ஆயிர பணு மகுட மாமேரோ
டேழேழு ஒதுகிரி சூரூடல் பாழாக தூணியிணி லேற
புளி வாழவிடு —சுடர் வேலா”
(திருமாகாளம்)
6. “கலக அகரர் கிளைமாள் மேருகிரி தவிபேட உதிர
ஓலவாரி அலைகதற வரி அரவம் வாய விடா
(திருவிடை மருதூர்)

இங்கே கூறப்பட்ட கடல்கோள் ஏற்பட்டது கி மு. 14058-ல். இதனையே உரையாசிரியர்கள் ஆதியூழி என்று கூறப. ஆதியூழி என்பதம் முதலாழி எனபதம் ஒன்றே.

இம் முதலாழியைப்பற்றி அடியார்க்கு நல்லார் சிலம்பு 8-1-ல் “நெடியோன் குன்றமும் நோடியோள் பவ்வமும்” என்ற அடிகட்கு,

“அக்காலத்து, அவர் நாட்டுத தென்பாலி முகத்திற்கு
வடவேல்லை யாகிய பஹ்றளி என்னும் ஆற்றிற்கும், குமரி

என்னும் ஆற்றிற்கும் இடையே எழுநூற்றக்காவத வாறும், இவற்றின் நீர்மலிவானென்ன மலிந்த ஏழ்தெங்கநாடும், ஏழ் மதுரை நாடும், ஏழ் முன்பாலை நாடும், ஏழ் பின்பாலை நாடும், ஏழ் குன்ற நாடும், ஏழ் குணகாரை நாடும், ஏழ் குறும்பனை நாடும் என்னும் இந்த நாற்பத்தொன்பது நாடும், குமரி, கொல்லம் முதலிய பன்மலை நாடும், காடும், கதியும், பதியும், தடநீர்க்குமரி வடபெருங் கோட்டின் காறும், கடல கொண்டொழிதலால் குமரியாகிய பவ்வம் என்றார் என்று உணராக. இஃது என்னை பெறுமாறு எனின், வடிவேல் எறிந்த(சிலம்பு 11-18&20) என்பதனாலும், கணக்காயனார் மகனா நங்கீரனார் உரைத்த இறையனா அகப்பொருள் உரையானும், உரை யாகிரியராகிய இளம்பூரண அடிகள் முகவுரையானும் பிற வாற்றானும் பெறுதும்” என்று கூறியுள்ளதை உற்று நோக்கு மிடத்து மேலே கூறிப்பவை விளங்கும் குன்றம் எறிந்த குமரீவர் என்பவர ஓநிராட்டு வேளாளர் பரம்பரையைச் சேர்ந்தவர். திரிபுரம் எரித்த விரிசடைப் பெருமான வழி வந்தவர் இவர முன்னோர்கள் ஆழி வடிம்பலம்ப நின்ற பாண்டியன் காலத்தககு முந்தியே, அஃதாவது, கி. மு. 30,000-க்கு முந்தியே, வடக்கே சென்று, விரிசடை மலைக்கு வடக்கே யுள்ள நாட்டையும், இமயமலை நாட்டையும் கைப்பற்றி, திருக்கயிலாயத்தை (Mount Kailas) அரசிருக்கையாகச் செய்து, ஆண்டிருந்து ஆண்டுவந்தார்கள். சேர—சோழ—பாண்டியர் என்னும் மூவேந்தரும் விரிசடை மலைக்கும் தென்பாவி முகத்துக்கும் இடைப்பட்ட நாட்டை ஆண்டுவந்தார்கள். அப்படி ஆண்டுவருங் காலத்தில்தான் முதன் முதல் நிருதிநாட்டு நிருதர்களாலும், இரண்டாவது சீன தேசத்து அவணர்களாலும் படை எடுப்புக்கள் ஏற்

பட்டு, முந்தியது திரிபுரம் எரித்த விரிசடைப் பெருமானு
டும், பிந்தியது குன்றம் எறிந்த குமாவேளாலும் தயிர்க்
கப்பட்டன.

குன்றம் எறிந்த குமாவேளுக்கும் சூரபதமன் முதலிய
அவுணர்களுக்கும் நடந்த சண்டையில் முக்கிய உதவியாய்
இருந்தவர்கள் கருரின்னகண் அரசாண்ட முசுகுந்தச் சோழ
னும், கடார தேயதது அரசனாகிய இந்திரனும் ஆவர்.

போர் நடந்தபோது சீன தேசத்திலிருந்து அவுணன்
சூரபதமனுக்கு உதவிப்படைகளை வராமல் இருக்க வேண்டி,
குமாவேள் முசுகுந்தனையும் இந்திரனையும் கடாரம் வழி
யாகச் சீன தேசத்துக்குச் சேனைகளுடன் அனுப்பி, அக்
காலத்தில் சீனாவில் அரசுபுரிந்த வலன் என்னும் அவுண
னைத் தாக்கும்படி ஏற்பாடு செய்தார். முசுகுந்தனும்
வலனை வென்று வாகை சூடினான். முசுகுந்தனால் வலன்
என்னும் அவுணன் கொல்லப்பட்டது கி. மு 14158
ஆகும்.

தமிழ் நாட்டில் அவுணர் ஆட்சி நானூற்று முப்பத்தி
ரண்டு ஆண்டுகள் நடைபெற்று இருக்க, கந்த புராணம்
108 சதாயுகம் என்று கூறுவ தென்னை? என்றற்
கூறுதம்:—

வியாசர் காலமாகிய பாரத காலத்துக்கு முந்தி சதாயுக
வரையறை கிடையாது. வியாசர் சதாயுகங்களை வகுத்த
தற்கு முன் யுகம் என்பது ஓர் ஆண்டு என்ற பொருளில்
வழங்கப்பட்டது. இன்றும் தெலுங்க நாட்டில் யுகாதி
என்று ஆண்டுப் பிறப்பைக் கூறுவதும், யுகாதிப் பண்டிகை
என்று ஆண்டு ஆரம்ப விழாவைக் கொண்டாடுவதும்
இக்களைத் தெளிவுபடுகதும்

கலியுகம்,	4,32,000	ஆண்டுகள் என்றும்,
துவாபரயுகம்,	8,64,000	” ”
திரேதாயுகம்,	12,96,000	” ”
கிரேதாயுகம்,	17,28,000	” ”

வியாசா வகுத்தார்.

கலியுகத்தை விட துவாபர யுகம் (தோ = துவா = இரண்டு) இரண்டு மடங்கு அதிக ஆண்டுகள் உள்ள தென்றும், திரேதாயுகம் (திரே = திரி = மூன்று) மூன்று மடங்கு கலியுகத்தைவிட அதிக ஆண்டுகள் உள்ளது என்றும், கிரேதாயுகம் கலியுகத்தை விட நான்கு மடங்கு ஆண்டுகள் உள்ள தென்றும் வகுத்த முறையே யுகக் கட்டுப் பாட்டினை நன்கு விளக்கும்.

இப்போது நாம் வழங்கும் அறுபது ஆண்டுப் பெயர்களும்கி-பி. 426-ல் ஓர் ஆரிய அரசனால் ஏற்படுத்தப்பட்டவை. இப்பெயர்கள் ஏற்பட்டு இற்குறிக்கு (1948-க்கு) 1522 ஆண்டுகள் ஆகின்றன. கி.பி. 426-க்கு முன் அறுபது ஆண்டுப் பெயர்கள் கிடையா. ஆனால் அந்தந்த நாட்டுப் பேர் அரசர்கள் பெயரால் இன்ன அரசனுடைய ஆட்சியில் இதனையாவது ஆண்டு என்று கூறிவந்தார்களே ஒழிய வேறின்ற.

சாலிவாகன சகம் கி.பி. 78-ல் ஏற்பட்ட ஞான்ற அறுபதாண்டுப் பெயர்களும் ஏற்பட்டன என்று கூறவாரும் உண்டு. எப்படி ஆனாலும் அப்பெயர்கள் தொன்ற தொட்டவை அல்ல.

ஆதலின், யுகம் என்னும் சொல்லுக்கு உண்மைப் பொருள் ஆண்டு எனப்படுதே.

இப்போது, “108 சதூர்யுகம்” என்னும் தொடர் மொழிக்குப் பொருள் காண்போமாக 108 சதூர் யுகம் எனப்பதனை “சதூர் 108 யுகம்” அதாவது, “நான்கு 108 யுகம்” என்று கொண்டால், $4 \times 108 = 432$ ஆண்டுகள் எனவே பொருள் படுவதை நோக்கலாம். ஆகவே, இதுவே சரிதகிர வரம்புக்கும், ஏனைய ஆராய்ச்சிகளுக்கும் இயைபாக உள்ளது.

ஆகவே, புராணக் கூற்றுப் பொய்யன்று. புராணங்களிலே கூறப்பட்ட சரிதகிர பாகங்களையும், கலைநூற் கருத்துகளையும், சரிதகிர தெரிந்துகொள்ள முயற்சி செய்வோமானால் முரண்பாடு நீங்கும் அவ்வாறு தெரிந்துகொள்ள முடியாதவர்களே புராணங்கள் எல்லாம் குப்பைகள் என்றும், அவைகளில் உண்மை எனப்பது மருந்தகமும் இல்லை யென்றும் வாய் கூசாது கூறுவா.

கம்பர் 5000-த்தை அறுபதினாயிரம் என்று கூறியது போல், புராணிகரும் நான்கு 108 யுகத்தை 108 சதூர் யுகம் என்று கூறியுள்ளார்.

கோல் எழுத்து வரலாறு

தமிழ் மொழியானது உருவ எழுத்தாயிருந்த நிலை மாறிக் கோல் எழுத்தாக ஏற்படுவதற்குப் பன்னூராயிரம் ஆண்டுகள் ஆயின.

உருவ எழுத்துக் காலத்தில் தமிழ் மொழியினின்றும் பிரிந்த எகுபதியம்-சீயம்-சீனம்-கடாரம் முதலிய மொழிகள் இன்றைக்கும் உருவ எழுத்துக் களாலேயே இயங்குகின்றன.

சீன தேசத்து அவுணாகளின் படை எடுப்பினால் தமிழ் நாடு வளங்குன்றி, மொழி வளாச்சி பெருமல, பல

வித அல்லல்களுக்கு உட்பட்டதை நோக்கி, குன்றமெறிந்த குமா வேள் தம்முடைய கருணையினால் அடிணை அடக்கி, வென்று, தமிழ் நாட்டைத் தமிழர்களிடம் ஒப்புவித்து, மொழிவளம் கருகித் தமிழ்ச் சங்கம் ஒன்றை நிறுவி, மொழியைச் சீர்ப்படுத்துவான் புக்கு, உருவ எழுத்துக் காலத்தில் பொருள்களையும் கருத்துக்களையும் குறிக்க இருந்த ஏராளமான எழுத்துக்களையும் குறியீடுகளையும் மாற்றி, ஒலிகளுக்குத் தக்க கீற்றுக்களை (கீற்று = கோடு = கோல்) உண்டாக்கி, வரிவடி வாகிய நெடுங்கணக்கைச் சீர் செய்தார். உருவங்களை எழுதுவதைவிட, கீற்றுக்களை வரைவது எளிதாயிருந்த படியால் எல்லோரும் அதனைக் கைக் கொண்டார்கள்.

இம்மாதிரி, தமிழ் மொழியானது கோல் எழுத்தாய் (Pitmans Short hand like), இருந்த காலத்திலே தான் மராடம்-கர்ச்சரம்-ஒட்டிரம்—சிரத்யம்—அரவா (Arab) முதலிய மொழிகள் பிரிந்தன. அம்மொழிகள் எல்லாம் இன்றும் கோல் எழுத்துக்களாலேயே நடைபெற்று வருகின்றன. இக்கோல் எழுத்துக் காலத்தின் பிற்பகுதியில் தான் ஆரியர் வருகை.

ஆரியர்கள் சிந்து-கங்கைச் சம வெளிகளில் குடியேறிய ஞான்று, தமிழ், மராடம், சிரதி முதலிய மொழிகளின் எழுத்துக்களைப் பார்த்துத் தம்முடைய ஆரிய மொழிக்கும் எழுத்துக்களைக் கற்பித்துக் கொண்டார்கள். அது வரை ஆரிய மொழி எழுத்து இல்லாமல் பேச்சு வழக்கிலேயே இருந்துவந்தது. அப்படி அவர்கள் தங்கள் மொழிக்கு ஏற்படுத்திக் கொண்ட எழுத்துக்களைத் தான் நாகரம் என்று கூறுகிறார்கள். இருக்கு என்று சொல்லப்படுகின்ற அவர்களுடைய வேதமும் அதுவரை எழுதப்பட்டாமல் மணப்

பாடம் செய்யப்பட்டுவந்தது. பிற்பட்டுத்தான், நாகர எழுத்துக்களில் இருக்குவேதம் எழுதப்பட்டது. அந்த இருக்கு வேதமே பாரத காலத்தில் இருந்த வியாசரால் இருக்கு—யசுர்—சாமம் என மூன்றாகச் செய்யப்பட்டது.

இன்றைக்கும் உருவ எழுததாயுள்ள சீன மொழியில் 420 எழுத்துக்கள் உள்ளன. இவ்வளவு எழுத்துக்களையும் சீனாவில் பதிப்பது என்பது எளிதான காரியமன்று.

தமிழ் மொழிக்குக் கோல் எழுத்துக் காலத்தில் அத்துன்பம் நீக்கப்பட்டது. 420 எழுத்துக்களுக்கு மேல இருந்த நெடுங்கணக்கு (51 ஆக) ஐம்பத் தொன்றாகக் குறுக்கப்பட்டது. மொழி வளர்ச்சி நடுகி, குன்ற மெறிந்த குமரவேள் தமிழ் நாட்டில் 54 ஆண்டுகள் இருந்து, தமிழ்ச் சங்கத்தில் தலைமை தாங்கி, இலககண நூல்கள், இலககிய நூல்கள், அகப்பொருள் விருத்தி முதலியவைகளை யாதது, முனிவர்களுக்கும், அறிஞர்களுக்கும் அறிவுறுத்தி, தமிழ் நாட்டைக் காய்சின வழிதி என்னும் அரசன் கையில் ஒப்புவித்து, தமிழ்மொழியையும் புரக்கும்படி ஏற்பாடு செய்துவிட்டுப் பின் தாம் தம் இருப்பிடமாகிய கயிலை சென்றார்.

சூரபன்மன் போர் முடிந்ததும் குமர வேளுக்கும் கடார தேசத்து அரசன் மகள் தெய்வயானைக்கும் திருமணம் திருப்பரங்குன்றத்தில் நடைபெற்றது. பின் சின்னாட் கெல்லாம் குமரவேள் இரண்டாம் மனைவியாக வள்ளிமலை அரசன் மகள் வள்ளியம்மையைத் திருமணம் செய்துகொண்டார்.

குன்றம் எறிந்த குமரவேள் அவுணரை வெல்லுயதற்கு அமைத்த பாசறைகள் ஆறினையும் ஆறு படைவிடுகளாக

இன்றும் நாம் கொண்டாடி வருகிறோம். அவுணருக்கும் குமரவேளுக்கும் நடந்த சண்டை ஐப்பசி மாதம் அமர்வாசை கழிந்த மறுநாள் முதல் ஆறு நாள் நடந்தது. அந்நாட்களை இன்றும் நாம் நினைவு கூர்ந்து கந்தா சட்டி உற்சவமாகக் கொண்டாடி நம் நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறோம்.

“எந்நன்றி கொன்றார்க்கும் உய்வுண்டாம் உய்வில்லை
செய்ந்நன்றி கொன்ற மகற்கு”

என்பது தமிழ்வேத மாதலால், அதனைக் கடைப்பிடித்து ஒழுக்குகின்றார்கள் தமிழர்கள். இது மாதிரியே திரிபுரம் எரிதத செய்தியையும் ஊர்கடோறு முள்ள சிவன்கோயில்களில் தோத்திருவிழாவாகக் கொண்டாடுகிறோம். திரிபுரச் சண்டை பதது நாள நடந்ததால் பத்து நாள் உற்சவம் கொண்டாடுகிறோம். இம்மாதிரி வேற்றி விழாகளுக்கு எல்லாம் சரித்திரம் மறக்கப்பட்டுப் போகவே, விழாக்கள் வேடிக்கை விழாக்களாக மாறிவிட்டன. இவ்விழாக்களின் சரித்திரம் மறந்துபோகாமல் இருக்கும்படி ஏற்பாடு செய்துள்ளார்கள் தமிழ் நாட்டு ஆன்றோர்கள் என்பது உற்று நோக்குவோர்க்கு விளங்கும்.

தமிழ் மொழிக் குக கோல எழுத்துக் காலத்தில் 51 அக்கரங்கள் இருந்தன என்று மேலே கூறினாம். அதாவது, உயிர் எழுத்துக்கள் 16-ம், மெய்யெழுத்துக்கள் 35-ம் ஆக 51 எழுத்துக்கள். இவ்வெண் தமிழ்மொழி வட்டெழுத்தாக மாறின காலத்திலும் 51 ஆகவே நடைபெற்று வந்தது. வட்டெழுத்துக் காலத்தில் இருந்த திருமுலர்,

“ஓதும் எழுத்தொடு உயிராக்கலை மூவைவந்து
ஆதி எழுத்தவை ஐம்பததோ டொனறென்பர்

சோதி எழுத்தின் நிலைஇந் மூன்றுள
நாத எழுத்திட்டு நாடிக் கொள்ளீரே”

“விந்துவினும் சுழிநாகம் எழுந்திட
பந்தத் தலைவி பதினாறு கலையதாக்
கந்தர வாகரம் காலுடம் பாயினுள்
அந்தமு மின்றியே ஐம்பத்தொன் ருபதே”

அகாரம் முதலாக ஐம்பத் தொன்றாகி
உகாரம் முதலாக ஓங்கி உதித்து
மகாரம் இறுதியாய் மாய்ந்து மாய்ந்தேறி
நகாரம் முதலாகும் நந்திதன் நாமமே (திருமுலர்)

என்று தாம் பாடிய தமிழ் மூவாயிரத்தில் தமிழ் மொழிக்கு 51 எழுத்துக்கள் உண்டு என்றும், வட்டெழுத்துக் காலத்தில் இருந்த 51 எழுத்துக்களும் “ஆதி எழுத்து”, அதாவது, வட்டெழுத்துக் காலத்துக்கு முந்தி கோல் எழுத்துக் காலத்தில் இருந்துவந்தவை என்றும் தெளிவாகக் கூறியுள்ளார். கோல் எழுத்துக் காலத்தில் ஏற்பட்ட இலக்கணங்களிலும் வட்டெழுத்துக் காலத்தில் ஏற்பட்ட இலக்கணங்களிலும் உருவஎழுத்துக் காலத்தில் இயற்றப்பட்ட பெருநூல்—இயனூல்— என்ற இலக்கணங்களில் கண்ட நீட்டொலிப் புணர்ச்சி—எடுத்தொலிப் புணர்ச்சி— குவித்தொலிப் புணர்ச்சி முதலிய புணர்ச்சி விதிகள் எடுத்த ஆளப்பட்டன. அப்புணர்ச்சி விதிகளை கோல் எழுத்துக் காலத்திலும் குமரவேள் தாம் இயற்றிய “குமரம்” என்ற பேரிலக்கணத்தில் ஆண்டுள்ளார். “அவ்வாட்சி வட்டெழுத்துக் காலத்திலும் தொடர்ந்து வந்த, தமிழ்மொழி சதா எழுத்தாக மாறின காலத்தில் தொடர்வு அற்றது.

VI

தலைச்சங்கம்

(கோல் எழுத்துக் காலம்)

1. காலம்:—14004 B. C. முதல் 9564 B. C. வரை 4440 ஆண்டுகள்.
2. இடம் :— குமரியாற்றங்கரையில் இருந்த தேன் மதுரை.
3. சங்கம் இரீஇய அரசர் :— காயசின வழி முதல் முதலாம் கடுங்கோன் வரை எண்பத்தொன்பது (89) பாண்டியர்கள்.
4. புலவர்:—இத தலைச்சங்கத்தின் உறுப்பாளர் எண் 549. இச்சங்கத்தில் ஆதிமுதல் இறுதிவரையில் கலந்துகொண்ட புலவர்கள் 4449 பேர். இவர்களில் பேர் தெரிந்தவர்கள் :—
 - (1) இறையனார் II :— (இவர் களவியல் செய்த இறையனார் I குடியில் வந்தவர். ஒளிநாட்டு வேளாள அரச பரம்பரையினர்.)
 - (2) குன்றம் எறிந்த குமரவேள்:—(இவரும் ஒளிநாட்டு வேளாளர் பரம்பரையைச் சேர்ந்தவரே. இவர் இச்சங்கத்தைக் காயசினவழி கையில் ஒப்பு வித்துவிட்டு, கயிலைக்குச் சென்றவிட்டபோதிலும் சங்கத்தில் அங்கத்தினராய் இருந்து வந்தார்.)
 - (3) நீதியின் சிழுவர்:—(இவரைக் குபேரன் என்றும் சொல்லுப. இவர் நேபாள தேசத்து அரச பரம்பரையினர். இக் குபேரன் இராவணன் காலத்தில் இருந்த குபேரன் அல்லர். இராவ

ணன் காலத்தில் இருந்தவர் அரக்கர் குடிவழியைச் சேர்ந்தவர்.)

(4) முரிஞ்சியூர் முடிநாகராயர் I :—(இவர் ஈழநாட்டு முரிஞ்சிப்பதியில் அரசாண்ட முடிநாகர் பரம்பரையில் வந்தவர். நாக அரையர் என்பது நாகராயர் என்று மருவி வழங்குகிறது.) முடிநாகர் என்பது தமிழ்நாட்டில் ஏற்பட்ட பதினெண் மக்கட் பிரிவுகளில் ஒன்று)

(5) வாதாபி அகத்தியர்:— (இவ் வகத்தியர் பொதியமலை அகத்தியரினின்றும் வேறானவர். இவர் வாதாபி (மாயாபி) (Badami) என்னும் இடத்தில் குமரவேள் சார்பில் இருந்துகொண்டு அரக்கர் தலைவர்களாகிய மாயாபி-வில்வலன் என்பவரைக் கொன்றவர். குமரவேளிடம் உபதேசம் பெற்றவர். இவாதான் முதன்முதல் சங்கத்தலைவராய் இருந்தவர்.)

5. ஊல்:—(1) வாதாபி அகத்தியம் (2) குமரம் (3) முருகன் அகப்பொருள் விருத்தி (4) மகேசம் (5) களவியல் (6) பெருநூல் (7) இயனூல் (8) பொதியமலை அகத்தியர் I செய்த அகத்தியம் முதலியன.

6. பாடப்பட்டன:—(1) வாதாபி அகத்தியம் (2) பெரும் பரிபாடல் (3) முதுநாரை (4) முதுகுருகு (5) கதிபெறச செய்யும் களரியாவிரை முதலியன.

7. பாடப்பட்டோர்:—(1) குன்றம் எறிந்த குமரவேள் (2) காய்சின வழிதி என்ற இரண்டாம் நிலந்தருதிருவிற் பாண்டியன் முதலிய எழுவர்

பாண்டியர்கள் (3) வாதாபி அகத்தியர் முதலிய யோர்.

8. கவி அரங்கேறிய அரசா:—காய்சின வழி முதலிய எழுவர் பாண்டியர்.
9. வரலாறு:—இச்சங்கம் 'தலைச்சங்கம்' எனப் பெயர் பெறும். என்னெனின், நிருதர்-ஒளியர்-அவுணர்-ஆட்சிக்குப் பின் முதன் முதலாகப் பாண்டியர் ஆட்சி நிறுவப்பட்டுத் தமிழ்ச்சங்கம் தோற்றிய தாதலின் அப்பெயரைப் பெற்றது என்க.

இச்சங்கம் கிரீஇய முகல் அரசன் ஆழி வடிம்பலம்ப நிறை பாண்டியனின் வழிவந்தவன் ஆவான். காய்சின வழி எனனும் இயறபெயரு-ன் இரண்டாம் நிலந்தரு திருவிற் பாண்டியன் எனனும் பட்டதையும் வகித்தவன். இவன் பட்டததுககு வருவதற்கு ஐம்பதத நான்கு ஆண்டுகள் முன்னர், தமிழ் நாட்டின் பெரும்பகுதி வடிவேல் எறிந்த வான்பனக பொறுது கடல் கொள்ள, கடலால் கொள்ளப்பட்ட நாட்டிற்கு ஈடுசெய்ய நாடுவேண்டும் எனக் குன்றம் எறிந்த குமர வேளை வேண்டிக்கொள்ள, அவர் ஊடநாட்டில் தம் ஆட்சியின்கீழிருந்த கங்கைநதி பாயும் நாட்டையும் இமயமலை நாட்டையும் (நேபாளம்-பூத்தானம்) (Bhutan) கொடுத்து, தென்றிசை நகரமாகிய குமரி யாற்றங்கரைத தென்மதுரையிலிருந்தே ஆட்சி செய்யும் படி அருள் செய்தார். இச் செய்தியினையே:—

“வடிவேல் எறிந்த வான்பனக பொறுது
பஹிளி யாற்றுடன் பன்மலை அடுக்கத்து
குமரிக் கோடுங் கொடுங்கடல் கொள்ள
வடதிசைக் கங்கையும் இமயமுங் கொண்டு
தென்றிசை யாண்ட தென்னவன் வாழி”

என்று சிலப்பதிகாரம் காடுகாண் காதையில் ஆசிரியர் இளங்கோ அடிகள் கூறவராயினர் இதற்கு உரை ஆசிரியர் அடியார்க்கு நல்லார் கூறும் உரை நனி மெச்சத் தகுந்தது. இளங்கோ அடிகளின் உள்ளம் தெரிந்த உரை கூறியுள்ளாரா நான் மேலே கூறிய கருத்தே அவ் விருவர்க்கும பொருந்துவதாகும்.

இனி, “தொடியோள் பவ்வம்” என்ற சிலப்பதிகாரத் தொடருக்கு அடியார்க்கு நல்லார் கூறும் உரையை நோக்குமிடத்து, கி. மு. 14,058ல் ஏற்பட்ட ஆதியூழியில் (=கடல் கோளில்), குமரியாறும் அவ்வாறற கரையில் இருந்த ஊர்களும் அழியவில்லை என்று தெரிகிறது. என்னெனின், பஹ்ளியாறறகும் குமரியாற்றுக்கும் இடையிலுள்ள சிலப்பகுதி என்கிறா அதனால், குமரியாறு அழியவில்லை என்று ஏற்படுகிறது. இன்னும், “தடநீர்க்குமரி வடபெருங்கோட்டின்காறும் கடல்கொண்டொழிதலால்” என்று உரை கூறுகிறார். ஆதலால், தெளிந்த நீரையுடைய அகன்ற பரப்பையுடைய குமரியாறும், அது உற்பத்தியாகும் மேருமலையின் வடபெருங் கோடும் அழியவில்லை என்று ஏற்படுகிறது.

குமரியாற்றுங்கரைத் தேன்மதுரை என்பது ஏழ்மதுரை நாட்டில் உள்ள ஓர் ஊர். அவ்வூரைத் தவிர்த்து ஏனை ஊர்களே ஆதியூழியில் அழிந்தனவாகும். இப்போது இருக்கும் குமரிக் கோவிலுக்குத் தென்பாகத்தில் சிறிது தொலைவில்தான் குமரியாறு ஓடிக்கொண்டு இருந்தது.

குமரிக் கோடும்—குமரியாறும்—தலைச்சங்கம் இருந்த தேன்மதுரையும் கி. மு. 9564ல் ஏற்பட்ட கடல் கோளாலேயே அழிவுற்றன. இதனை உரையாசிரியர்கள் இரண்டாம் ஊழி (=கடல்கோள்) என்பர்.

ஆத்யூழியில் குமரிநாடு அழிவுறறபோது, ஏழ்தெங்க நாட்டின ஒருபகுதி நக்கவாரத்தீவு (Nicobar Island) என்னும் பெயருடன் அழியாமல் இன்றம இருக்கிறது. நக்கவாரத்தீவில் உள்ள தேங்காய் ஒடு மிகமிகப் பெரியது. இப்போது பாதேசிகள் கையில் கொண்டிருக்கும் கப்பரையை நோக்க, ஏழ்தெங்கநாடு எவ்வளவு வளப்பம் பொருந்தியது என்பது தெளிவாம். கப்பரை எனலும் தமிழ்ப்பதமே கொப்பரா (Copra) என்று மருகி பிற மொழிகளில் வழங்குகிறது.

ஏழ்குறும்பனை நாட்டின் பகுதிகளை (அழியாதீன) இன்னும் திருநெல்வேலிக் கோட்டத்தில் கடற்கரை ஓரங்களில் காணலாம்.

புறநானூற்றில் பெருஞ்சாற்று உதியன் சேரலாதனைப்பற்றிப் பாடின முரிஞ்சியூர் முடிநாகராயர் தலைச்சங்க காலத்தவர் அல்லர். இவர் இடைச்சங்கத்தகுகும் கடைச்சங்கத்துக்கும் இடைப்பட்டே திருப்பரங்குன்றத்து அருகில் இருந்த தேன்மதுரையில் நடந்த தமிழ்ச்சங்கத்தில் இருந்தவர் ஆவர். ஆதலின், இவரை இரண்டாம் முரிஞ்சியூர் முடிநாகராயர் என்று கூறுவதே பொருத்தம்.

சில புலவர்கள் இரண்டாமவரை முதலாமவராக நினைத்துத் தலைச்சங்கம் பாரதகாலத்துக்குப் பின் நடைபெற்றது என்று கூறி வழுகி விழ்வாராயினர். அவரெல்லாம் தமிழுக்குத் தொன்மை அளிப்பதில் அழுக்காறுகொண்டு உண்மைக்கு மாறுபாடாகக் கூறுபவரே

இப்போது நம கைக்கு எட்டியிருக்கும் பரிபாடல் தலைச்சங்கத்துப் புலவர் பாடிய பெரும்பரிபாடல் அன்று. இந்தப் பரிபாடல் இடைச்சங்க காலத்தில் பாடப்பட்டது.

முதுநாரை—முதுகுருகு முதலியன இசை நூல்கள். அவைகளுக்கும் கிடைக்கவில்லை.

கதிபொறச் செய்யும் சளரியாவிரை என்னும் நூல் ஆன்மாக்களா ஞானமார்க்கத்தை அறிந்து வீடுபேறு அடையப் பாடிய ஞானநூல் என்று தெரிகிறது. அதுவும் அகப்படவில்லை.

தலைச்சங்க நூல்கள் நமக்குக் கிட்டாததற்குக் காரணம் தலைச்சங்கத்து இறுதிக்காலத்தில், அதாவது, கி. மு. 9564-ல் ஏற்பட்ட இரண்டாம் பிரளயமே.

ஊழி

இனி, உரையாசிரியர்கள் கூறும் தலையூழி அல்லது ஆதியூழி, இடையூழி, கடையூழி என்பவைகளைப் பற்றிச் சிறிது ஆராய்வாம்.

“யுக முடிவுடன் மடங்கல் ஊழியாம்” என்பது பிங்கலந்கை. இதனை வைததக்கொண்டு, சில புலவர்கள் ஊழி என்பதற்கு யுகமுடிவு என்று பொருள் கொண்டு, ‘ஆதியூழியின் அந்தத்தே’ என்ற தொடருக்கு, ‘கிரேதா யுகத்தின் இறுதியில்’ என்று பொருள் கூறுகிறார்கள். அப்படிப் பொருள் கொள்வது சரித்திர முரணாகும். காலவாராய்ச்சி ஒத்து வருவதில்லை.

மடங்கல் என்ற சொல்லுக்குப் பிரளயம் என்ற பொருள் உண்டு. ஆதலின், ஊழி என்னுஞ் சொல்லை உரையாசிரியர்கள் பிரளயம் என்ற பொருளில் வழங்கி உள்ளார்கள் என்று கொள்ளவேண்டும்.

எழு மேகங்களும் திரண்டு, உருண்டு, குமுறி, இடையறாது மழையைச் சொரிய, கடல்கள் ஆரவாரித்து, ஒங்கி, எழுந்து, புரண்டு, டெருகி, நாடுகளைத் தன்வாய் படுத்த

அழிப்பதே ஊழிபாகும். அதனையே பிரளயம் என்று கூறுப.

தலையூழி கி. மு 14058-லும், இடையூழி கி. மு. 9564-லும், கடையூழி கி. பி. இரண்டாம் நூற்றாண்டிலும், அதாவது, கி. பி. 145-லும் ஏற்பட்டன.

தலைச்சங்கத்தைக் குறித்துப் பாடிய பாடல் வருமாறு

“வேங்கடம குமரி தீர்புனற பவவதது
 இநகை கெலையின இருந்தமிழ் பயினற
 செநராப புலவா செய்தயீண் டரைப்பின
 ஆடகக் குடுமி மாடக கூடலின்
 முன்னர்ச சங்கக கனமாப பலகையிள்
 திர்புரம எரித்த விரிசடைக கடவுள்,
 மன்றல மராஅத்கார் குன்றிறந் இளஞ்சேய்,
 திண்டிறற் புலமைக் குண்டிகைக குறமுனி,
 பதிமுடி நாகன, நிதியின கிழவன,
 இணையர் ஐஞ்ஞாறற நாற்பத்தொன் பதின்மர்,
 அணையர் நாணன் காயிர நூற்றொடு
 நாற்பத்தொன் பதின்மர் பார்க்கிற்செந் தமிழோர்
 புரிந்தன செய்யள் பெரும்பரி பாடலும்
 முதுமை அடுத்த நாரையும், துருகும்,
 கதியுறச செயத களரியா விரையும்,
 ஆங்கவர் இருந்ததும் அத்தொகை யாகும்;
 ஈங்கிவர் தம்மை இரீஇயபாண் டியர்கள்
 காய்சின வழுதிமுதல் கடுங்கோன் ஈற
 ஏசிலா வகை எண்பத்தொன பதின்மர்;
 கவியாங் கேறினார் எழுவ ராகும்;
 மகத்துவ முடைய அகத்தியர் இலக்கணம் ”

தலைச்சங்கத்துக்கு முதன்முதல் தலைவராக இருந்தவர் வாநாபி அகத்தியர். இவருக்குப் பின், வேறு தலைவர்

களும் இருந்தனர். சங்கம் நடைபெற்ற காலமாகிய 4440-ஆண்டுகளும் ஒருவரே தலைவராக இருந்தார் என்று சொல்லமுடியாது. மேலே காட்டிய பாடலில தலைச்சங்கம் கூடலில் நடைபெற்றதாகக் கூறுவது அவதலை உடைதது. குமரியாற்றறுத தென்மதுரைக்கும், கூடல் என்ற தென்மதுரைக்கும் வேறுபாடு காணாத புலவரால் பாடப்பட்டு இருக்கிறது.

இடைச சங்கத்துக்கு கி மு. 6805 முதல் கி. மு. 6000-வரை தலைவர்களாய் இருந்தவர்கள் இன்னொன்று விளங்கவில்லை. கி. மு. 6000-ல் தான ஐந்திரம் நிறைந்த தொல்காப்பியர் தலைவரானார். அவருக்குப் பின்னும் பல போ தலைவர்களாய் இருந்திருக்கிறார்கள்.

கடைச்சங்கத்துக்குத் தலைவர் நக்கீரர் என்றால், அவர் கடைச்சங்கத்தில் கடைசியாகச் சங்கம் முடிவடையுங்காலத்தில் இருந்தவரே ஒழிய வேறின்று. அவருக்கு முன்னரே பல புலவர்கள் சங்கத் தலைவர்களாய் இருந்தார்கள்.

இடைச சங்கத்து முதற் தலைவருக்கு வாதாபி அகத்தியர் என்று பெயர் கூறுவானேன் என்றால், அவருக்கு முன் செங்கோவின் காலத்தில் நடந்த சங்கத்தில முதலார் அகத்தியர் என்பவர் ஒருவரும், மகேசுவரமலைத் தமிழ்ச்சங்கத்தில் பொதியமலை அகத்தியர் என்பவர ஒருவரும், தலைவர்களாய் இருந்தபடியால், அவர்களினின்றும் இவரை வேறு பிரித்து அறிந்துகொள்ளவே வாதாபி அகத்தியர் என்றது.

வாதாபி என்ற அடை அவருக்கு எப்படி ஏற்பட்டது என்றால், சூரபுதுமனின் தங்கையாகிய அசமுதியின் கைமந்தர்களான மாயாபி.—இல்வலன் என்னும் அயுணா

கள் தண்டகநாட்டில் வரதாபியை (Badami) இருக்கையாகக் கொண்டு, எருமைநாடு, ஆந்திரநாடு, தண்டகநாடு இவைகளை ஆட்சி புரிந்து வந்தார்கள். மாயாஷியின் தலைநகர் அவன பெயரால் மாயாவி—வாதாபி என்று அழைக்கப்பட்டது என்பது சிலருடைய கருத்து.

குன்றமெறிந்த குமரவேளால் அனுப்பப்பட்டு, அந்நாடு சென்ற அகத்தியர், அவர்களுடைய மாயையை உணர்ந்து, அவர்கள் பொது மக்களுக்குச் செய்துவரும் கொடுமையை அறிந்து, போர் தொடுத்து, வாதாபியிலேயே (Badami) கி மு. 14058-ல் அவ்விருவரையும் கொன்று தன்பத்தை ஒழித்தார். ஆதலின், அவருக்கு வாதாபி அகத்தியர் என்று பெயர்.

சிவனடியார்களுடைய வீரத்துக்கு வாதாபி அகத்தியர் ஓர் எடுத்துக்காட்டு. அக்காலத்தில் அடியார்கள் அரசியலில் சம்பந்தப்பட்டு, அரசாங்குக்கு உதவி புரிந்துள்ளார்கள். அந்த வாதாபியிலேயே கி பி. 642-ல் இரண்டாம் புலிகேசியைக் கொன்று வாகை சூடின பாஞ்சோதி என்கிற சிறுத்தொண்டநாயனாரைப் பாருங்கள். அவருடைய வீரம் அவருடைய அடியார் பத்திக்குச் சமானமாகும். அவர் மாதிரியே கோட்புலிநாயனார், கலிப்பகை நாயனார் முதலிய பலரையும் கூறலாம். பொதியமலை அகத்தியரும் வீரத்திலும் அடியார் பத்தியிலும் சிறந்தவரே. கி மு 6000-ல் அவர் வழியில் வந்த ஒரு அகத்தியர் இராவணனைக் கந்தருவத்தால் பிணித்து, அவன் தென் தமிழ் நாட்டில் இயங்கா வண்ணம் செய்தார். ஆதலின், அக்காலத்தில் அரசியலில் ஈடுபட்டு, சிவனுக்கும் சிவனடியார்க்கும் அடியாராம் தன்மையை அவர்கள் எல்லாம் விட்டவர்கள் அல்லர். வீரத்தோடு அடியார்களிடத்தில்

அன்பும், சிவத்தை மறவாத நெறியும் உடையவர்களே உண்மையான வீரர்கள்.

வாநாபி அகத்தியரிடத்து வீரத்தன்மையும், சிவநெறியும், அடியார்களிடத்தில் அன்பும் இருந்ததோடு, இயல், இசை, நாடகம் என்ற முத்தமிழ்ப் பயிற்சியும், அவைகளில் ஆழ்ந்த ஆராய்ச்சியும் இருந்தன. அதனாலேயே அவரைப் பாண்டியர்களால் நிறுவப்பட்ட தலைச்சங்கத்துக்குத் தலைவராக ஏற்பாடு செய்தார்கள்.

கி. மு 9564-ல் ஏறப்பட்ட இரண்டாம் பிரளயத்தால் தமிழ்நாடு நிலைகுலைந்து, தலைச சங்கமும் முடிவு உறந்தது. தலைச்சங்கம் இருந்த குமரியாற்றுத் தென்மதுரையும் கடல்கொண்டு ஒழிந்தது. தலைச்சங்கத்தின கடைசி அரசனான பாண்டியன் முதலாம் கடுங்கோன் என்பவனும் பிரளயத்தில் இறந்துபட்டான். நாடு அரசன் இன்றியும், அரசு இருக்கை இன்றியும் தத்தளித்தது.

அச்சமயத்தில்தான் தக்கனின் முதாதைகளான அரக்கர்கள் (Red Indians from America) தமிழ் நாட்டைக் கைப்பற்றி அரசாளத் தொடங்கினார்கள். அரக்கர்களுடைய ஆட்சி கி. மு 9564 முதல் கி. மு. 7500-வரை தமிழ்நாடு முழுவதும் பரவி இருந்தது.

கி. மு. 7500-ல் பல்யாகசாலை முதுகுடுமிப் பெருவழுதி என்னும் பாண்டியன் அரக்கர்களிடமிருந்த, தமிழ் நாட்டில் பெரும் பகுதிகளைக் கைப்பற்றிப் பாண்டியர் ஆட்சியை நிறுவினான். அரக்கர் ஆட்சியில் மற்றப் பாகங்கள் இருந்தன. அரக்கர் பரம்பரையினரான சோமுகன்-தக்கன்-தக்கனுடைய பேரப்பிள்ளைகளான இரணியன்-இரணியாக்கன், இரணியாக்கனுடைய குமாரன் அந்தகாசரன்-இரணியன் குமாரன் பிரகலாதன் - அணுகிலாதன்-சங்கிலாதன்-

இலாதன் - விரோசனன் - மாபலி- சர்ச்சன்-சகுனி-பூதந்த
 நாபன் - காலநாபன் - மகாநாபன் - மகாவாகு - புலத்தியன்
 (குன்றம் எறிந்த குமரவேள் மாணுககன் அல்லன்)-கார்த்த
 வீரியார்ச்சனன்-புலத்தியன் பேரன்மாரான இராவணன்-
 கும்பகருணன்-விபீடணன் - குபேரன் - மது-வாலசிங்கன் -
 சிசுபாலன்-தந்தவககிரன்-சராசந்தன் முதலியோர் இமயம்
 முதல் குமரிவரை யுள்ள தமிழ்நாட்டைப் பங்கிட்டு ஆண்ட
 வர்கள் ஆவார்கள். திருமாவின் ஒன்பது அவதாரங்கள்
 என்று நாம இப்போது கூறுகின்ற நிகழ்ச்சிகள் எல்லாம்
 இவ்வரககா ஆட்சியை ஒழிக்கவே நிகழ்ந்தன என்பது
 தமிழ்நாட்டுச் சரிந்திரத்தில் வீரவாகக் கூறப்படும்.
 ஆண்டுக் கண்டுகொள்க.

அடியார்க்குநல்லாரா முதற்சங்க காலத்தை முதலாழி
 இறுதி என்று கொள்வர். “முதலாழி இறுதிக்கண் தென்
 மதுரை அகத்து இருந்த தலைச சங்கத்து” (சிலம்பு—8)
 என்பது காண்க. ஆகவே, இவ் வரிக்கு முதலாழிகு
 அப்புறம் ஏற்பட்ட தலைச்சங்கம் எனப்பதே பொருளாகும்.

அவரே, சிலப்பதிகாரம் உரைப்பாயிரத்தில், “இரண்
 டாம் ஊழியதாகிய காலபுரத்தின் இடைச்சங்கத்து”
 என்று கூறவதால், இடைச்சங்கம் இரண்டாம் ஊழி
 ஏற்பட்ட பின் நிறுவப்பட்டதென்றே பொருளாகும்.

முதலாழி கி. மு. 14018-ஆம், இரண்டாம் ஊழி
 கி. மு. 9564-ஆம் ஏற்பட்டன என்பது உரையாசிரியர்
 கூற்றுக்கு முரண்பட்டது அன்று.

VII

முதுகுடுமித் தமிழ்ச்சங்கம் (வட்ட எழுத்துக் காலம்)

1. காலம்:—7500 B. C. முதல், 6900 B. C வரை அறுநூறு (600) ஆண்டுகள்.
2. இடம்:—கொற்கை, மாறோ-மண்டலத்திலுள்ள ஒரு கடற்றுறைப் பட்டினம்.
3. சங்கம் இரீதியு அரசர்:—
பல் யாகசாலை, முதுகுடுமிப் பெருவழுதி, (இவனுக்குப் “பரமேச்சரன்” என்ற பட்டம் உண்டென்று வேள்விக்குடல் சாசனம் கூறுகின்றது)
4. புலவர்:—

வரி எண்	சமூ எண்	பெயர்	ஆதாரம்		பாட்டு மொத் தம்
			பக்கம்	பாட்டுஎண்	
1		இநதிரனார்	தமிழ்	ஐந்திரனால்	
2	145	காரிகீழார்	531	1066	1
3	286	கெடுமபல்லியத்தனார்	859	1497	1
4	287	கெடுமபல்லியத்தை (பெண்)	860	1498—9	2
5	289	கெட்டிமையார்	861	1561—3	3
6		பரத முனிவா (ஆரியர்)		பரதம்	
7		புரோகித அகத்தியா I (ஆரியர்)		கூத்துநூல்	

N. B:—பரத முனிவா செய்த ‘பரதம்’ என்னும் தமிழ் நூலையும், அகத்தியா செய்த கூத்து நூலையும் முதலாலாகக் கொண்டு இசைநூல்க்கம் எனவும் வழிநூலைச் சிகண்டியார் செய்தாரா. சிகண்டியார் இடைச்சங்கப்புலவர் ஆவார்.

5. னூல்:—ஐந்திணை ஆகநூல் (களவியல்), குமரம், அகப் பொருள் விருத்தி, ஐந்திரம், பரதம், கூத்துநூல்.
6. பாடப்பட்டன:—ஐந்திரம்—பரதம்—கூத்துநூல் முதலியன.
7. பாடப்பட்டோர்:—பல யாகசாலை முதுகுடுமிப் பெருவழுதி முதலியோர்.
8. கவி அரங்கேறிய அரசர்:—
9. வரலாறு:—தலைச் சங்கம் அழிந்த பின் சுமார் 2060 ஆண்டுகள் நாடானது தமிழ்ச் சங்கம் இன்றி, தமிழ் அரசர்கள் இன்றி, தமிழ்மொழி வளர்ச்சி குன்றி இருந்தது சோ-சோழ-பாண்டியர்கள் ஒற்றுமை இன்றி, வலிகுன்றி இருந்தார்கள்.

இவ்வாறு நாடு குழம்பி இருந்த காலத்தில்தான், கி. மு. 9560 ல், அரசர்கள் கடல் வழியாகத் தமிழ்நாடு புகுந்து, எளிதாக நாட்டைக் கைப்பற்றி அரசாளத் தொடங்கினார்கள்.

அரசர்கள் விரகியமலைக்குத் தெற்கே உள்ள தமிழ் நாட்டைக் கைப்பற்றி ஆண்டுகொண்டு இருந்தபோது, கி. மு. 9000 ல் ஆரியர்கள் காக்கேசியப் பக்கம் இருந்து வந்த சிந்துநதி தீரத்தில் குடியேறினார்கள். ஆண்டு இருந்த தமிழ் அரச குடும்பங்களும் ஒற்றுமையின்றி இருந்ததால், புதியராய் வந்த ஆரியர்களுக்கு அடங்கி வாழ்ந்துவந்தார்கள். ஆரியர்கள் தமிழ் அரசர்களோடு மலைந்த வெகு விரைவில் பிரமாவர்த்தத்தையும், ஆரியாவர்த்தத்தையும் நிலைநாட்டிக் கொண்டார்கள். அவ்விரண்டிற்கும் 'இந்துஸ்தானம்' என்று பாரசீகர்கள் பெயரிட்டார்கள். 'இந்து' என்பது பாரசீகப் பதம். ஆரியர்கள் 'இந்துஸ்தானத்தை' நிறுவப் பல தமிழ் அரசர்களே உதவியாய் இருந்தார்கள் 18

தமிழ் அரசாங்கமும், பல சிறந்த தமிழ்க் குடும்பங்களும் ஆரிய மதத்தைத் தழுவிக்கொண்டார்கள்.

“மாணிக்கவாசகா காலம்” என்ற ஆராய்ச்சி நூலில் பக்கம் 495 ல் அடியில் வருமாறு கூறப்பட்டுள்ளது:—

“இருக்குவேதத்தில் (I—108—3) கூறப்பட்டுள்ள யதுக்கள்-துருவாசர்கள்-துருதியர்கள் - அணுக்கள்-பூசுக்கள் எனபவர் தமிழ்க் குடியினர். பரதர், விசுவாமிகதிர குடியினர்-பக்தர்-பலானர்-அலிநர்-சிவர்-விஷாசியா முதலிய குடியினரும் தமிழரே. இவர்களில் பூசுக்கள் எனனும் தமிழ்க் குடியினரே ஆரியரோடு கலந்துகொண்டு தம்மவாககு இரண்டகம் செய்துவந்தார்கள்” என்று கூறப்பட்டுள்ளது

“வேத காலத்து இந்தியா” (Vedic India) எனனும் நூலில் பக்கம் 298-314 ல் ஆரியர் தென்கிழக்கு நாடு புகுந்தது படை எடுப்பினால் அன்று எனவும், தமிழ் அரசர்களையும், தமிழ் வள்ளல்களையும் தம்முடைய சூழ்ச்சியில் உட்படுத்தி, வேள்வி முதலிய ஆடம்பர வாழ்க்கையினால் தென்னாட்டில் நிலைத்துவிட்டனர் என்றும் கூறப்பட்டுள்ளது, கருத்துன்றி நோக்கத்தகுந்தது. ஆரியர் சூழ்ச்சிக் குத் தமிழரிலேயே சில வகுப்பார் உதவியாய் கின்றமையும் அந்த நூலில் எடுத்துக் காட்டப்பட்டு இருக்கிறது.

மேலே கூறப்பட்ட, ஆரியர் சூழ்ச்சியில் அகப்பட்ட அரசர்களில் ஒருவன் முதுகுடேயிப் பெருவழி ஆவன். இவன் ஆரியர்களுடைய உதவியையும், ஏனைய தமிழ் அரசர்களுடைய உதவியையும் பெற்று, 2060 ஆண்டுகள் நடந்த அரக்கர் ஆட்சியில் வெறுப்புக்கொண்ட குடிகளுடைய உதவியையும் பெற்று, கி மு 7500 ல் அரக்கரிடமிருந்து தென்னாட்டைக் கைப்பற்றிப் பாண்டியர் ஆட்சியை நிறுவினான்.

கொற்கையம் துறையை அரசிருக்கையாகச் செய்தான்; தனக்குச் சண்டையில் உதவிசெய்தவர்களுக்குப் பல நன்மைகளைச் செய்தான்.

ஆரியர்கள் தனக்குச் செய்த உதவிக்குப் பதிலாக அவர்களைத் தெனாட்டில் குடியேற்றும்படி செய்து, அவர்கள் விருமசீயவாறே, பல நூறு யாகங்களைச் செய்தான். யாகங்களைச் செய்ததோடு நில்லாமல் பல ஊர்களையும் கொடையாக வழங்கினான். அவனுக்கு அதலை 'பல் யாக சாலை' என்ற பட்டம் ஆரிபாகனால கொடுக்கப்பட்டது.

முதுகுடுமி யானைப் படைபை மிகுதியாக உடையவன். அக்காலத்தில் யானைப்படைதான் சிறந்தது; இக்காலத்தில் உள்ள 'தாங்கிகள்' (Tanks) போல. அதலன்றே, 'யானையுடைய படைகாண்டல் முன் ஐனினி' என்ற மொழியும் எழுந்தது.

முதுகுடுமிப் பெருவழுதியைப் பற்றிய சாசனப் பகுதி வருமாறு:—

(பராந்தகன் நெடுஞ் சடையனால் கொடுக்கப்பட்ட வேளவிக் குடிச் சாசனப் பகுதி)

“கொல்யானை பலவோட்டிக் கூடாமனனர் குறாமம் தவிர்த்து, பல்யாக முதுகுடுமிப் பெருவழுதி எனும் பாண்டியாதிராசனால், நாகமா மலர்ச்சைலை நளிராசினையிசை வண்டலம்பும் பாகனூராக் கூற்றமெனும் பழனக் கிடக்கை நீராட்டு, சொறகணூர் சொலப்பட்ட சருதிமார்க்கம் பிழைபாத கொற்கைகிழான் நங்கொற்றன் கொண்டேவன்வி முற்றுவிக்க, கேள்வி அநதணூன் முன்புநின்று வேள்விக்குடி என்றப்பதியைச் சீரோடு திருவனாச் செய்தாவேந்தன் அபவபாமுதே நிரோடு அட்டிககொடுத்தமைபால் நீடுபுத்தி துப்ததயின்

..

...

...

மேனாங்கின் குரவரால் பாணமுறைபின் வழுவாமை மாகந்தோய் மலாச்சைலைப் பாகனூராக் கூற்றத்துப்படுவது ஆள்வதனை அடல்வேந்தே வேள்விக்குடியெனும் பெயருடையது

ஒல்காவேற் றுணையொடு ஓதவேலி உடன்காத்த
பல்யாக முதுகுடுமீப் பெருவழி எனும் பரமேச்சுரனில்
வேள்விக்குடி எனவபட்டது வேளவியிற் றரபபட்டதனை
துளக்கமிலலாக கடற்ருணையாய் களப்பிரனில் இறக்கப்பட்டது.

...

...

...

களப்பிரர் ஆட்சி பாண்டிநாட்டில் கி. பி. நான்காம் நூற்றாண்டிலிருந்து கி. பி. 6-ம் நூற்றாண்டுவரை நடைபெற்றுவந்தது. களப்பிரர் என்போர் வடவர். அமண் மதத்தைத் தழுவினர். சிவமதத்தை வெறுத்தவர். தமிழரைப் பலவிதத்திலும் துன்புறுத்தியவர். முதுகுடுமி மாலம் முதல அனுபவித்தவருடைய வேள்விக்குடியை ஆரியர்களிடம் இருந்து பிடுங்கினவர்கள். அந்தச் செய்தியைத் தான் “ களப்பிரனில் இறக்கப்பட்டது ” என்று சாசனம் கூறுகிறது. கி. பி. ஆறாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில், அதாவது கி. பி. 520-ல் சிவனநுளாலை மதுரையில் மூர்த்திநாயனாரும், சீதாண்டைமண்டலத்துக் களர்க்கை கோனாகிய, களப்பாள கோத்திரத்தைச் சேர்ந்த கூறனுவ நாயனாரும் சேர்ந்து களப்பிரரை விரட்டி அடித்துத் தென்னாட்டைக் கைப்பற்றித் தமிழா ஆட்சியை கிறுவினார்கள்.

மூர்த்திநாயனர் கி. பி. 520 முதல் கி. பி. 575 வரை மதுரையில் அரசாண்டார். மூர்த்திநாயனருக்குப் பின் இரண்டாம் கடுங்கோன் என்கிற பாண்டிய அதிராசன் பட்டத்துக்கு வந்து கி. பி. 575 முதல் கி. பி. 600 வரை அரசாண்டான்.

இரண்டாம் கடுங்கோனும், காஞ்சியில் அரசுபுரிந்த பல்லவ சிம்ம விட்டுவும் கி. பி. 575-ல் கருட அரசனை (களப்பிர அரசன்)ப் புறங்கண்டார்கள். கி. பி. 7-ம் நூற்றாண்டில் மேலைச்சளுக்கிய முதலாம் விக்கிரமதித்தனும், அவனுடைய பேரன் விசயாதித்தனும் கருடரோடு

(களப்பிரர்) சண்டையிட்டு அவர்கள் மறுபடியும் தென னாடு புகாதவாறு தடுத்தார்கள்.

களப்பிரரால் பிடுங்கப்பட்ட வேள்விக்குடியை மறு படியும் இரண்டாம் முறை ஆரியர்களுக்கு வழங்கியவன் பராந்தகன் நெடுஞ்சடையன் எனலும் பாண்டியன். அவன் பாண்டிநாட்டை கி. பி. 785 முதல் கி. பி. 790 வரை அரசாண்டவன் இவன் பல்யாகசாலைமுதுகுடுமியின் பரம் பரையில வந்தவன் என்று சாசனப் பகுதியால் அறி கிறோம்.

வேள்விக்குடிபை முதன்முதல் ஆரியர்க்கு ஈந்த அருந்திறல் முதுகுடுமி என்பான், பஹ்ளி என்னும் ஆற்றை வெட்டி, பெருவள நாட்டை வளம்படுத்திய ஆழி வடிம்பலம்ப நின்ற பாண்டியன் நெடியோன் என்பவ னுடைய வழிவந்தவன் எனபது,

“எங்கோ வாழிய குடுமி தங்கோச்
செந்நீர்ப் பசும்பொன் வயிரியர்க் கீத்த
முந்நீர் விழவின நெடியோன்
நன்னீர்ப் பஹ்ளி மணலினும் பலவே”

என்னும் புறப்பாட்டால் தெரிகிறது.

“பல்சாலை முதுகுடுமி
தொல்லாணை நல்லாசிரியர்
புணர்கூட் ணேண்ட புகழ்சால் சிறப்பின்
நிலந்தரு திருவின நெடியோன போல”

(759—மதுரைக்காஞ்சி)

என்னும் மதுரைக்காஞ்சி அடிகளால், இவன் முததம்மும் கைவந்த, ஆன்றவிந தடங்கிய நல்ல புலவர்களைக கொண்டு, கொற்கையம்பதியில் தமிழ்சசங்கம் என்று சொல்லும்படி யான புலவர் கூட்டத்தைக் கூட்டி, அப்புலவர்களைப்

புரந்த முத்தமிழையும் ஆயந்த, அதனால் உண்டாகும் பேரின்பத்தை, ஆழிவடிம்பலம் ப நின்ற பாண்டியன்போல, தய்த்துவந்தான் என்று அறிகிறோம்

இவனைப் பற்றிப் புறநானூறில் ஐந்து பாடல்கள் காரிகீழார்-நெட்டிமையார் - நெடும்பல்லியத்தனா என்னும் புலவர்கள் பாடியுள்ளார்கள். வடநாட்டிலிருந்து ஆரியர்கள் தென்னைட்டிற்கு இவன் காலமாகிய கி. மு 7500-ல் இருந்தே வருவதற்கு ஆரம்பித்துச் சிறுகச சிறுகப் பெரு வாரியாய் வந்துசேர்ந்தார்கள் என்று தெரிகிறது.

இம் முதுகுடுமி தமிழ்ப் புலவர்களை ஆதரித்துத் தமிழ் மொழியை வளரச்செய்தது போலவே, ஆரியப் புலவர்களை யும் ஆதரித்துவந்தான் இவன் காலம் முதல் ஓர் ஆரிய அகத்தியரைப் புரோகிதராகப் பாண்டியர்கள் அமர்த்திக் கொண்டார்கள். அகற்குமுன் தமிழ்நாட்டில் தமிழ்ப் புரோகிதர்களைத் தவிர வேறு புரோகிதர்கள் இலா. தமிழ் நாட்டில் புரோகிதர்களாக இருந்துவருபவர்கள், தமிழ் நாட்டுப் பரம்பரைச் சைவர்களாகிய தேசிகர்கள் ஆவார்கள்.

முதுகுடுமியின் பரம்பரையார் கி. மு. 7500-முதல் கி. மு. 6900-வரை அறநூறு ஆண்டுகள் தமிழ்நாட்டை ஆண்டுவந்தார்கள்

கி. மு. 6900-ல் மறுபடியும் தமிழ்நாடு அரக்கர் ஆட்சிக்கு உள்பட்டது. அரக்கர் ஆட்சி கி. மு. 6805-வரை 95-ஆண்டுகள் நடைபெற்றது.

கி. மு. 6805-ல் வெண்டேர்ச் செழியன் என்னும் பாண்டியன் அரக்கர்களைத் தொலைத்து மறுபடியும் தமிழர் ஆட்சியை நிறுவினான்.

VIII

இடைச்சங்கம்

(வட்டெழுத்துக் காலம் 6805 B. C. முதல் 6000 B. C வரை. சதுர எழுத்துக்காலம் 6000 B C முதல் நடைபெற்று வருகிறது)

1. காலம்:—கி. மு. 6805-முதல கி. மு. 3105-வரை மூவாயிரத்து எழுநூறு (3700) ஆண்டுகள்.
2. இடம்:—பொருநை (தாம்பிரபாணி) ஆற்றின் முகத்துவாரத்தில் இருந்த கபாடபுரம்
3. சங்கம் இரீஇய அரசர்:—

வெண்டேர்ச் செழியன் முதல் முதலாம் முடத்திருமாறன் ஈறாக எழுபத்தொன்பது பாண்டியர்கள். (சில புத்தகங்களில் ஐயயத்தொன்பது பாண்டியர்கள் என்று காணப்படுகிறது. அது ஏட்டுப் பிழையாகும். சில சுவடிகளில் எழுபத்தொன்பது என்று காணப்படுகிறது. இதுவே ஆராய்ச்சிக்கு ஒத்து வருவதால் எழுபத்தொன்பது என்றே கொள்ளப்பட்டது.)

- (1) வெண்டேர்ச் செழியன் (6805 B. C. — 6730 B. C.)
- (2) அநாகுல பாண்டியன்
- (3) அநாகுல பாண்டியன் மகன் சாரகுமாரன் (இசைநனுக்கம் இவனுக்காகப் பாடப்பட்டது)

- (4) மூன்றாம் நிலந்தரு கிருவிற் பாண்டியன் (6000 B. C.) (தொல்காப்பியம் புலப்படுத்த இரீ இயவன)
- (5) பாண்டியன் செம்பூட்சேய்.
- (6) முதலாம் முடத்திருமாறன் (3160-3105 B.C.) முதலியோர்

N. B:—(a) நிலந்தருகிருவிற்பாண்டியன் தொல்காப்பியம் புலப்படுத்து இரீஇயினான். அக்காலத்து அவர் நாட்டுக் குமரியின் வட பெருங் கோட்டின்காறும் கடல்கொண்டது (சிலப்—வேனில்—உரை.)

மொத்த எண் 3700
கூட்ட எண் 59

4. புலவர்:— இடைச் சங்கப் புலவர்கள்
(From 6805 B. C. to 3105 B. C.)

வரிசை எண்	சமீப எண்	பெயர்	ஆதாரம்		பாட்டு மொத்தம்
			பக்கம்	பாட்டு எண்	
1		அகர முனிவன் அகத்தியன் (பொதியில்)		அகத்தியம்	
2		அவிநயன்		அவிநயம்	
3		அறிவனார்		பஞ்சமரபு	
4		ஆதி வாயிலார்		பாதசேனாபதியம்	
5		ஆரிய அதங்கோட்டாசரன்			
6		,, இறையனார் III			
7		,, உலோபாமுத்திரை அக ததியர் (விதர்ப்பகாடு)	அகத்தியம்		இவைஇரண்டு மும் அவர்கள் காலத்திலே யே வழங்கப் பட்டால் ஒழி ந்தன.
8		,, மேற்படியார மணவர் தொல்காப்பியர்	தொல்கா ப்பியம்		
9		,, கவுதமனார் I			
10		,, நாசதர்		பஞ்சபாரதியம்	

வரிசை எண்	சமாச எண்	பெயர்	ஆதாரம்		பாட்டு மொத்தம்
			பக்கம்	பாட்டுஎண்	
11		„ புரோகித அகத்தியா II		அகத்தியம்	
12	410	„ மாக்கண்டஞர்	1248	2153	1
13		„ வாமனஞர்		வாமனநூல்	
14		„ வானமீகஞர்	1295	2227	1
15		இயாமளேந்திரா		இந்திரகாளீயம்	
16		இருநதைழர் கருங்கோழி மோசியார்			
17	40	இளவ கீரந்தையார்	30	244	1
18		ஐந்திரம கிறைந்த தொல்காப பியர்		தொல்காப்பியம்	
19		கழாரமபஞர்		பேரிசைச சூத்திரம்	
20		காப்பியக்குடித் தொல்காப்பி யா			
21	161	கீரந்தையார்	555	1104	1
22		சிகண்டியார்		இசை நுணுக்கம்	
23		சிறுபாண்டரங்கஞர்		இசைநூல்	
24		செம்பூட்சேய் (பாண்டியன்)			
25		திரையன் மாறனா (சோழன்)			
26		தூராலிகஞர்		தூராலிகம்	
27		துவரைக் கோமான் கண்ணன் (அரக்கன்)			
28		கத்தத்தனா		கத்தத்தம்	
29	304	பன்மபாரஞர்	922	1611	1
30		பூதபுராண நூலாசிரியர்		பூதபுராணம்	
31		பெருங்காக்கை பாடினியார் (பெண்)		காக்கைபாடினியம்	
32		மதுரை ஆசிரியன் மாறஞர்			
33		மாயேச்சரன் (சமணர்)		மயேச்சரயாப்பு	
34		மாபுராண நூலாசிரியர்		மாபுராணம்	
35	409	மாயேண்டஞர்	1247	2152	1
36		வாய்ப்பியஞர்		வாய்ப்பியம்	
37		வையாபிகஞர்		வையாபிகம்	
38		வெள்ளூர்க் காப்பியஞர் முதலியோர்			

5. நூல்:—1. வாதாபி அகத்தியம் 2. தொல்காப்பியம்
 3. மாபுராணம் 4. பூத புராணம்
 5. இசைநுணுக்கம் முதலியன

6. பாடப்பட்டன:—(1) பெருங்கவி (2) குருகு (3) வெண்டாளி (4) வியாழமலை (5) மாபுராணம் (6) பூத புராணம் (7) இசைநுணுக்கம் (8) தொல்காப்பியம் (9) பன்னிருபடலம் (இது வெண்பாமாலை யின் முதல் நூலாகும்) முதலியன.

7. பாடப்பட்டோர்:—வெண்டோசசெழியன் முதல முதலாம முடத்திருமாறன் ஈறாக 73 பேர்.

8. கவி அரங்கேழிய அரசர்.—ஐவா பாண்டியர்.
 இவர்களில் பெயர் தெரிந்தவர்கள்:—

1. தொல்காப்பியம் புலப்படுத்த இரீஇய மூன்றும் நிலந்தரு திருவிற் பாண்டியன்.
2. செம்பூட் சேய் (பாண்டியன்)

9. வரலாறு:—இச சங்கத்தைக் குறித்து அகவற்பா வருமாறு:—

“வடுவறு காட்சி நடுவட் சங்கத்து
 அகத்தியர், தொல்காப் பியதகமிழ் முனிவர்,
 இருந்தை யூரிற் கருங்கோழி மோசியார்,
 எள்ளாப் புலமை வெள்ளூர்க் காப்பியன்,
 இறவா இசையிற் சிறுபாண் டாங்கன்,
 தேசிக மதுரை ஆசிரியன் மாறன்,
 தவரொப்பாய துவரைக் கோமான்,
 தேருங் கவிபுனை கிரந்தை யார்இவர்
 ஒன்பதோ டடுத்த ஐம்பதின்ம ராகும்;
 தவலருங் கேள்வித் தன்மையர் உள்ளிட்(டு)

இவர்மூ வாயிரத தெழுநூற் றுவரே ;
 வையகம் பரவச செயத செய்யுளும்
 இருங்கலி கடிந்த பெருங்கலித் தொகையொடு,
 குருகு, வெண்டாளி, தெருள்வியாழ மாகை,
 அந்நாள் இலக்கணம் அகத்தியம், அதனொடு
 பின்னாட் செய்த பிறங்குதொல காப்பியம்,
 மதிநலங் கவின்ற மாஅ புராணம்,
 புதுநலங் கனிந்த பூத புராணம்,
 வல்லிதி னுணர்ந்த நலஇசை துணுக்கமும்,
 தாவாக் காலம் தமிழ்பயின் றதுவும்
 மூவா யிரத்தோ(டு) எழுநூற் றியாண்டு
 பரீஇய சங்கம் இரீஇயபாண் டியர்கள்
 வெண்டோச செழியன் முதலா விறல்கெழு
 தீண்டேர்க் கொற்ற முடத்திரு மாறண
 முரசடைத் தானை மூவா வந்தம
 முழுதும் ஆண்டவர் எழுபத்தொன பதின்மர்
 இவ்வகை அரசரிற் கவியரங் கேறினார்
 ஐவகை அரசர் ; ஆயிடைச் சங்கம்
 விண்ணகம் பரவும் மேதகு சீர்ததிக்
 கண்ணகன் பரப்பில கபாடபுரம் என்ப”

....

...

...

இடைச்சங்கம் ஆரம்பிக்கப்பட்ட பொழுது, சேர-
 சோழ-பாண்டிய-எருமை நாடுகளைத் தவிர ஏனைய வடநாடு
 களில் பெரும்பகுதி அரசுகள் கையிலேயே இருந்தன.
 அரசுகள் ஆட்சி வடக்கே கங்கையாறுவரை எட்டி இருந்தது.

கங்கை யாற்றுக்கும் வந்திய மலைக்கும் நடுவிலுள்ள
 நாடு “தாடகை நாடு”. தாடகை என்பாள் மாரீசனுடைய
 தாயார்; இராவணனுடைய பாட்டியார். இராவணனுக்கு

மாரீசன் தாய் மாமன். மாரீசன் மூதாதையாகிய பூதந்த நாபன் கையில் இருந்தது நாடு.

விந்திய மலைக்குத் தென்பக்கமுள்ள தண்டகநாடு இராவணனுடைய மைத்தனன் (தங்கை சூர்ப்பனகையின் கணவன்) முன்னோர் கையில் இருந்தது.

பொதிய மலைக்கும் தண்டக நாட்டுக்கும் இடைப்பட்ட நாடுகள்தாம் எருமை நாடும் சேர-சோழ-பாண்டியநாடுகளும்.

பொதிய மலைக்குத் தெற்கே குமரிநாட்டில் எஞ்சியிருந்த நிலப்பகுதிகள் எல்லாம் இராவணனுடைய பாட்டன் புலத்தியன் வசம் இருந்தது.

சேர-சோழ-பாண்டிய-எருமை நாடுகளிலும், இந்துத்தானம் என்ற ஆரியர் நாட்டிலும் அரசுகளுடைய தொலை இருந்துகொண்டே இருந்தன.

அரசுகளுடைய தொலைகளைத் தொலைப்பதற்காகவே தமிழ்நாட்டு மன்னர்களும் ஆரியநாட்டுத் தலைவர்களும் ஒன்றுகூடினார். இவர்கள் நேர் சண்டைகளாலும், சூழ்ச்சிகளாலும் அரசுகளைத் தொலைத்துவந்தார்கள்.

மச்சம்-கூர்மம்-வராகம்-நாரசிம்மம் - வாமனம் - பரகாமம்-கோதண்டராமம்-பலராமம்-கண்ணன் என்ற ஒன்பது அவதாரங்களும் அரசுகளைத் தொலைப்பதற்காகவே ஏற்பட்டவை. புராணங்களில் உள்ள இவ்வொன்பது கடவுட் பிறப்புகளின் வரலாற்றைப் பகுதியை உற்று நோக்கினால் மேறசொன்ன பொருள் வெளிபாடு.

அரசுகளைய சோழனைத் தொலைக்க மச்ச அவதாரமும், சல்லா அரசுகளைய ஒருங்கே தொலைக்க கூர்ம அவதாரமும், இரணியாக்களைத் தொலைக்க வராக அவதாரமும், இரணியனைத் தொலைக்க நாரசிம்மாவதாரமும், மாபலி

யைத் தொலைக்க வாமன அவதாரமும், கார்த்தவீரியார்ச் சனன் முதலிய பல அரசர்களைத் தொலைக்கப் பரசராம அவதாரமும், இராவணனைத் தொலைக்க கோதண்டராம அவதாரமும், சிசுபாலன், தந்தவக்கிரனைத் தொலைக்கப் பலராம அவதாரமும், கம்சனைத் தொலைக்கக் கண்ணன் அவதாரமும் ஏற்பட்டன. அவதார வரலாறுகளையும் அவைகளின் சூழ்ச்சித் திறனையும் விரிவாய்த தமிழ்நாட்டுச் சரித்திரம் வெளிவரும்போது காணலாம்.

ஆரியர்கள் இந்துததானத்தில் இருக்கும்பொழுது இரு குலத்தினராகப் பிரிந்தார்கள், ஒன்று சூரியகுலம்; இன்னொன்று சந்திரகுலம். அவ்விரு குலங்களின் வரலாறுகளை ஆரிய நூல்களாகிய இதிகாசங்களிலும், பதினெண் புராணங்களிலும் பார்க்கும்போது சூரியகுலத்தில் 121 தலைமுறை யினரும், சந்திரகுலத்தில் 92 தலைமுறையினரும் கலியுகம் தொடங்கிய பின் ஆயிரம் ஆண்டுகள் அரசாண்டதாகக் கூறப்பட்டிருக்கிறது.

ஆகவே, ஆரியர் ஆட்சியின் முடிவு கலி ஆயிரம். அதாவது, கி. மு. 2102. கலி பிறந்தது கி. மு. 3102 என்பது முடிவு.

தக்காணத்துக் காலடகி சில்லா அகோல்¹ என்னும்

1. An inscription in a Jain Temple on a hill near **Ahole** in Kaladagi Dt., Deccan, says that the temple, built by Pulikesi II of the Chalukiya Family, was erected 3735 years after the war of Mahabarata and 556 years after the Saka Era. Thus proving that the great work took place $3735-556=3179$ years before the Saka Era. In other words $3179+1866=5045$, we get exactly **3102 B. C.** at the end of Mahabarata i.e. the beginning of Kali Yuga.

இடத்தில் உள்ள மலையில் உள்ள கல்வெட்டில், அக் கோவில் மேலைச்சாளுக்கிய குடும்பத்தைச் சேர்ந்த இரண்டாம் புலிகேசி மன்னனால் மாபாரதம் முடிந்து 3735 ஆண்டுகளின் பின்னும், சகம் ஆரம்பித்து 556 ஆண்டுகளின் பின்னும் கட்டப்பட்டது என்று பொறிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இக் கணக்கின் படிக்கும், சித்தாந்த சீரோமணி² என்ற வான நூலின் படிக்கும், அக்பர் காலத்தில் எழுதப்பட்ட “அயனி அக்பரி³”யில் விகிரமாதித்தன் உதிஷ்டிர சகம் 3044 ல் அரசுகட்டில் ஏறினான் என்று கூறியுள்ள கணக்குப்படிக்கும் மாபாரதம் முடிவும் கலியுக ஆரம்பமும் 3102 B. C. என்று ஏற்படுகிறது காண்க.

நம்முடைய நூலகளைப் பார்த்துக் கால வரையறை களைச் சரிவர உணரக் கீழ்வரும் காலப் பாகுபாடுகளை ஒவ்வொருவரும் மனத்தில் கொள்ளவும்:—

1943 A. D. க்கு

கலியுகம்	5045
ஆங்கில ஆண்டு	1943
சாலிவாகன சகம்	1886
விகிரமாதித்திய சகம்	1999—2000

2. Siddanta Suomani an astronomical work concludes with the above account.

3. The author of **Ayeeni-Akbari** says thus, Vikrama Aditya ascended the throne in the 3044th year of Yudishtra Era. Vikrama Aditya Era begins from 56 B. C. Hence, $1943 + 56 + 3044 = 5043$ i.e. Yudishtra Era begins from $(5043 - 1943) = 3100$ B. C. i.e. in the Second Year of Kali Yuga when Yudishtra attained swargam.

மகம்மதிய ஆண்டு	1362—63
பசலி	1352—53
கொல்லம் ஆண்டு	1118—1119
திருவள்ளூர் ஆண்டு	1907
உதிக்ஷிபார் (அறவோன் மகன்) ஆண்டு	5043
எபிரேய சகம்	5074

(Jewish Year began on 1—10. 3131B C.)

உலகப் படைப்பு	195,58,85,045
மானவ சகம் (மனித உற்பத்தி)	1,86,18,784

இவைகள் மனத்தில் இருந்தால் கால வரையறைகளை நாம் சரிவர உணரலாம்.

உலகப் படைப்புக் கணக்கு நிலதூல் (Geology) படிக்கும் சரியாய் இருக்கிறது.

ஆரிய சூரியகுல பரம்பரையில் 121 தலைமுறைகளும், சந்திரகுல பரம்பரையில் 92 தலைமுறைகளும் இருப்பதற்குக் காரணம், சந்திரகுல அரசர்கள் சூரியகுலத்து அரசர்களைவிடச் சிறிது நீண்ட ஆயுளை உடையவர்களாய் இருந்ததே.

கவி ஆயிரத்தில் ஆரியர் ஆட்சி முடிவுபெற்றது என்று அவர்களுடைய நூல்களே கூறுகின்றன. நாம் அதனையே ஒப்புக்கொள்ளுவோம்.

ஒரு தலைமுறைக்குச் சராசரி 50 ஆண்டுகள் வீதம் கணக்குப் போடுவோமானால், 121 தலைமுறைகளுக்கும் 6050 ஆண்டுகள் ஆகின்றன. கவியுக ஆண்டு 1943 கி. பி. க்கு 5045 ஆகிறது. இதில் ஆயிர ஆண்டுகளைக்

கழித்தால் மிச்சம் 4045 ஆகவே, $6050 + 4045 = 10095$.
 $10095 - 1943 = 8152$ B C ஆகிறது காண்க. ஆதலின்,
 ஆரியர் காசுகேசியாப் பக்கம் இருந்து இந்தியாவிற்கு வந்
 தது சுமார் 9000 B. C. என்று கொள்ளுவது பொருத்தம்.
 என்னெனின, அவர்கள் வந்து குடியேறி, நாடுகளைக் கைப்
 பற்றி அரசாட்சி ஆரம்பிக்க $(9000 - 8152) = 848$ ஆண்டுகள்
 வேண்டும்.

இது விஷயமாய் சுவகர்லால் நேரு தம் குமாரி “இந்
 திராவுக்கு எழுதிய கடிதங்கள்” எனலும் நூலில் பக்கம்
 165 முதல் 178 வரை ஆரியர் வருகையைப்பற்றிக் கூறியிருப்பது
 எண்ணத்தக்கது:—

“மதகிய ஆசியாவில் ஆரியர்கள் சனத்தொகை ஏராளமாய் இருந்திருக்கவேண்டும். அங்கே எல்லாருக்கும் போதிய உணவுப்பொருள்கள் கிடைப்பது அரிதானமையால் அவர்கள் எல்லாம் வேறு தேசங்களில் யாவினர். அவர்களில் பெருந்தொகையினர் பாரசீகத்துக்கும், யவன தேசத்துக்கும், மற்றம பல மேற்குத திசை நாடுகளுக்கும் சென்றனர். காஷ்மீர் தேசத்தையும் அதைச் சுற்றிலும் உள்ள மலைகளையும் கடந்து அவர்களின் கூட்டம் திரள் திரளாக இந்தியாவிற்குள் நுழைந்தது. ஆரியர்கள் தைரியமும் பலமும் படைத்திருந்தனர். தங்களுக்கு எதிர்ப்பட்ட திராவிடர்களைத் தங்கள் முன் ஓடும்படி சண்டையிட்டிட்டுத் தூத்தினர். வடமேற்கிலிருந்து ஆரியர்களின் கூட்டங்கள், கடலின் அலைபோன்று, ஒன்றன்பின் ஒன்றாக இந்தியாவிற்குள் நுழைந்திருக்கவேண்டும்.

முதல் முதல் திராவிடர்கள் ஆரியர்களை முன்னேறவிடாமல் தடுத்திருக்கலாம். ஆகிலும், படைபடையாய் ஆரியர்களின் கூட்டம் அடுத்தடுத்து வரத்தால், அவர்களைத்

தடுக்கத் திராவிடர்களால் முடியாமற் போய்விட்டது. வெகு நாட்கள் வரையிலும் ஆரியர்கள் வடக்கே பஞ்சாபிலும், ஆப்கனித்தானிலும் தங்கி இருக்கனர் மெள்ள மெள்ள நாம் இப்போது இருக்கும் ஐக்கிய மாகாணத்திற்குத் தெற்கு நோக்கி வந்தார்கள். இவ்விதமாக அவர்கள் காளடைவில் மத்திய இந்தியா முழுதும் பரவி, வந்திய மலைப் பிரதேசம் வரையில் ஆசிரமிகதுகொண்டார்கள். வந்தியமலைப் பிரதேசம் காடு அடர்ந்ததாய் இருந்ததால், அதைத் தாண்டிக் தெற்கே அவர்களால் செல்ல முடிய வில்லை. ஆகவே, வெகு காலம் வரையிலும் ஆரியர்கள் வந்திய மலைக்கு வடக்கிலேயே வசித்துவந்தனர். இக்காரணத்தால்தான் இன்றைக்கும் தென்னிந்தியாவில் திராவிடர்கள் வசித்துவருகின்றனர் இந்தக் காலத்தில்தான் ஆரியர்கள் இருக்குவேகத்தை ஆயறறி இருக்கவேண்டும். பிறகு மற்ற வேதங்கள் புராணங்கள் எழுதப்பட்டன. இவற்றிற்கு நெடுங்காலத்துக்குப் பிறகுதான் இராமாயணமும், மகாபாரதமும் உண்டாயின.

ஆரியர்கள் பஞ்சாபிலும், ஆப்கனித்தானிலும் வசித்து வந்த காலத்தில் அதைப் "பிரமாவர்த்தம்" என்று அழைத்தார்கள்.ஆரியர்கள் ஏறக்குறைய ஐந்து, அல்லது ஆறு ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கு நெடுங்காலத்துக்கு முன்னதாகவே இந்தியாவுக்கு வந்திருக்கவேண்டும்..... அவர்கள் வந்தால் திருமயிப்பாவது என்பது இல்லை. அவர்கள் இந்தியாவிலேயே குடியேறிச் சண்டையிடரசு சாவதற்கும் தயாராக வந்தார்கள்.

இதிகாச காலத்தில் ஆரியர்கள் வந்திய மலைக்கு வடக்கே வடஇந்தியா முழுதும் பரவி இருந்தனர். இந்தப் பரந்த இடத்தைத் தான் ஆரியாவர்த்தம் என்று வழங்கினார்கள் "

இடைச்சங்கமானது இராமாயண காலத்துக்கு எண்ணூறு ஆண்டுகள் முன் வெண்டோர்ச் செழியன் என்னும் பாண்டியனால் பொருகை ஆற்றின் (தாம்பிரபரணி) முகத்துவாரத்தில் புதிதாய்க் கட்டப்பட்ட கபாடபுரம் என்னும் நகரில் ஆரம்பிக்கப்பட்டது. கோற்கை என்னும் நகரம் சிறந்த வியாபாரத் தலமாக இருந்ததே ஒழிய, தமிழ்மொழி வளாச்சிக்கு அவ்வளவு உகந்ததாய் இல்லை. ஆதலின் முதுகுடுமி காலம் முதல வெண்டோர்ச் செழியன் காலம் வரை வேறு தகுந்த சிறந்த ஊர் இன்மையால் அங்கேயே சங்கம் நடைபெற்றுவந்தது.

இடைச்சங்க காலத்தின் பிற்பகுதியில் பாண்டியரில் ஒரு பிரிவார் பூழியீலும், இன்னொரு பிரிவார் மணவாரிவும் இருந்து சில பகுதிகளை ஆண்டுவந்ததாகத் தெரிகிறது. ஆரிய நூல்களாகிய இராமாயணத்திலும் மாபாரதத்திலும் கபாடபுரத்து இரண்டாம் சங்கத்தைப்பற்றிய பேசப்பட்டுள்ளது.

இராம இராவணப்போர் நடந்தது கி. மு. 6000-ல். மாபாரதச் சண்டை நடந்தது கி. மு. 3105-ல். வான்மீசியார் இராமாயணத்தில் கிட்கிந்தா காண்டத்தில சுக்கிரீவன் தன் சேனைகளை விளித்து, சீதையைத் தேடவிட்டபோது, தென்குட்டில் பல இடங்களைப் பற்றிச் சொன்னபின், “வானரர்களே! மலய மலைக்கு அப்பால் பொன்மயமான தும், முத்தும், மணிகளால் அலங்கரிக்கப்பட்டதும், திவ்வியமானதும், தகுதியோடு கூடியதுமாகிய பாண்டியர்கள் கபாடத்தைப் பார்ப்பீர்கள்,” என்று கூறுகின்றான், (கிட—43—13). இதனால் இராமாயண காலத்தில் கபாடபுரம் சிறந்த நிலையில் பாண்டியர் தலைநகராக விளங்கிறது எனத் தெரிகிறது.

கபாடபுரத்தில் குளிக்கப்பட்ட முத்த, வேறு இடங்களில் எடுக்கப்பட்ட முத்தைவிடச் சிறந்ததாய் இருந்ததால், மிகவும் சிறந்த முத்தாக்குக் கபாடம் என்றே பெயர் அமைந்து, உரோமாபுரி, பாபிலோனியா, எகுபதியம் முதலிய இடங்களுக்கு ஏற்றுமதி செய்யப்பட்டுவந்தது.

கபாடபுரத் தமிழ்ச்சங்கத்தில் பல ஆரியர்கள் சேர்ந்து, படித்து, தமிழ்ப் புலவர்களாய்த் தேறி, அச்சங்கத்திலேயே உறுப்பினராகவும் இருந்தார்கள். வான்மீகனாரும், மார்க்கண்டேயரும், உலோபா முத்திரை-அகத்தியரும், துவரைக்கோமான் கண்ணன் முதலியோரும் அன்னவர்களே. இவர்களுள் சிலருடைய பாடல்கள் பல சங்க இலக்கியங்களில் காணப்படுகின்றன.

“அறுவகைப்பட்ட பார்ப்பனப் பக்கமும்” என்ற தொல—புறத—19 சூத்திர உரையில் நக்சினூர்க்கினியர் “இனித் தமிழ்ச் செய்யுட்கண்ணும் இறையனாரும், அகத்தியனாரும், மார்க்கண்டேயரும், வான்மீகனாரும், கவுதமனாரும் போலவார் செய்தன தலையாய ஒத்து எனவும், அகத்தியம் தொல்காப்பியம் முதலிய தமிழ் நூல்கள் இடையாய் ஒத்து எனவும், இவை எல்லாம் இலக்கணம் எனவும் கூறுதலால், அகத்தியனார் இலக்கணம் செய்தற்கு முன்னரே தமிழில் தலையாய ஒத்தாக இலக்கியம் செய்தார் உண்டென்று உணரக்கிடத்தல் காண்க,” எனக் கூறுகிறார். மேலே கூறப்பட்ட இறையனார் உள்ளிட்ட அனைவரும் ஆரியப் புலவர்கள் ஆவார்கள்.

தலைச்சங்கத்திலும் இறையனார், அகத்தியனார் என்ற பெயருடைய புலவர்கள் இருந்தார்கள். ஆனால் அவர்கள் ஆரியர்கள் அல்லர். கடைச்சங்க காலத்திலும் இறையனார்,

அகத்தியனார் என்ற பெயருடைய புலவர்கள் இருந்தார்கள். ஆகையால், எல்லோரையும் ஒருவராக எண்ணுதல் கூடாது.

கவுதமனார் என்னும் புலவர் ஒருவர் திருப்பரங்குன்றத்துத் தெனமதுரைச் சங்கத்தில் இரண்டாம் முாஞ்சியூர் முடிநாக அரையருடன் புலவராகத் திகழ்ந்தார். அவரை இரண்டாம் கவுதமனாராகக் கொள்ளவேண்டும். என்னெனினி, கவுதமனா தருமபுத்திரரைப் பற்றியும், இரண்டாம் முடிநாக அரையர் பாண்டவர் கவுரவர் சேனைகளுக்குப் பாரதப்போரில் பெருஞ்சோறு கொடுத்த உதியன் சேரலாதனைப் பற்றியும் பாடியுள்ளதால் எனக. இவர்கள் பாரதப்போரைப்பற்றிப் பாடி இருப்பதால், பாரத காலத்துக்குப் பிற்பட்டவர்களே. இடைச்சங்க காலத்தவர்கள் அல்லர்.

இடைச்சங்க முடிவு

இடைச்சங்கம் கி. மு. 3105-ல் முடிவு பெற்றது. அச்சங்கம் முடிவடைந்தது துவரைக் கோமான் கண்ணனால் என்று வியாசபாரதம் கூறுகிறது என்று இராகவ அயயங்கார் தம் “ தமிழ் வரலாறு ” என்னும் நூலில் பக்கம் 36-ல் கூறுகிறார். அது வருமாறு:—

“கேசவனாலே, அரசனான தன் பிதாவும் யுத்தத்தில் கொல்லப்பட்டு, பின் பாண்டியர்களுடைய கபாடபூமும் பிளக்கப்பட்டு, உறவினர்களும் தங்கள் தங்கள் ஸ்தானத்தைவிட்டு ஓடிப்போன சமயத்தில், பீஷ்மர் இடத்திருந்தும், அவ்வாறே துரோணர் இடத்திருந்தும், பாசராமர் இடத்திருந்தும் (இவர் இராமாயண காலத்துப் பாசராமருடைய வழிவந்தவர்), கிருபாசாரி இடமிருந்தும், அஸ்திரங்களைப் பெற்று, அந்த அஸ்திரங்களாலே உருக்குமி, கர்ணன், ஆர்ச்சுனன், அச்சுதன் இவர்களோடு ஒப்புமைபைப் பெற்று, துவாரகையை நாசம் பண்ணுவதற்கும்,

பூமி முழுதையும் ஜெயிப்பதற்கும், வீரும்பினவனும், கறறறிந்தவர்களான சிநேகிதர்களாலே நன்மையைக் கருதி, அவ்வித முயற்சியிலிருந்து தடுக்கப்பட்டு, தொடர்ச்சியாய் வைரத்தை விட்டுத் தன் இராஜஜியத்தை ஆண்டுவருகிற வனும், பலசாலியுமான சாகரத்துவஜ பாண்டியன் சந்திர கிரணங்கள் போன்ற நிறமுள்ளவைகளும், வைரீரியம் இழைத்த விரிப்புக்களால் மூடப்பட்டவைகளும் ஆன குதிரைகளோடு, பாக்கிரமம் என்கிற பொருளைக் கைப் பற்றித் திவ்வியமான தனுசை நாண் ஒலி செய்துகொண்டு துரோணரை எதிர்த்துவந்தான். பித்தலைபோன்ற நிற முடைய குதிரைகள் பாண்டியன்பின் தொடர்ந்து வரு கின்ற 1,40,000 சிறந்த தேர் ஆளிகளைத் தாங்கின.''

அதே புத்தகத்தில் பக்கம் 60-ல்:—“கபாடபுரம் ஆகிய தலைநகரை அழித்துச்சென்ற கண்ணபிரானைச் சினந்து, அவன் உள்ள துவாரகையை அழித்தற்குப் படை எடுத்துப் புறப்பட்ட பப்புருவாகனன் என்னும் பாண்டியனே, அவனைச் சூழ இருந்த நல் அறிஞர் தடுத்தலால் படை எடாது நின்றனன்,” என்று கூறப்பட்டுள்ளது.

ஆதலின், இடைச்சங்கமும் கபாடபுரமும் அழிந்தது கடல்கோளால் அன்று, கண்ணனால் என்று தெளிவாகத் தெரிகிறது. துவரைக் கண்ணன் அப்படிச் செய்ததற்குக் காரணம் பழையமான குல விரோதமே ஆகும். கண்ணன் அரக்கர் வழி வந்தவன். கம்சனுடைய தங்கை பிள்ளை. கம்சன் சராசந்தனுடைய மருமகன். அரக்கருக்கும் பாண்டியருக்கும் கி. மு. 7600-ல் முதலாகும் பெருவழுதி காலம் முதற்கொண்டே பகை இருந்துகொண்டிருந்தது என்பது சரித்திரத்தில கண்ட உண்மை. நூவாரகை உள்ள மேற்குக் கடற்கரைக்கு “ஓகமண்டலம்” என்று பெயர்.

கொற்கை உள்ள கீழ்க் கடற்கரைக்கு “ மாறோக மண்டலம் ” என்று பெயர். மாறோக மண்டலம் என்றால் ஓக மண்டலத்துக்கு மாறுபட்ட மண்டலம் என்பதாம். ஆதலின், அப்பெயரே இரு மண்டலங்களுக்கும் உள்ள பகைமையை வெளிப்படுத்தும்.

குறிப்பு:—‘ தமிழ் வரலாறு ’ பக்கம் 223-ல் அடியில் வருமாறு திரு. இராகவயங்கார் அவர்கள் கூறுகிறார்.—

‘ இசை நுணுக்கம் செயதவர் தேவ இருடியாகிய குறுமுனிவர் மாணாகர் பன்னிருவரில் சிகண்டி எனலும் அருந்தவ முனிவர். அநாகுலன் என்னும் தெய்வப் பாண்டியனுக்கும், தீலோத்தமை என்னும் தெய்வமகளுக்கும் சனிதத சாரகுமாரன் என்னும் பாண்டியன், இசை அறிதற் பொருட்டு இந்நூல செய்யப்பட்டதென்று அடியார்க்கு நல்லார் சிலப்பதிகார உரைச் சிறப்புப் பாயிரத்தில் கூறியுள்ளார். இந்நூல அடியார்க்குநல்லார் காலத்தில் நிலவிய தென்று கொள்ளக்கிடக்கின்றது ’ எனபது.

தமிழ் வட்டெழுத்து வரலாறு

“ ஆசிரியர் தொல்காப்பியரோ உரைக்கும் தமிழ் எழுத்தின் வடிவங்கள் தமிழ் வட்டெழுத்துக்களின் வடிவோடு ஒத்திருத்தல் போல், பிராமி எழுத்துக்களின் வடிவோடு ஒத்து இராமையால, தொல்காப்பியரோ காலத்துக்கு முன்னமேயே வட்டெழுத்துக்கள் தமிழ்நாட்டின்கண் வழங்கினதாக வேண்டும் ” என்று “ தமிழ் ஆராய்ச்சி ” (Tamil Studies) என்ற நூலில் (பக்கம் 113 முதல் 131 வரை) திருவாளர் சீனிவாச அய்யங்கார் கூறுகின்றார். அவர் கொண்ட முடிவே மையமலையடிகள் அவர்களுடைய முடிவும்.

இம்முடிபையே (Rhys David) இரைஸ் டேவிட், (Thomas) தாமஸ், (Burnell) பர்னெல முதலிய ஐரோப்பிய ஆராய்ச்சியாளர்களும் நடு நின்று ஆராய்ந்து ஒத்துக் கொண்டுள்ளார்கள், என்று “மாணிக்கவாசகர் காலம்” என்ற நூலில் பக்கம் 588-ல் கூறப்பட்டுள்ளது காண்க.

ஆதலின், தமிழ் வட்டெழுத்துக்கள் தமிழுக்கே உரியனவாய், தமிழார்களாலேயே உண்டாக்கப்பட்டு, தொல்காப்பியனா காலத்தகரு முன்னிருந்தே, தொன்றுதொட்டு, அஃதாவது, கி. மு 7500 முதற்கொண்டே வழங்கும் தனிதமிழ் எழுத்துக்களே ஆகும். அவை வடவாரியர் வழங்கிய பிராமி எழுத்துக்களினின்றும் வந்தவை அல்ல.

“எருது என்றது என்றல், கொட்டததில் கட்டு,” என்று கூறப்படும் பழமொழிபோல, பிராமி எழுத்துக்களின் வழிவந்தனவே தமிழ் வட்டெழுத்துக்கள் என்று எவனோ ஒருவன் ஆராய்ச்சி இன்றிக் கூறுவானேல், அதனைப் படித்துக்கொண்டு சிலா கூததாடுகின்றனா. அது பொருந்தாக் கொள்கையாகும்.

தமிழ் வட்டெழுத்துக்கள் 9000 ஆண்டுகளாக தமிழ் நாட்டில் வழங்குவனவாயிருக்க, இரண்டாயிரதது முந்தாறு ஆண்டுகளுக்கு உட்பட்ட வழக்கையே கொண்டுள்ள பிராமி எழுத்துக்களே தமிழ் வட்டெழுத்துக்களின் வழிவந்தவை என்று கூறுவது பொருத்தமுடை-ததோ

கோல் எழுத்து வட்டெழுத்தாக மாறிய விதம்

கோல் எழுத்துக்களே ஏட்டில் விரைவாக எழுதப்படும்போது, எழுத்தாணியின் முனையானது எழுதுபவரின் முயற்சி இல்லாமலே வட்டமாக விழுந்துவிடுவதால் வட்டெழுத்துக்களாகக் காணப்பட்டதை நோக்கித் தொல்காப்பியனாருக்கு முன் முதுகுடும்பு பெருவழுதியின் தமிழ்ச் சங்

கத்தில் இருந்த இலக்கண ஆராய்ச்சியாளர்கள் வட்டெழுத்து வரிவடிவங்களை ஒருமுறைப்படுத்தி அதற்கு இலக்கணம் வகுத்தார்கள்.

வட்டெழுத்துக் காலத்தின்தான் ஆந்திரம்-கன்னடம் முதலிய மொழிகள் தமிழினின்றும் பிரிந்தன. எப்படியெனில், முதகுடும்பப் பெருவழுதி காலந் தொட்டே ஆரியர் தென்னாடுவர ஆரம்பிக்கவே, இந்துத்தானத்தை அடுத்தள்ள நாடு ஆந்திர நாடு ஆனதால், ஆண்டுள்ளோர் பேசும் தமிழ்மொழியோடு ஆரியம் கலக்கவே, ஒரு புதுமொழி பிறந்தது அதுதான் ஆந்திரம்.

ஆந்திர நாட்டுக்கு மேல் பாகமாக அமைந்துள்ள நாடு கரிசல் நிலநாடு, அல்லது, கருநாடு ஆகும். கருநாடு என்பது கருநாடகம் என்று ஆயிற்று. அந்த நாட்டிலும் ஆரியர்கள் குடியேற ஆரம்பிக்கவே, அவர்கள் பேசும் தமிழ் மொழியும் ஆரியமும் கலந்து கருநடம்—கன்னடம் என்றும் மொழியாக ஆயிற்று. ஆந்திரரும்—கன்னடரும் தமிழ் வட்டெழுத்துக்களையே பிறப்பற்றித் தங்களுடைய புது மொழிகளுக்கு வரிவடிவங்கள் அமைத்துக்கொண்டார்கள். தமிழ்—ஆரியம் ஆகிய இருமொழிகளின் இலக்கணங்களைத் தழுவினே தங்கள் மொழிகளுக்கு இலக்கணங்கள் வகுத்துக்கொண்டார்கள்

கி. மு. 6000 ல் வாழ்ந்த இராவணன் போன்ற அரசுக்கள் அரசர்கள் தேலுங்கு மொழியைச் சேனைமொழியாகக் கொண்டிருந்தார்கள். ஆங்கிலேயர் காலத்தில் சேனைமொழி இந்துத்தானி என்று இருப்பதுபோல.

தமிழில் வட்டெழுத்துக்காலத்திலும் பதினாறு உயிர்களும் முப்பத்தைந்து மெய்களும் ஆக (51) ஐம்பத்தோர் எழுத்துக்கள் இருந்தன. நீட்டொலிப்புணர்ச்சி (தீர்க்க

சந்தி) குவித்தொலிப்புணர்ச்சி (விருத்திசந்தி), எடுத் தொலிப் புணர்ச்சி (குணசந்தி) முதலிய புணர்ச்சி விதிகளும் இருந்தன. இப்புணர்ச்சி விதிகள் ஆந்திர கன்னட இலக்கணங்களில் காணலாம்.

இடைச்சங்கத்தில் சங்கம் ஏற்பட்ட கி. மு. 6805 முதல் தொல்காப்பியனார் காலமாகிய கி. மு. 6000 வரை தமிழில் வட்டெழுத்துக்களை வழங்கிவந்தன. தொல்காப்பியனார் காலத்திலேதான் தமிழ்மொழியில் உள்ள 51 எழுத்துக்களில் அதிகப்படியாக உள்ள 20 எழுத்துக்களை நீக்கி, 31 எழுத்துக்களாக ஏற்பாடு செய்யப்பட்டது. (உயிர் 12-மெய் 18-ஆய்தம் 1 ஆக 31) இதனை:—

“எழுத்தெனப் படுப அகரமுதலனகர இறுவாய் முப்பஃது என்ப

சார்ந்து வான் மரபின் முன்றலங் கடையே”

என்ற தொல்காப்பியச் சூத்திரத்தால் அறியலாம். தொல்காப்பியப் பாயிர உரையில் கச்சினூர்க்கினியர் “முந்து நூல்கண்டு முறைப்பட எண்ணி” என்ற தொடரில் உள்ள ‘முந்து நூல்’ என்பதற்கு, “அகத்தியமும், மாபுராணமும், பூதபுராணமும், இசைநுணுக்கமும் ஆம். அவற்றுட் கூறிய இலக்கணங்களாவன:—“எழுத்தது - சொல்-பொருள் - யாப்பு - சந்தமும் - வழங்கியலும் - அரசியலும் - அமைச்சியலும் - பார்ப்பன இயலும் - சோதிடமும் - காந்தருவமும் - கூததும் பிறவுமாம்” என்று கூறுகின்றார். தொல்காப்பியனார் மேற்கூறிய நூல்களையும், ஐந்திர நூலையும் கற்றுப் பின் ‘தொல்காப்பியம்’ என்னும் நூலை யாதததாக ஏற்படுகிறது.

அகத்தியமும்-மாபுராணமும் - பூதபுராணமும் - இசைநுணுக்கமும், இடைச் சங்கத்திலேயே தொல்காப்பியத்துக்குமுன், அஃதாவது, கி. மு. 6805 முதல் கி. மு.

6000 க்கு உள்ளே செய்யப்பட்டனவாகும். தமிழ் ஐந்திர நூல் இந்திரனா என்பவரால் முதுகுடுமிப் பெருவழுதி தமிழ்ச்சங்கத்தில் செய்யப்பட்டது. அவைகளைத் தழுவி யே தொல்காப்பியம் செய்யப்பட்டதாக நச்சினூர்க்கினியா கூறு கின்றாள்.

மேற்கூறிய இலக்கண நூல்களில் பார்ப்பன இயல் என்ற ஒரு தனி இயல் இயற்றப்பட வேண்டுமானால், அவ் விலக்கண நூல்கள் யாககப்படுவதற்கு முன்னரே, ஆரியப் பாட்பனர் தமிழ்காடு போந்து இருக்க வேண்டும என்பது தெரிகிறது. ஆதலின், முதுகுடுமிப் பெருவழுதி காலமாகிய கி மு. 7500-ல் இருந்தே ஆரியப் பார்ப்பனர் தென்னாட் டில குடிபுகுந்து, தென்னாட்டை இருப்பிடமாய்க்கொண்டு, வாழ்ந்துவந்ததால்தான், அவர் வாழ்க்கையினைக் குறித்து இலக்கண நூல்களில் ஒரு தனி இயல் வசூக நேர்ந்தது என்பது தெரிகிறது.

போதியமலை அகத்தியர் I பாடியது உருவ எழுத்துக் காலத்து இலக்கணம் ஆகும்.

வாதாபி அகத்தியர் பாடியது கோல் எழுத்துக் காலத்து இலக்கணம் ஆகும்.

கோற்கைப் புரோகித அகத்தியர் I பாடியது வட்டெழுத்துக் காலத்து இலக்கணம் ஆகும்.

உலோபா முத்திரை அகத்தியர் பாடியது. சதுர எழுத்துக் காலத்து இலக்கணம் ஆகும். இந்த இலக்கணத்தைத் தான் இவருடைய மாணவா தொல்காப்பியர் (ஐந்திரம் நிறைந்த தொல்காப்பியர் அல்லர்) கழித்தெறிந்துவிட்டார்.

ஐந்திரம் நிறைந்த தொல்காப்பியனார் பாடியது சதுர எழுத்துக் காலத்து இலக்கணம். இதுதான் இன்றும் வழக்கில இருக்கிறது.

IX

**திருப்பரங்குன்றத்துத் தென்மதுரைத்
தமிழ்ச் சங்கம்**

(சுதர எழுத்துக்காலம்)

- (1) காலம்:—கி. மு. 1915 முதல் கி. மு. 1715 வரை
இருநாய (200)ஆண்டுகள்.
- (2) இடம்:—திருப்பரங்குன்றப் பக்கம் இருந்த தென்
மதுரை. (இது இப்போதுள்ள கூடல் என்னும்
தென்மதுரை கட்டப்படுவதற்குமுன் இருந்த
நகர் ஆகும்)
- (3) சங்கம் இரீஇய அரசர்:—
 - (1) இரண்டாம் முடத்திருமாறன் (1915 B. C)
 - (2) பொற்கைப பாண்டியன்
 - (3) குறுவழுதி (இவன் ஒரு சிறந்த புலவன்)
 - (4) பாண்டியன் மாறன்வழுதி (இவனும் ஒரு
புலவன்)
 - (5) மூன்றாம் முடத்திருமாறன் (1715 B. C)
முதலியோர்.
- (4) புலவர்:—திருப்பரங்குன்றத்துத் தென்மதுரைத் தமிழ்ச்
சங்கப் புலவர்கள் (1915 B. C. to 1715 B. C.)

வரிசை எண்	சமாச எண்	பெயர்	ஆதாரம்		பாட்டு மொத் தம்
			பக்கம்	பாட்டு எண்	
1	427	ஈழத்து முரஞ்சியூர் முடிநாக அரையர் II	1272	2189	1
2	53	,, சூதன் தேவனார் (மதுரை)	151	281—7	7
3	61	உழுத்தினைம் புலவர்	177	330	1
4	62	உறையனார்	,,	331	1

வரிசை எண்	சமாச எண்	பெயர்	ஆதாரம்		பாட்டு மொத் தம்
			பக்கம்	பாட்டுஎண்	
5		கவுதமனூ II (ஆரியர்)			
6	146	கால எறி கழிகையார்	532	1067	1
7	188	கேசவனூ	604	1176	1
8	208	சத்தினாதனூ	634	1230	7
9	212	சாத்தனூர்	638	1239	1
10	218	செம்பியனூ	650	1263	1
11	237	தனிமகனூ	669	1300	1
12	239	தாமோதரனூர்	671	1302	1
13	251	தேவகுலத்தாரா (ஆரியர்)	686	1332	1
14	252	தேவனூர்	687	1333	1
15	255	தொலகபிலா	688	1336—41	6
16	269	நல்லுருத்திரனூ	872	1445—81	17
17	278	நற்றமனூர்	849	1477	1
18	288	நெடுவெண்ணிலவீனூர்	860	1500	1
19	290	நெய்தல் காக்கியாரா	862	1504—5	2
20	7	பாண்டியன் குறுவழுதி - அண்டா மகன்	12	10—13	4
21	310	„ மாறன் வழுதி	926	1618—9	2
22	318	பிரமசாரி;	992	1713	1
23	319	பிரமனூ	„	1714	1
24		புரோசித அகத்தியா III (ஆரியர்)	[பேர் அகத்தியம் சிறகத்தியம்		
25	336	பெருந்தேவனூர் I	1029	1774—6	3
26		பொற்கைப பாண்டியன்			
27	356	போதனூ	1082	1940	1
28	375	மதுரைக் கூத்தனூர்	1111	1992	1
29	405	மாடலூரா கிழாரா	1226	2119	1
30	406	மாதீர்த்தன்	1227	2120	1
31	407	மாமிலாடன்	1227	2121	1
32	411	மாலையாறன்	1248	2154	1
33		முடத்திருமாறன் II			
34	465	வெள்ளியந தின்னனூர்	1307	2251	1
35	469	வெண்ணைமாளா	1315	2270	1
36		முடத்திருமாறன் III			

- (5) நூல்:—(1) தொலகாப்பியம், (2) இறையனார் ஐந் திணை அகநூல்—(3) பேரகத்தியம் (4) சிற்றகத் தியம முதலியன.
- (6) பாடப்பட்டன:—(1) பெருந்தேவனார் பாரதம் (2) எட்டுதொகை நூற்களில் கண்ட சில பாடல் கள் கொண்ட நூல்கள் (3) பேரகத்தியம் (4) சிற்றகத்தியம முதலியன.
- (7) பாடப்பட்டோர்:—பொற்கைப் பாண்டியன் முதலி யோ
- (8) கவி அரங்கேழிய அரசர்:—
 (1) இரண்டாம் முடத்திருமாறன்
 (2) பாண்டியன் குறுவழுதி முதலியோர்
- (9) வரலாறு:—வடநாட்டிலும் தெனநாட்டிலும் கி. மு. 3105 ல் நடந்த பாரதப் போரினால் ஏற்பட்ட குழப்பங் காரணமாக, கபாடபுரம் கி மு 3105-ல் அழிக்கப்பட்டது முதல கி. மு. 1915 வரை, 1190 ஆண்டுகள் தமிழ்நாடு நிலைகுலைந்து இருந் தது. தமிழ்ச்சங்கமும் நடைபெறாமல தமிழ் வளர்ச்சி குன்றி இருந்தது. அவ்வளவு ஆண்டு கள் நடைபெறாமல் இருந்ததற்குக் காரணம், அந் தக காலத்தில் பல கடல கோள்கள் அடுத்தடுத்து உண்டாயினமையும், அரச இருக்கையானது கடலகோள் காரணமாகக் கபாடபுரத்திலிருந்து கோற்கைக்கும், கொற்கையிலிருந்து பூழிக்கும், பூழியிலிருந்து மணலூர்ப் புரத்துக்கும் மாறிக்கொண்டு இருந்தமையும், அரசர்களுக்கும் குடி களுக்கும் ஒற்றுமை இன்மையும், அரசர்க்க் கநடைய கொல்லையும் காரணமாகும்.

திருப்பரங்குன்றத்துத் தென்மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கம் 93

இடையூழிககுப் பின் தமிழ்காட்டில் ஏற்பட்ட கடல் கோள்களாவன:—

- (1) பீடு (Bede) என்பவர் அபிப்பிராயப்படி கி. மு. 3544 ல ஒரு கடல்கோளும்,
- (2) கிளமண்ட் அலெக்சாந்தரின் (Clement Alexandrinus) அபிப்பிராயப்படி கி. மு. 3475-ல் ஒரு கடல்கோளும்,
- (3) ஏல்ஸ் (Hales) என்பவர் அபிப்பிராயப்படி கி. மு. 3153 ல ஒரு கடல் கோளும்,
- (4) யூரிபியஸ் (Euribias) என்பவர் துணிப்புப்படி கி. மு. 2450 ல் ஒரு கடல்கோளும்,
- (5) இலங்கைச் சரிதப்படி கி. மு. 2387 ல ஒரு கடல் கோளும்,
- (6) அர்ஷர் (Ursher) அபிப்பிராயப்படி கி. மு. 2349 ல ஒரு கடல்கோளும்,
- (7) எபிரேயர்களின் (Hebrews) பழய வேதாகமப்படி (Old Testament) கி. மு. 2344 ல் ஒரு கடல் கோளும்,
- (8) ஆரியர்களுடைய சதபதப் பிராமணத்தின்படி கி. மு. 2300 ல் ஒரு கடல்கோளும்,
- (9) எபிரேயர்களின் (Hebrews) சரிதப்படி கி. மு. 2105 ல் ஒரு கடல்கோளும்,
- 10) பாபிலோனியா சரித்திரத்தில் குறிப்பிட்டுள்ள சாசனப்படி (Cuni form Clay Tablets) கி. மு. 2000 ல் ஒரு கடல்கோளும்,
- (11) கனனியல் உரைப்படி கி. மு. 1715-ல் ஒரு கடல் கோளும்,

ஏற்பட்டதாக அறிகிறோம். இக்கடல்கோள்கள் எல்லாம் இந்நூலாக்கடலைப் பொறுத்தன. ஆனபடியால் தமிழ்நாட்டைப் பெரிதும் கரைத்து, அலைத்து, துன்புறுத்தின. தமிழ்நாடானது இடைச்சங்கத்துக்குப் பின் ஏற்பட்ட கடல்கோள்களாலும், அரசுகரால் ஏற்பட்ட போர்களாலும், உளநாட்டுக் கலகங்களாலும் அலைக்கழிக்கப்பட்டு வருந்தி நின்றதே தமிழ்மொழி வளாச்சிக்கு வசதி இன்றி முடிந்தது. மேலே குறிப்பிட்ட கடல்கோள்கள் எல்லாம் ஏனைய நாடுகளைப் பற்றியனவாய் இருந்தபோதிலும் தமிழ்நாட்டையும் நனி துன்புறுத்திய செயலாகும்.

கி. மு. 2000 ல் ஏற்பட்ட கடல்கோள்களுக்குப்பின் திருப்பரங்குன்றத்துப் பக்கம் இருந்த தென்மதுரையில் தமிழ்ச்சங்கத்தை நிலைநாட்டின இரண்டாம் முடத்திருமாறன் கபாடபுரத்தில் அரசாண்ட கடைசிப் பாண்டியனான முதலாம் முடத் திருமாறன் குடிவழி வந்தவன். இவன் மணலூர்ப் புரத்தில் வசித்துவந்தபோதிலும், தமிழ்ச சங்கம் சிறுவதற் திருப்பரங்குன்றத்துப் பக்கம் இருந்த தென்மதுரையின் தஞ்சை இடம் எனக் கருதி, ஆங்குச் சங்கத்தை நிலைநாட்டினான். இவன் ஒரு பெரும புலவன். பாலையையும் குறிஞ்சியையும் பாடுவதில் இணையற்றவன். நற்றிணையில் இரண்டு பாட்டுக்கள் இவன் பாடியவை.

இவன் நாட்டிய சங்கம் 200 ஆண்டுகள் நடைபெற்றது. இந்த 200 ஆண்டுகளிலும் சுமார் ஆறு பாண்டியர்கள் ஆட்சி புரிந்திருக்க வேண்டும். அவர்களில் சிலப்பதிகாரத்தில் இளங்கோ அடிகளால் குறிப்பிடப்பட்ட போற்கைப் பாண்டியன் என்பவனும், 150-ம் அகப்பாடலைப் பாடிய பாண்டியன் குறுவழுதி குறுஞ்செழியன் என்பவனும், இச்சங்க காலத்தவராய் இருக்கலாம் என்று

திருப்பராங்குன்றத்துத் தென்மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கம் 95

ஊசிக்க இடர் தருகின்றது. இச் சங்கத்தின் கடைசி அரசன் மூன்றாம் முடத்திருமாறன் என்பவன். இவன் காலத்தில்தான் மணலூர்ப்புரத்துக்கும திருப்பராங்குன்றத்துக்கும் இடையில் உள்ள பரப்பு கடம்பவனமாயிருந்தது. அக் கடம்ப வனத்தில் இப்போது இருக்கும் பொற்றாமரைத் தடம் என்னும் குளத்தருகே ஒரு விமானத்தினகீழ் சொக்கலிங்கப் பெருமானைத் தேவியோடும் அவ்வனத்தின் வாழ் மாநதர் வழிபட்டு வந்தார்கள்.

ஒரு நாள் இரவில் சொக்கலிங்கப்பெருமான் மணலூர்ப்புரத்தில் இருந்த முடத்திருமாறன் III கனலில் தோன்றி, “கோவில் எடுத்துக் குளம் தோட்டே தமிழ் வளர்க்க” என்று கூற, அரசனும் அவ்வாறே நகர அமைக்கத் தகுந்த சிற்பிகளை வரவழைத்து உசாவாரின்ற போழ்து, ஒரு சித்தர் ஆண்டுப் போந்து நகர் அமைக்கும் விதம் உரைத்திச சென்றார். அவ்வாறே நகரும் கோவிலும் அமைந்தன. கோவிலின் வடமேற்கு மூலையில் “தமிழ் பயில் மண்டபமும்” கட்டிமுடித்து, தமிழ் அறிஞர்களை ஆங்கு குழுமச்செய்து வண்டமிழ் ஆய்ந்துவந்தான அரசன். இதனை:—

“கோயில் வடகுட புலத்தின் மாடோர், சங்கமண்டப முண்டாக்கித் தகைமைசால் சிறப்பு நலகி, அங்கமர்ந்திருத்தி ரென்ன இருத்தினார் அறிஞர் தம்மை,”

என்னும் திருவிளையாடற்புராணச் செய்யுளால் அறியலாம். இதனால் திருப்பராங்குன்றத்துப் பக்கம் இருந்த தென்மதுரைச் சங்கம் மூடப்பட்டது. தமிழ்ச் சங்கமும் சங்கப் புலவர்களும் கூடல் என்னும் மதுரைக்கு வந்த விடவே, திருப்பராங்குன்றத் தென்மதுரை அழிவு எய்தியது.

“தமிழ் வரலாறு” என்ற நூலில் 177-ம் பக்கத்தில் புலவர் பெருந்தேவனூர் என்பவரைப்பற்றிக் கூறியுள்ளது கருத்த தக்கது:—

“பெருந்தேவனூர் என னுமபெயரை உடைய புலவர்கள் பலர். முதன் முதலாகப் பாரதம் பாடிய பெருந்தேவனூர் வேறு. சின்னமனூர் செப்பேட்டில் களப்பிரா காலத்தில், அஃதாவது கி. பி. 6-ம் நூற்றாண்டில் ஒரு பெருந்தேவனூர் பாரதம் பாடியதாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. கி. பி. எட்டாம் நூற்றாண்டில் ஒரு பெருந்தேவனூர் பாரதத்தை வெண்பா யாப்பில் பாடியுள்ளார்.”

என்று கூறப்பட்டுள்ளது. ஆகவே, பெருந்தேவனூர் என்ற பெயரை உடைய புலவர்களை மூவா வெவ்வேறு காலங்களில் இருந்தவராகவும், மூவரும் பாரதத்தை வெண்பா யாப்பில் பாடினதாகவும் அறிகின்றோம். திருப்பாங்குன்றத்துத் தென்மதுரைச் சங்கத்தில் அங்கத்தினராய் இருந்து, பாரதத்தை தமிழில் பாடியவரே முதலாம் பெருந்தேவனூர் ஆவார்.

முடிநாக அரையர்

முடிநாக அரையர் என்பார் ஈழநாட்டையும் அதன் பக்கமுள்ள தீவுகளையும் ஆண்ட அரச குடும்பத்தினர். முடிநாக அரையர் என னும சொல் வழக்கில் முடிநாகரையர் என்று வழங்கப் படுகிறது. நாகர் என்பார் பதினெண் பழ சமீழ்க் குடிகளில் ஒரு பிரிவார் ஆவார். இக்குடியின வழிவந்த வளைகண்ணி என்பவனுடைய மகள் பீலிவளையை கிள்ளிவளவன் என்ற கீசாமுனும், அதற்குமுன், நாகர் நாட்டு அரசினங்குமரி நாக கன்னியை அரசுகன னும மணம்புரிந்த செய்தி உவரும் அறிந்ததே. நாக அரசும் பரையினர் தங்கள் முடியில் ஐந்தலைநாகப் படத்தைப்

பொன்னூல் செய்து தரிசுதுக்கொள்ளும் வழக்கம் உடையவரானதால் முடிநாக அரையர் என்ற பட்டத்தைப் பெற்றார் முடிநாக அரசர்களால் புதுப்பிக்கப்பட்ட தமிழ் நாட்டுக் கோவில்களில் ஐந்தலை நாக பட்டத்தை உடைய கிரீடங்களை அணிந்தபல் விசுகிரகங்களை நாம பாரககலாம் முதலத்தானத்தில் உள்ள அருவருவத் திருமேனியாகிய சிவலிங்கத்திற்கு இன்றும் ஐந்தலைநாக ஆபரணம் சாததுவது வழக்கமாயுள்ளதை நோக்கின, நாகர்கள் தென்னாட்டில் பல் சிவன்கோவில் பணிகள் செய்துள்ளாரா என்று அறியக்கூடக்கூடுகிறது

தலைச் சங்கத்தில் ஒரு முடிநாக அரையர் உறுப்பினராக இருந்தாரா இந்தத் திருப்பரங்குன்றத் தமிழ்ச்சங்கத்திலும் ஒரு முடிநாக அரையர் உறுப்பினராக இருந்தாரா ஆதலின், இவர அவர் பரம்பரையில் வந்தவராவது தமிழ் நாட்டில் உள்ள பதினெட்டுக் குடிகளைப் பற்றியும், பதினெட்டுக் குடிமக்களைப் பற்றியும் சிறிது தெரிந்துகொள்ளுவது இன்றியமையாதது

தமிழ் நாட்டுப் பதினெண் குடிகள்

- (1) சேரா (சேரகுல வேளாளர்)
- (2) சோழர் (சோழிய வேளாளர்)
- (3) பாண்டியர் (பாண்டிய வேளாளர்)
- (4) ஒளியர் (ஒளிநாட்டு வேளாளர்)
- (5) நாகர் (சமுநாட்டு வேளாளர்)
- (6) பல்லவர் (மணிபல்லவ நாட்டு வேளாளர்)
- (7) கொங்கர் (கொங்குநாட்டு வேளாளர்)
- (8) தளுவர் (துளுவ நாட்டு வேளாளர்)
- (9) கார் காததார் (கார் மண்டல வேளாளர்)

- (10) தொண்டை நாட்டார (தொண்டை மண்டல வேளாளர் மடாதிபதிகளாக இருந்து, அரசர்களுக்கு முடி சூடுபவர்களானதால் இவர்களுக்குக் 'கொண்டை கடடிகள்' என்ற பெயரும் உண்டு கொண்டை - முடி)
- (11) குறவா (குறிஞ்சி நில மக்கள் மலைசராமலையாளர்)
- (12) ஆயா (முல்லை நில மக்கள் -இடையா-கோனூர்)
- (13) வேடா (பாலை நில மக்கள் - வேட்டுவர் - வில்லவா)
- (14) பரதவா (நெய்தல் நில மக்கள் - செம்படவா)
- (15) பள்ளா or மள்ளா (மருத நில மக்கள்)
- (16) களளா (சேனைக்கு உரியவா)
- (17) மறவா (,,)
- (18) அகம்படியா (,,)

பதினெண் குடிமக்கள் (தொழிலாளர்)

1 நாவீதன்	7 கொல்லன்	13 மாலைகாரர்
2 சூயவன்	8 னனனன்	14 பாணன்
3 வண்ணன்	9 கமநியன்	15 பள்ளி
4 ஓசசன்	10 அறுவை வானிகன்	16 வலையன்
5 தரசன்	11 இலை வானிகன்	17 இடையா
6 தட்டான்	12 தயில் வானிகன்	18 வரமுடையான்

இப் பதினெண் குடி மக்களைப்பற்றி அடியில் வருமாறு கல்விலை செதுக்கப்பட்டுள்ள தூகாணகம் —

“ தொண்டைமண்டலவாரசை மூவாறு குடிமக்கள்

சுருதிநாள் முதலாகவே

தங்கமிகு நாவீதன், சூயவன், வண்ணன்,

இலை சொன்னபடி எழுதும் ஒச்சன்,

கண்டகம் மாளீவகை ஐவர், வா ணீயர்முவர்,
 கந்தமலா மாலை காரர்
 கலைமீது சரடோட்டும் பாணன், தலைக்கடைக
 காவலபுரி பள்ளி, வலையன்,
 பண்டுமுதல் ஊரான மறிகுமஇடை யன்விருது
 பல்கூறு வீர முடையான்,
 பதினெண் குடிமக்கள் அனைவரும் காராளா
 பணிசெய்து பலமுறை மையும
 கொண்டுபரி வட்டமும கட்டியே வருவாஇக
 குவலய மதிக்க வேதான்
 கூறரிய கச்சிவாழ் ஏகமபா ஆலயக
 குமுதத்தில் இட்ட லியே.” —(மிராஸரைட்)

இவர்களைத் தவிர வேறு மக்கள் தமிழ் நாட்டில் உள்ளார்களா அவர்கள் எல்லாம் ஆரிய நாட்டில் இருந்தும் பிற நாடுகளில் இருந்தும் வந்து குடி ஏறினவர்கள் ஆவார்கள்

புரோகித அகத்தியர்

வேளவிகுடி - சின்னமனூர் செப்பேடுகளில்
 “போருவஞ்சீர் அகத்தியனைப் புரோகிதனைப்
 பெற்றது பாண்டியர் திருக்குலம்”

என்று கூறி இருப்பதை, நோக்கின இத திருப்பரங்குன்றத் தென் மதுரை சங்கத்தில் ஒரு புரோகித அகத்தியா உறுப்பினராக இருந்தார் என்று எண்ணக்கிடக்கின்றது முதுகுடும்ப காலத்தில் அவர் ஆரிய நாட்டில் இருந்து போந்து பொதியூர் அகத்தியரின மாணவரான ஓர் ஆரிய அகத்தியரைப் புரோகிதராக நியமித்துக் கொண்டார் அதுமுதல் பாண்டியா குடும்பத்தில் அவ்வாரிய அகத்திய பரம்பரையினரே புரோகிதராக இருக்குமாறு பெறு பெற்றார்கள்

கூளியல் உரைகாரர் கடைச சங்க வரலாற்றில், “கடைச சங்கம் இரீஇயினா கடல் கொள்ளப்பட்டு போரு திருந்த முடந்திருமாறன் முதலாக உக்கிரப்பெருவழி

சரூக நாற்பத்தொன்பதின்மா என்பது” என்று கூறுவதால், கி மு 1715-ல் பாண்டி நாட்டில் ஒரு சிறு கடல்கோள ஏற்பட்டதாக அறிகிறோம். இப்படிப் பல தமிழ்ச் சங்கங்கள் கடல்கோள்களால் அவதிப்பட்டமை தெரிந்துதான் மூன்றாம் முடத்திருமாறன் இத் திருப்பரங்குன்றத் தென்மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கத்தைச் சித்த மூத்ததியால் குறிப்பிடப்பட்டுக் கட்டமவனத்தில் அமைத்த கூடல் ஆலவாய் என்ற தற்கால மதுரையில் கடைச் சங்கமாக நிலைநாட்டினான்.

திருப்பரங்குன்றத்துத் தென் மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கம் மற்றும்

X

கடைச் சங்கம்

(சதுர எழுத்துக் காலம்)

- (1) காலம்:—1715 கி மு முதல் 235 கி. பி. வரை, 1950 ஆண்டுகள்
- (2) இடம்:—நான்மாடக் கூடல் என்கிற மதுரை ஆலவாய் என்றும் கூறுப களவியல் உரைகாரர் இதனை உத்தர மதுரை என்பர். இசற்குமுன் சங்கமநடை பெற்ற திருப்பரங்குன்றத்துத் தென் மதுரையை நோக்கி இது வடமதுரையே ஆகும் அதனால் இஃது உத்தர மதுரை என்னப்பட்டது.
- (3) சங்கம் இரீதிய அரசர் —சங்கம் இரீதிய அரசர்கள் மூன்றாம் முடத்திருமாறன் முதலாக உக்கிரப் பெருவழுதி II சரூக 49-போ 49 பாண்டியர்களில், மூவா பாண்டியர் சங்கமேறிய புலவர்கள் ஆவார்கள 49-பாண்டியர்கள் பெயர்களும் கிடைக்கவில்லை. 17-பெயர்களே கிடைத்துள்ளன. அப்பெயர்களாவன —

3. சங்கம் இரீஇய அரசர்கள்

மொத்தம் 49 போ.

வரிசை எண்	பெயர் (அகராதி வரிசைப்படி)	
1	ஆரியப்படை கடந்த பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன் I (125-144 A. D)	புலவன்
2	இலவந்திகைப்பள்ளித் துஞ்சிய நன்மாறன் (இவன் நெடுஞ்செழியன் II காலத்தவன்)	
3	உக்கிரரப்பெருவழுதி II (204-235 A. D) அகநானூறு தொகுத்தவன்	புலவன்
4	ஒல்லியூர் தந்த பூதப்பாண்டியன் (சங்க மேறியவன்)	புலவன்
5	கடலுண் மாயந்த இளம்பெருவழுதி	புலவன்
6	கருங்கை ஒள்வாள பெரும்பெயர் வழுதி-கானப் போ எயில கடந்த உக்கிரரப்பெருவழுதி I	50 B. C. to 30 A. D.
7	கூடாகாரத்துத் துஞ்சிய மாறன்வழுதி	
8	சிந்திரமாதத்துத் துஞ்சிய நன்மாறன் என்கிற வெற்றிவேற்செழியன்	144-174 A. D.
9	தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன் II	புலவன் 174-204 A. D.
10	நம்பி நெடுஞ்செழியன் III	
11	நலவழுதி (பூரிக்கோ) குறுந்தொகை தொகுத்தவன்	புலவன்
12	பன்னாடு தந்த மாறன்வழுதி நற்றிணை தொகுத்தவன்	புலவன்
13	பாண்டியன் அறிவுடை நம்பி (சங்க மேறியவன்)	புலவன்
14	பாண்டியன் கீரன் சாத்தன, என்கிற பாண்டிக குதிரைச் சாக்கையன்	
15	பாண்டியன் மதிவாணன் (சங்க மேறியவன்)	புலவன்
16	முடத்திருமாறன் III (—1715 B. C)	புலவன்
17	வெள்ளியம்பலத்துத் துஞ்சிய பெருவழுதி முதலியோர்.	புலவன்

4. சங்கப் புலவர் (1715 B. C.—235 A. D.)

மொத்த எண்—449

கூட்டம் எண்—49

வரிசை எண்	சமர்ச எண்	பெயர்	ஆதாரம்		பாட்டு மொத்த தம்
			பக்கம்	பாட்டு எண்	
1	1	அகமபன் மாலாசுரோ	8	1	1
2	4	அஞ்சில ஆநதையாரா	9	4—5	2
3	5	அடைநெடுந கலவியாரா	10	6—8	3
4	6	அணிலாடு முனறிலாரா	12	9	1
5	8	அதியன் விண்ணத்தாரோ	14	14	1
6	9	அநதி இளங்கீராரோ	15	15	1
7	10	அம்மூவாரோ	16	16—142	127
8	11	அமமெய்யனநாகாரோ	50	143	1
9	12	அரிசில கிழாரா (துறையூர்)	50	144—161	18
10	13	அல்லங்கீராரோ	61	162	1
11	14	அழிசி நசசாத்தாரோ [(பெண்)	62	163	1
12	15	அள்ளாரா நன்முலையாரா	62	164—174	11
13	17	ஆசிரியன் பெருங்கண்ணன்	67	179	1
14	18	ஆடுதுறை மாசாத்தாரோ	68	180	1
15	20	ஆரிய அரசன் யாழ் பிரமத்ததன்	69	182	1
16	265	,, மதுரை ஆசிரியன் நல்லந்துவாரோ	745	1400—39	40
17	51	,, இறையாரோ IV	150	279	1
18	115	,, கபிலா I—(ஆதாரம்) இன்னா நாற்பது }	352	728—962	235
19	300	,, பரணா I	871	1523—1607	85
20	314	,, பாலைக கவுதமாரோ	928	1627—37	11
21	169	,, குமட்டு கண்ணாரோ	573	1131—40	10
22	206	,, கோரூட்டு எறிச்சலாரா மாடலன் மதுரைக குமாராரோ	629	1223—8	6
23	21	ஆர்க்காடு கீழாரா மகனார் வெள்ளைக் கண்ணத்தாரார்	69	183	1
24	22	ஆலங்குடி வங்காரோ	70	184—90	7
25	23	ஆலத்தாரா கீழாரா	73	191—7	7
26	25	ஆலியார்	81	206	1

வரிசை எண்	சமாச எண்	பெயர்	ஆதாரம்		பாட்டு மொத்தம்
			பக்கம்	பாட்டு எண்	
27	26	ஆலூர் கிழார்	82	207	1
28	27	,, மகனா கண்ணனா	82	208	1
29	333	,, ,, பெருஞ்சாத் தனா	1016	1754	1
30	28	ஆலூர் கவுத்தமன் சாதேவா ஆழார் காவிற்கள் னா	83	209--10	2
31	29	ஆலூர் மூலங்கிழார்.	84	211--221	11
32	335	ஆலூர் மூலங்கிழார் மகனா பெருந்தலைச சாத்தனா	1024	1765--73	9
33	30	இடைகழி நாட்டு நல்லூர் நத்தத்தனா	91	222	1
34	31	இடைக்காடனா	100	223--232	10
35	32	இடைக்குள றார் கிழார்	106	233--6	4
36	33	இடையன் சேந்தன கொற	108	237	1
37	34	,, நெடுங் கீரனா [றனா	109	238	1
38	240	இசயங் கண்ணனா (சாயங் கண்ணனா) எருக்காட்டு	671	1303--13	11
39	35	இமமென் கீரனா	109	239	1
40	36	இரணிய முட்டத்து-பெருங் குன் றார்-பெரும கவுசிக னா	110	240	1
41	37	இருங்கோக கண்ணனா (இருங்கோள்) ஒலை ஆயன் செங்கண்ணனர்	128	241	1
42	38	இருந்தையூர்-கொற்றன் புலவன்	129	242	1
43	317	இரும பிசா ஆந்தையார்	989	1707--12	6
44	39	இரும பிடாத் தலையா	129	243	1
45	49	இள எயினனா	149	277	1
46	42	இள நாகனா	140	261--3	3
47	45	இளம புல்லூர்க் காவிதி	145	272	1
48	46	இளம பூதனா	146	273	1
49	48	இளம போதியார்	149	276	1
50	50	இறங்கு குழக குன்றநாடன்	150	278	1
51	52	இனிச சந்த நாகனா	151	280	1
52	54	உகாயக்குடி கிழார் (உப்பூரி குடிகிழார்)	155	288	1

வரிசை எண்	சமாச எண்	பெயர்	ஆதாரம்		பாட்டு மொத்தம்
			பக்கம்	பாட்டு எண்	
53	56	உமட்டு உருடு கிழாரமகரோ பரங் கொற்றனா	157	291	1
54	57	உம்பற்காட்டு இளங்கண்ணனா	157	292	1
55	58	உருத்திரனா	158	293	1
56	114	உரகடம் கவுணியன்			
57	59	சேந்தன் கந்தரத்தனா	347	720—7	8
58	60	உலோச்சனா	158	294—328	35
59	63	உவாக கண்ணூர் புலவர்கீரனா	176	329	1
60	64	உறையூர் இளம்பொன் வாணிகனா	178	332	1
61	65	„ எணிச்சேரி முட மோசியார	178	333—45	13
62	66	„ கதுவாய்ச சாத்தனா	184	346	1
63	67	„ சல்லியங்குமரனா	185	347	1
64	68	„ சிறுகந்தனா	185	348	1
65	350	„ பலகாயனா	185	349	1
66	69	„ பொத்தியார	1075	1924—8	5
67	70	„ மருத்துவன் தாமோ தரனா	186	350—4	5
68	71	„ முதுகண்ணன் சாத்தனா	189	355—60	6
69	73	ஊட்டியார	193	361—2	2
70	74	ஊன்பொதி பசுங்குடையார	195	364—7	4
71	75	எயிறறியனா	198	368	1
72	41	எயினந்தையார மகனா	198	369	1
73	76	இளங்கீரனா	131	245—60	16
74	77	எருமை, வெளியனா	199	370—2	3
75	78	„ „ மகனா கடலனா	200	373	
76	79	எழுமபன்றி நாகன் குமாரன் (குமரனா)	201	374—5	2
76	79	ஐயாதி சிறுவெண் தேரையார	203	376	1

வரிசை எண்	சமாச எண்	பெயர்	ஆதாரம்		பாட்டு மொத்தம்
			பக்கம்	பாட்டு எண்	
77	80	ஐயூர் (உறையூர்) முடவனா	203	377—86	10
78	81	,, மூலங்கிழார்	208	387	1
79	82	ஒக்கூர் மாசாதனா	209	388—9	2
80	84	ஒருசிறைப் பெரியனா	213	398—400	3
81	85	ஒருஉத்தனா (ஒருஉ- தத்தனா)	215	401	1
82	88	ஒதலாந்தையார்	217	406—508	103
83	89	ஒரம்போகியார்	241	509—618	110
84	90	ஒரிற்பிச்சையார்	271	619	1
85	91	ஒரோ உழவா	272	620	1
86	93	கங்குல வெள்ளத்தார்	298	680	1
87	94	கச்சிப்பேட்டு இளமச்சனா	298	681	1
88	95	,, காஞ்சிக் கொற்றனா	299	682—3	2
89	96	,, பெரும தச்சனா	300	684—5	2
90	97	கடம்பனூர் சாண்டிலலியன்	301	686	1
91	98	கடலூர்ப் பல கண்ணனா	301	687	1
92	99	கடியலூர் உருத்திரங் கண்ணனா	302	688—691	4
93	100	கடுந்தொடைக் காலினர்	328	692	1
94	101	கடுந்தோள் கரவீரன்	,,	693	1
95	103	கடுவன் இள எயினனா	329	695—7	3
96	102	,, இள மள்ளனா	,,	694	1
97	104	,, மள்ளனா	337	698—701	4
98	105	கணக்காயன் தத்தனா	339	702	1
99	106	கணியன் பூங்குன்றனா	340	703—4	2
100		கணிமேதாவியார் (மேதை யார்)—(ஆதாரம்) ஏலாதி—திணைமாலி			150
101	107	கண்ணகனா (கண்ணன் நாகனா)	341	705—6	2
102	108	கண்ணகாரன் கொற்றனா	342	707	1
103	109	கண்ணன் கொற்றனா	,,	708	1
104		கண்ணன் சேந்தனா— (ஆதாரம்) திணைமொழி			50
105	121	கண்ணன் பானனா (கண் ணன் பானனா) கருவூர்க் கண்ணன் பானனா	485	991—3	3

வரிசை எண்	சமாச எண்	பெயர்	ஆதாரம்		பாட்டு எண்	பாட்டு மொத்தம்
			பக்கம்	பாட்டு		
106	116	கயத்தூர் கிழார்	466	963		1
107	117	கயமனா (கையனா)	467	964—86		23
108	118	கருங்குழல் ஆதனா	479	987—8		2
109	119	கருமபிள்ளை பூதனா	480	989		1
110	87	கருவூர் ஓதனானி	217	404—5		2
111	110	கருவூர் கண்ணன புலலனா	343	709—10		2
112	113	„ கதப் பிள்ளை (கந்தப் பிள்ளையார்)	345	715—19		5
113	122	„ கதப்பிள்ளை சாகுத்தனா	487	994—6		3
114	123	„ கலிங்கத்தார்	489	997		1
115	120	„ கிழார்	485	990		1
116	124	„ கோசனா	489	998		1
117	125	„ சேரமான் சாகுத்தன	490	999		1
118	126	„ நன்மார்பனா	„	1000		1
119	127	„ பவுத்திரனா	491	1001		1
120	128	„ பூதஞ்சாத்தனா	„	1002		1
121	129	„ பெரும் சதுக்கத்து பூதநாதனா	492	1003		1
122	130	கலபொரு சிறு நுரையார்	„	1004		1
123	131	கல்லாடனா I	493	1005—18		14
124	132	கலை மகன	502	1019		1
125	133	கழார் தலையார்	503	1020—5		6
126	134	„ கீரன் எயிற்றியனா	506	1026		1
127	136	கழைதின் யானையார்	511	1035		1
128	351	களவழி பாடிய பொய்கையார் (ஆழ்வார்) — (ஆதாரம்) } களவழி — இன்னிலை }	1077	1929—31		3
129	137	கள்ளிககுடி பூதம புலலனா	511	1036		1
130	138	கள்ளில ஆத்திரையனா	512	1037—9		3
131	140	காசிபன் கீரன்	522	1052		1
132	141	காட்டுர் கிழார் மகனா கண்ணனா	„	1053		1
133	142	காப்பியம் சேந்தனா	523	1054		1
134	143	காப்பியாற்றுக் காப்பியனா	524	1055—64		10
135	144	காமஞ்சோகனத்தார்	531	1065		1
136		காரியாசான் — (ஆதாரம்) } சிறுபஞ்ச மூலம் }				

வரிசை எண்	சமரச எண்	பெயர்	ஆகாரம்		பாட்டு மொத்தம்
			பக்கம்	பாட்டு எண்	
137	147	காவட்டனா (அந்துவன கீரனைப்பாடியவா)	533	1068—9	2
138	149	காவன முலலைப் பூக்கரத்தனா (பூத்தனா)	535	1073—8	8
139	150	காவிரிப்பூம்பட்டினத்து கந்தரத்தனா	539	1079	1
140	151	,, காரிககண்ணனா	540	1080—9	10
141	152	,, செங்கண்ணனா	546	1090—2	3
142	153	,, சேந்தன கண்ணனா	548	1093	1
143	154	,, பொன வாணிகன மகனா நப்பூத்தனா	,,	1094	1
144	155	கிடங்கில காவிதி கீரன கண்ணனா	552	1095	1
145	156	,, ,, பெருங்கொற்றனா	,,	1096	1
146	157	,, குலபதி நககண்ணனா	553	1097	1
147	158	கிள்ளி மங்கலங்கிழார	,,	1095—1101	4
148	159	,, ,, மகனா சேரகோவனா	554	1102	1
149	160	கீரங்கீரனா	555	1103	1
150	162	குடபுலவியனா	558	1105—6	2
151	163	குடவாயில கீரத்தனா	560	1107—24	18
152	164	குட்டுவன் கண்ணனா	569	1125	1
153	165	,, கீரனா	570	1126	1
154	167	குதிரை தறியனா	572	1129	1
155	168	குப்பைக கோழியார	573	1130	1
156	171	குழற்றத்தனா	583	1142	1
157	172	குளமபனா	,,	1143	1
158	173	குளம்பாதாயனர்	584	1144	1
159	176	குறிஇறையார	585	1147	1
160	177	குறுங்கீரனா	586	1148	1
161	178	குறுங்குடி மருத்தனா	,,	1149—50	2
162	179	குறுங்கோழியூர் கிழார	587	1151—3	3
163	180	குன்றம்பூத்தனா	591	1154—5	2
164	181	குன்றியனா	595	1156—65	10
165	182	குன்றூர் கிழார் மகனர் கண்ணத்தனா	599	1166—7	2

வரிசை எண்	சமரச எண்	பெயர்	ஆதாரம்		பாட்டு மொத்தம்
			பக்கம்	பாட்டு எண்	
166	183	கடகைக்கோழியார	600	1168	1
167	185	கடலூர் பலகண்ணனார்	603	1173	1
168	186	கடவனமைந்தன	„	1174	1
169	187	கடற்றங்குமரனார்	604	1175	1
170	189	கொடிமங்கலத்து வாதுளி நற்சேந்தனார்	605	1177-8	2
171	292	கொடியூர் (குடியூர்) கிழார் மகனார் நெய்தற்றத்தனார்	864	1507-9	3
172	190	கொட்டம்பலவனார்	607	1179	1
173	191	கொல்லன அபிசி	„	1180-3	4
174	192	கொல்லிக்கண்ணன	608	1184	1
175	193	கொள்ளம்பககனார்	609	1185	1
176	194	கொற்றங் கொற்றனார்	„	1186-7	2
177	195	கோகுள முற்றனார்	611	1188-9	2
178	196	கோடை பாடிய பெரும பூசனார்	„	1190	1
179	198	கோட்டியூர் நல்லாந்தையார்	612	1192	1
180	199	கோணமா நெடுங்கொட்டனார் (கோட்டனார்)	613	1193	1
181	201	கோவாதத்தனார்	616	1201-2	2
182	202	கோலூர் கிழார்	617	1203-19	17
183	203	கோவேங்கைப் பெருங்கதவனார்	628	1220	1
184	204	கோழிக் கொற்றனார்	629	1221	1
185	205	கோழியூர் கிழார் மகனார் செழியனார்	„	1222	1
186	207	சங்க வருணா என்னும் நாகரியார்	633	1229	1
187	209	சல்லியங் குமரனார்	634	1231	1
188	210	சாகலாசனார்	635	1232-3	2
189	211	சாத்தந்தையார்	636	1234-8	5
190	213	சிறு மோலிகனார்	639	1240	1
191	214	சிறுவெண தேரையார்	„	1241	1
192	215	சிறைக்குடி ஆந்தையார்	640	1242-50	9
193	219	செம்புலப்பெயல் நீரார்	650	1264	1
194	220	செயலூர் இளம்பொன சாத்தன் கொற்றனார்	651	1265	1

வரிசை எண்	சமரச எண்	பெயர்	ஆதாரம்		பாட்டு மொத்தம்
			பக்கம்	பாட்டு எண்	
195	221	செய்தி வள்ளுவன் பெருஞ்சாத்தன	651	1266	1
196	222	செல்லூர் கிழார் மகனா பெருமழ்தன கொற்றனா	652	1267—71	5
197	223	செல்லூர் கோசிகன கண்ணனா	654	1272	1
198	224	சேந்தன கண்ணனா	655	1273—4	2
199	226	„ கீரனா	659	1282	1
200	228	சேரமான் இளங்குட்டுவன்	660	1284	1
201	227	„ எந்தை - சேரமான் அநதையார் - அநதுவன் சேரல்	„	1283	1
202	229	„ கண்ணக்கால் இரும பொறை	661	1285	1
203	166	„ குண்டுக் பாழியாதன் - செலவக கடுங்கோ	570	1127—8	2
204	197	„ கோட்டமபலத்துத் துஞ்சியவன்	612	1191	1
205	230	„ „ மாககோதை—கோட்டம பலவனா	661	1286	1
206	315	„ பாலை பாடிய பெருக கடுங்கோ	939	1638—1705	68
207	400	„ மருதம்பாடிய இளங்கடுங்கோ—நெடுங்கோ	1128	2021—3	3
208	421	„ முடங்கிக் கிடந்த நெடுஞ் சேரலாதன்	1258	2174	1
209	43	சோழன் இளந்திரையன் (தொண்டைமான்)	141	264—7	4
210	232	„ குளமுற்றத்துத் துஞ்சிய கிள்ளிவளவன்	663	1289	1
211	200	„ கோப்பெருஞ் சோழன்	613	1194—1200	7
212	233	„ நலங்கிள்ளி	663	1290—1	2
213	134	„ நல்லுருத்திரன்	664	1292	1
214	412	„ மாவளத்தான்	1249	2155	1

வரிசை எண்	சமரச் எண்	பெயர்	ஆசாரம்		பாட்டு மொத்தம்
			பக்கம்	பாட்டு எண்	
215	457	,, வீரை வெளியன தித்தன- தித்தன, மாவெண்தித்தன்- வீரைவெளியன	1302	2240	1
216	231	சோழநாட்டு முகையலூர் சிறுகருந்துமபியார்	662	1287—8	2
217	235	தங்கால ஆத்திரேயன செங்க கண்ணனூர்	665	1293	1
218	236	,, பொற்கொல்லன வெண நாகனூர்	666	1294—9	6
219	238	தாமப்பல கண்ணனூர்	670	1301	1
220	242	திப்புத தோளார்	678	1315	1
221	243	திருத்தாமனூர்	,,	1316	1
222	244	தினமதி நாகனூர்	680	1317	1
223	245	துமபிசோ கீரனூர்	,,	1318—24	7
224	246	துறைக்குறுமாவில பாலங் கொற்றனூர்	683	1325	1
225	247	துறைபூர் ஓடைகிழார்	,,	1326	1
226	248	துங்கல ஓரியார்	684	1327—9	3
227	249	தேயுபுரி பழங் கயிற்றினூர்	685	1330	1
228	250	தேரதான	686	1331	1
229	253	தொடித்தலை விழுத்தண டினூர்	687	1334	1
230	254	தொண்டி ஆழார் சாதத்தனூர்	688	1335	1
231	279	நண்பகலூர் சிறுமேதாயியார்	850	1478—9	2
232	259	நப்பண்ணனூர்	734	1386	1
233	260	நப்பாலத்தனூர்	738	1387—8	2
234	261	நமபி குட்டுவன்	739	1389—93	5
235	262	நரிவெருடத்தசீலயார்	741	1394—7	4
236	263	நரைமுடி (நிரைமுடி) நெட்டையார்	742	1398	1
237	264	நல அச்சத்தனூர்	743	1399	1
238	266	நல் அழிசையார்	803	1440—1	2
239	,,	நல ஆதனூர் (கிரிகடுகம்)			
240	267	நல ஆலூர் கிழார் (நல்லார்) பூரன் கிழார்	807	1442—3	2
241	268	நல இறையனூர்	811	1444	1

வரி எண்	சமரச எண்	பெயர்	ஆதாரம்		பாட்டு மொத் தம்
			பக்கம்	பாட்டு எண்	
242	271	நல எழினியாரா	838	1463	1
243	273	நல் விளக்கனா	844	1465	1
244	274	நல வெள்ளியாரா (நல ஒளி யாரா)	„	1466—9	4
245	276	நல் சேந்தனா	848	1475	1
246	270	நல்லூர் சிறுமேதாவியாரா	838	1462	1
247	277	நற்றவ கொற்றனா	849	1476	1
248	282	நாகம் போத்தன	857	1493	1
249	283	நாமலாரா மகன் இளங் கண்ணன	858	1494	1
250	284	நிகண்டன கலைக்கோட்டுத் தண்டனா	„	1495	1
251	285	நெடுங்கழுத்துப் பரணா	859	1496	1
252	291	நெய்தற் சாத்துயத்த ஆலூர் கிழாரா	863	1506	1
253	293	நொச்சி நியமம் கிழாரா	865	1510—4	5
254	294	நோய்பாடியாரா (நோய்ப் பாடியாரா)	868	1515	1
255	295	பக்குடுகைக நனகணியாரா	„	1516	1
256	296	படுமரத்து மோசி கீரனா	869	1517—9	3
257	297	„ மோசி கொற்ற னா	870	1520	1
258	298	பத்தி வைகலாரா	„	1521	1
259	299	பதுமனா	„	1522	1
260	301	பராயனா	921	1608	1
261	302	பரூஉமாவாயப் பதுமனா	„	1609	1
262	303	பறநாட்டுப் பெருங்கொற் றனா	922	1610	1
263	305	பாண்டரங் கண்ணனா	923	1612	1
264	16	பாண்டியன் அறிவுடை நம்பி	66	175—8	4
265	306	„ ஆரியப்படை கடந்த நெடுஞ்செழியன்	924	1613	1
266	55	„ உக்கிரப்பெருவழுதி	155	289—90	2
267	307	„ ஏனாதி நெடுங்கண்ண னா	924	1614—5	2
268	86	„ ஒல்லையூர் தந்த பூதப் பாண்டியன்	215	402—3	2

வரிசை எண்	சமரச எண்	பெயர்	ஆதாரம்		பாட்டு மொத்தம்
			பக்கம்	பாட்டு எண்	
269	47	பாண்டியன் கடலுண மாயந்த இளம்பெரு வழுதி — இளம திருமாறன்	146	274—5	2
270	308	,, தலையானமகானத துச செரு வென்ற நெடுஞ் செழியன்	925	1616	1
271	272	,, நலவழுதி	840	1464	1
272	309	பாண்டியன் பன்னாடு சந, மாறன் வழுதி	926	1617—9	3
273	340	,, பெருவழுதி	1033	1783—4	2
274	,,	,, மதிவாணன் (நாடகத் தமிழ் நூல் வசைக் கூடது)			
275	423	,, முடத்திருமாறன் III	1267	2176—7	2
276	311	பாரதம் பாடிய பெருந் தேவனா II	927	1620—4	5
277	313	பா காப்பான்	928	1626	1
278	316	பாவைக கொட்டிலா	988	1706	1
279	320	பிரான் சாத்தனா	993	1515	1
280	321	புதுக்கயத்து வண்ணக்கன் கம்பூர் கிழான்	,,	1716	1
281	322	புலவாற்றூர் எயிற்றியனா	994	1717	1
282	280	புறத்திணை நனனாகனா	851	1480—4	5
283	324	பூங்கண்ணன்	996	1721	1
284	325	பூதங்கண்ணனா	,,	1722	1
285	327	பூதம் புலவனா	997	1724	1
286	328	பூதனா (பூதத் தாமவா)	,,	1725	1
287	329	பூதன் தேவனா	998	1726—7	2
288	3	பெண்புலவர் அஞ்சில் அஞ்சியார்	9	3	1
289	2	,, அஞ்சில் ஆந்தை மகள் நாகையார்	8	2	1
290	19	,, ஆதிமந்தியாரா wife of ஆட்டனத்தி	68	181	1
291	72	,, ஊணபித்தை	195	363	1

வரிசை எண்	சமாச எண்	பெயர்	ஆதாரம்		பாட்டு மொத்தம்
			பக்கம்	பாட்டு எண்	
292	83	பெண புலவா. ஓக்கூர்மாசாத தியாரா	210	390—7	8
293	92	,, ஒளவையார I	272	621—79	59
294	281	,, கச்சிப்பேட்டு நன னுகையாரா	855	1485—92	8
295	135	,, கழாஅர் கீரன எயிற்றியாரா	507	1027—34	8
296	148	,, காவற்பெண்டு (காதற் பெண்டு)	534	1070	1
297	170	,, குமிழ்நூழலாரா நப்பசூலயாரா	582	1141	1
298	174	,, குறமகள் இள எயினி	584	1145	1
299	175	,, குறி எயினி	585	1146	1
300	139	,, சிறுகாக்கை பாடினியாரா நச்சென்னையாரா	513	1040—51	12
301	241	,, தாயங்கண்ணியாரா	678	1314	1
302	312	,, பாரி மகளிர்	928	1625	1
303	323	,, பூங்கண் உத்திரையாரா	995	1718—20	3
304	326	,, பெருங்கோப் பெண்டு w/o ஒலலை யூர் தந்த பூதப்பாண்டியன்	996	1723	1
305	342	,, பேய்மகள் இள எயினி	1058	1890	1
306	356	,, பெருங்கோழிநாய்கன் மகள் நக்கண்ணையாரா	691	1342—7	6
307	348	,, பொதுமபில் கிழாரா மகளாரா வெண்கண்ணியாரா	1034	1921—2	2
308	349	,, பொதுமபில் புலவாரா ளங்கண்ணியாரா	1075	1923	1
309	353	,, பொன் மணியாரா	1081	1935	1
310	357	,, போந்தைப்பசூலயாரா	1083	1941	1
311	258	,, மதுரைக் காமக்கணி நப்பசூலயாரா	734	1385	1
312	414	,, மாறோகத்து நப்பசூலயாரா	1250	2157—64	8

வரிசை எண்	சமரச் சமரச் எண்	பெயர்	ஆதாரம்		பாட்டு மீமாத தம
			பக்கம்	பாட்டு எண்	
313	415	பெண்புலவர் மாறபித்தியார	1255	2165—6	2
314	442	,, நகுமுல் ஆரியத்தி (ஆரியத்தி)	1259	2215	1
315	460	,, வெண்ணைக் குயத்தி யார	1304	2244	1
316	462	,, வெண்பூதியார	1305	2246—8	3
317	463	,, வெண்மணிப்பூதி	1306	2249	1
318	466	,, வெள்ளிவீதியார	1307	2252—64	13
319	330	பெருமகண்ணனார	999	1728—30	3
320	331	பெருங்குன்றூர் கிழார	1000	1731—51	21
321	332	பெருங்கவுசிகனார	1015	1752—3	2
322	334	பெருஞ்சித்திரனார	1016	1755—64	10
323	337	பெருநீரோள் குறுஞ்சாதன	1031	1777	1
324	338	பெருமபதுமனார	,,	1778—81	4
325	339	பெருமபாககன்	1033	1782	1
326		பெருநாயின் முளளியார (ஆதா.) ஆசாரக்கோவை			
327	341	பேயனார (பேயாழ்வார)	1034	1785—1839	105
328	345	போளயில் முழுவலார	1072	1917—8	2
329	346	பொதுக்கயத்திக் கீரநதை	1073	1919	1
330	347	பொதுமயில் கிழார மகனார வெண்கண்ணனார	,,	1920	1
331	352	பொருந்தில் இளங்கீரனார	1079	1932—4	3
332	354	பொனமுடியார	1081	1936—8	3
333	355	பொனநாகன்	1082	1939	1
334	358	மடலபாடிய மாணிக்கீரனார	1084	1942—3	2
335	359	மதுரை அளக்கா ஞாழலார மகனார அமமள்ளனார	1085	1944—56	13
336	360	,, அயவை வாலாயிகன் இளவேட்டனார	1092	1957—68	12
337	361	,, ஆசிரியர் கோடங்க கொற்றனார	1099	1969	1
338	24	,, ஆறுலாவிப்பாட்டு ஆலமபேரி சாதனார	77	198—205	8
339	362	,, இளங்கண்ணாரி கவுசிக னார	1099	1970	1
340	363	,, இளங்கவுசிகனார	,,	197	1

வரிசை எண்	சமாச எண்	பெயர்	ஆதாரம்		பாட்டு மொத்தம்
			பக்கம்	பாட்டு எண்	
341	364	மதுரை இளம்பாலாசிரியன்			
		சேந்தன் கூத்தனா	1100	1972—4	3
342	325	,, எழுத்தாளன் சேந்தன்			
		பூத்தனா	656	1275—81	7
343	365	,, ஜில்லக்கடையத்தார			
		கண்ணனபுகுத்			
		ராயத்தனா	1102	1975	1
344	366	,, ,, நவவெளியார	1103	1976—7	2
345	367	,, கடையத்தார மகன்			
		வெணநாகனா	1104	1978	1
346	368	,, கணக்காயனா		1979—83	5
347	257	,, ,, மகனா நக்கீரனா	694	1348—84	37
348	369	,, கண்டரத்தத்தனா	1107	1984	1
349	370	,, கண்ணத்தனா		1985—6	2
350	111	,, கண்ணனா	344	711—12	2
351	112	,, கதக்கண்ணனா	345	713—14	2
352	371	,, கவுணியன் பூத்தனா	1108	1987	1
353	372	,, கள்ளில கடையத்தன்			
		வெணநாகனா	1109	1988—9	2
354	373	,, காமகணனி நப்பாலத்			
		தனா	1110	1990	1
355	404	,, காஞ்சிப்புலவன் மாங்			
		குடி மருதனா—			
		மாங்குடி கிழார	1195	2106—78	13
356	374	,, காருவவியவ கூத்த			
		னா	1111	1991	1
357	184	,, கூடலூர் கிழார			
		(முதுமொழிக்காஞ்சி)	601	1169—72	4
358	216	,, கூலவாணிகன்			
		சீவலச சாதனா			
		(கந்தா அருகன்)	643	1251—60	10
359	376	,, கொல்லன்புல்லன்	1112	1993	1
360	377	,, வெணநாகனா		1994—5	2
361	378	,, சுள்ளம் போத்தனா	1113	1996	1
362	217	,, செங்கண்ணனா	648	1261—2	2
363		,, கண்ணன் கூத்தனா			
		(ஆதா:) (கார நாற்பது)			

வரி எண்	சமா எண்	பெயர்	ஆதாரம்		பாட்டு மொத் தம்
			பக்கம்	பாட்டு எண்	
364	380	மதுரை தத்தங்கண்ணனார்	1114	1997	1
365		,, தமிழக கூடத்தன நாகன தேவனார்	1115	1998	1
366		,, தமிழ் ஆசிரியன் மகன் பூதன சேந்த னார் (ஆதா.) இனி யவை நாற்பது			
367	381	,, தமிழ்க கூடத்தனார்	1116	1999	1
368	382	,, படைமங்க மனனி யார்	,,	2000	1
369	44	,, பண்டவாணிகள் இளம தேவனார்	143	268—71	4
370	383	,, பாலாசிரியன் சேந் தன் கொற்றனார்	1117	2001	1
371	384	,, ,, நப்பாலனார்	,,	2002	1
372	385	,, ,, நற்றமனார்	1118	2003	1
373	386	,, புல்லங்கண்ணனார்	1119	2004	1
374	387	,, பூதன இளநாகனார்	,,	2005	1
375	388	,, பூவண்டநாகன் வேட்டனார்	1120	2006	1
376	389	,, பெருங்கொல்லன்	,,	2007	1
377	390	,, பெருமருதனார்	1121	2008	1
378	391	,, பெருமருது இள நாகனார்	,,	2009	1
379	343	,, போ ஆலவாயார் (அறிவுடை அரனார்)	1058	1891—6	6
380	392	,, போத்தனார்	1122	2010	1
381	393	,, மருதங்கிழார் மக னார் சொகுத்த னார்	1123	2011—2	2
382	394	,, மருதங்கிழார் மக னார் பெருங்கண்ண னார்	1124	2013—5	3
383	395	,, மருதங்கிழார் மக னார் இளம்போத் தன	1125	2016	1
384	396	,, வேள் ஆசான்	1126	2017	1

வரிசை எண்	சமரச் எண்	பெயர்	ஆதாரம்		பாட்டு மொத்தம்
			பக்கம்	பாட்டு எண்	
385	397	மருங்கூர் கிழார் பெருங்கண்ணனார்	1126	2018	1
386	398	,, பட்டினத்துச் சேந்தன் குமரனார்	1127	2019	1
387	399	,, பாகை சாததன் பூசனார்	1130	2020	1
388	401	மருதன இளநாகனார்	1194	2024—2102	79
389	402	மலையனார்	1194	2103	1
390	403	மள்ளனார்	1228	2104—5	2
391	408	மாழவனார்	1228	2122—51	30
392		மாறன் பொறையனார் (ஆதா.) ஐந்திணை ஐம்பது			
393	413	மாறேகத்துக் காமக்கணி நம்பலத்தனார்	1249	2156	1
394	416	மிளைக்கந்தன	1255	2167	1
395	275	மிளைகிழான் நல்வேட்டனார்	846	1470—4	5
396	417	மிளைப்பெருங்கந்தன்	1256	2168—70	3
397	418	மிளைவேள்கித்தன்	1257	2171	1
398	419	மீனெறி தூண்டிலார்	,,	2172	1
399	420	முக்கல ஆசான நல்வெள்ளையார்	,,	2173	1
400	422	முடததாமக்கண்ணியார்	1259	2175	1
401	424	முதுகூத்தனார்	1267	2178—86	9
402	425	முதுவெங்கண்ணனார்	1271	2187	1
403	426	முப்போ நாகனார்	1272	2188	1
404	428	முள்ளியூர் பூதியார்	1273	2190	1
405		முனறுறை அரையனார் (ஆதா.) பழமொழி			
406	429	மூலங்கீரனார்	1274	2191	1
407		மூவாடியார் (ஆதா.) ஐந்திணை எழுபது			
408	430	மையோடக் கோவனார்	1275	2192	1
409	431	மோசி கண்ணத்தனார்	1278	2193	1
410	434	,, கரையனார்	1283	2204	1
411	432	,, கீரனார்	1278	2194—202	9
412	433	,, கொற்றன்	1282	2203	1
413	435	,, சாத்தனார்	,,	2205	1

வரிசை எண்	சமாச எண்	பெயர்	ஆதாரம்		பாட்டு மொத்தம்
			பக்கம்	பாட்டு எண்	
414	436	மோதாசனோ	1284	2206	1
415	437	வடநெடுந்தத்தனோ	"	2207	1
416	438	வடமவண்ணககன தாமோ சரன	1285	2208—9	2
417	344	" பெருஞ்சாத்தனோ (பேரிசாத்தனோ)	1061	1897—1916	20
418	439	வடமோதக கிழார்	1285	2210—1	2
419	440	வண்ணககன சோருமருங் குமரனோ	1287	2212	1
420	441	வண்ணப்புறக கங்கரத்தனோ (கல்லாடனோ)	1288	2213—4	2
421	443	வனபரணா	1289	2216—22	7
422	444	வாடாப்பிரமந்தன	1293	2223	1
423	445	வாயிலான் தேவன	1294	2224—5	2
424	446	வாயில இளங்கண்ணன	"	2226	1
425	448	விட்டகுதிரையார்	1295	2228	1
426	449	விரிச்சியூர் நனனாகனோ	"	2229	1
427	450	விரியூர் நககனோ	1296	2230	1
428	451	விலலக விரலினோ	"	2231	1
429	452	விழிக்கட்பேதை பெருங் கண்ணனோ	1297	2232	1
430		விளமபி நாகனோ (ஆதா.) நானமணிக்கடிகை			
431	453	விற்றுற்று மூதெயினனார்	1297	2233—6	4
432	454	" வண்ணக்கந்தத்தனார்	1300	2237	1
433	455	வினைத்தொழில் சோகீரனார்	"	2238	1
434	456	வீரைவெளியனோ	1301	2239	1
435	458	வெண்கண்ணனோ	1302	2241—2	2
436	459	வெண்கொற்றன்	1303	2243	1
437	461	வெண்பூதன்	1304	2245—	1
438	464	வெள்ளாடியனோ (வெள் வட்டியார்)	1306	2250	1
439	467	வெள்ளெருக்கிலையார்	1312	2265—6	2
440	468	வெள்ளைக்குடி நாகனார்	1313	2267—9	3
441	470	வெறிபாடிய காமக்கண்ணி (பெண் புலவா) [யார்]	1316	2271—5	5
442	471	வேட்ட கண்ணன்	1319	2276	1

வரிசை எண்	சமாச எண்	பெயர்	ஆதாரம்		பாட்டு மொத்தம்
			பக்கம்	பாட்டு எண்	
443	472	வேமபற்றூராக கண்ணன்	1319	2277	1
444	473	வேமபற்றூராக [கூட்தன்			
445	}	குமரனார்	1320	2278—9	2
446		N B புலவர்கள் பெயர்கள்			
447		கிடைக்கவில்லை கிடைத்தபோது			
448		சேராததுகொள்ளப்படும்			
449					
A		ஆசிரியர் பெயர் காண்ப்படல்கள் (பெயர்கள் கிடைத்தபோது மீதியிருக்கும் ஐந்து பேர்களில் சேராததுகொள்ளப்படும்)			
	1	அகநானூறு	1321	2280—2	3
	2	குறுந்தொகை	1322	2283—92	10
	3	நற்றிணை	1326	2293—2348	56
	4	பதிற்றுப்பத்து	1350	2349—54	6
	5	பரிபாடல்	1352	2355—67	13
	6	புறநானூறு	1362	2368—81	14
	7	கைநிலை			
B		கடைச்சீங்க காலத்தில் வாழ்ந்திருந்தும் சங்கத்தில் சேராத புலவர்கள்.			
	1	இளங்கோ அடிகள்—சிலப்பதிகாரம்			
	2	திருத்தக்க தேவா—சிந்தாமணி			
	3	தோலாமொழித்தேவா—குடாமணி			
	4	கொங்குவேளிர் —உதயணன்காதை			
	5	திருவள்ளுவர் —திருக்குறள்			
	6	யானைக்கட்சேய மாந்தரஞ்சேரல் இரும்பொறை. (ஐங்குறுநூறு தொகுத்தவன்)			
	7	திருமுலா—திருமந்திரம்			

(5) நூல —(1) தொல்காப்பியம், (2) களவியல [“இடைச சங்கத்தாராகும் கடைசசங்கத்தாராகும் நூலாயிற்றுத் தொல்காப்பியம்” என்று நககீரர் கூறியதாசப பேராசிரியா தொல்—வினை—மரபு 94 உரையில் கூறுவது காண்க]

(6) பாடப்பட்டன —(1) முத்தொள்ளாயிரம், (2) சிறற்சை, (3) பேரிசை, (4) வரி, (5) கூத்து இன்னும் -

“முருகு பொருநாறு பாணிரண்டு முலை
பெருகு வளமதுரைக் காஞ்சி—மருவினிய
கோலநெடு நலவாடை கோலகுறிஞ்சிப் படடினப
பாலை கடாததொடும் பத்து.”

(1) திருமுருகாற்றுப்படை—பாடினவா நககீரா I

(2) பொருநா ஆற்றுப்படை—முடததாமகண்ணியாரா

(3) சிறுபாண ,, இடைகழிநாட்டு நலலூரா
நததததரா

(4) பெருமபாண் } கடியலூரா உருத்திரங்கண்ணரா
(5) பட்டினப்பாலை }

(6) முலைப்பாட்டு—காவிரிப்பூம்பட்டினததுப பொன்
வாணிகரா மகனார் நப்பூதரா

(7) மதுரைக்காஞ்சி—மாங்குடி மருதரா என்கிற மாங்
குடிகிழாரா மருதரா

(8) நெடுநலவாடை—நககீரா I

(9) குறிஞ்சிப்பாட்டு—கபிலா I

(10) மலைபடுகடாம—இரணியமுட்டததுப பெருங்குன்
றாரா பெருங்கவுசிகரா

தொகுக்கப்பட்டன :—

“நற்றிணை நலல குறந்தொகை ஐங்குறுநூ(று)
ஒத்த பதிற்றுப்பத்(து) ஓங்கு பரிபாடல
கற்றறிந்தார எத்தன கலியோ(டு) அகம்புறமென்(று)
இத்திறத்த எட்டுத் தொகை.”

நூல்	எண்.	புலவா எண்.	தொகுத்தவா	தொகுப்பித்தவா
(1) நற்றிணை (9 அடி முதல் 12 அடி வரை)	400	175		பனனாடுதந்த பாண் டியன் மாறன் வழுதி.
(2) குறுந்தொகை (4 அடி முதல் 8 அடி வரை)	402	205		பூரிக்கோ எனகிற பாண்டியன் நல் வழுதி.
(3) ஐங்குறுநூறு	500	5	கூடலூர் கிழார்	யானைக்கட்சேய மாந்தரஞ் சேரல இரும்பொறை.
(4) பதிற்றுப்பத்து	100	10		
(5) பரிபாடல்	22	13		
(6) கலித்தொகை	150	5	நல்லந்துவனார்	
(7) அகநானூறு (13 அடி முதல் 37 அடி வரை)	400	145	உருத்திர சனமனார்	உக்கிரப் பெரு வழுதி.
(8) புறநானூறு	400	160		

(7) பாடப்பட்டு —

- (1) சோழன் கரிகாலன் I
- (2) ஓய்மாநாட்டு நல்லியக்கோடன்
- (3) தொண்டைமான் இளந்திரையன்
- (4) பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன் I
- (5) ஆரிய அரசன் பிரகததன்
- (6) நன்னன் சேய் நன்னன்
- (7) உதியஞ்சேரல ஆதன்
- (8) இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரல ஆதன்
- (9) பல்யானை செல்கெழு குட்டுவன்
- (10) களங்காய்ககண்ணி நாாமுடிச்சேரல்
- (11) செங்குட்டுவன்
- (12) ஆடுகோடபாட்டுச் சேரலாதன்
- (13) செல்வகசடுங்கோ வாழியாதன்

- (14) பெருஞ்சேரல் இரும்பொறை
 (15) இளஞ்சேரல் இரும்பொறை
 (16) யாணைக்கண்ணீர் மாந்தரஞ்சேரல் இரும்பொறை முசுலியோ

(8) கவி அரங்கேறிய அரசர் :

மூலர் பாண்டியர் அவராவார் —

- (1) பாண்டியன் மதிவாணன்
 (2) „ அறிவுடைநம்பி
 (3) „ ஒலையூர் தந்த நூதப்பாண்டியன்

(9) வரலாறு —கடைசரங்கம் நடைபெற்ற நாலா மாடக் கூடலாகிய மதுரையை வடமதுரை என்றும், உத்தரமதுரை என்றும் களவியல் உரையில் கூறியுள்ளமை சாணக இவ்வாறு கூறப்பட்டுள்ளமைக்குக் காரணம், இச்சங்கத்துக்கு முந்திய சங்கம் கூடலுக்குத் தென்புறமாகவும், திருப்பரங்குன்றத்தை அடுத்தும் இருந்த தென்மதுரையில் நடந்ததும், அத்தென்மதுரைச்சங்கம் உள்ளபோதே கூடல்கட்டப்பட்டதும் என்க

திருப்பரங்குன்றத்துப்பகுதி இருந்த தென்மதுரைக்கு அவ்வாறு பெயர் அமையக் காரணம் என்ன என்றால், வடக்கே ஆரியாவாதத்தில் (இந்துத்தானத்தில்) வடமதுரை (Muttra) என்று ஒரு நகர் பாரதகாலத்தில் கண்ணன் பிறப்பிடமாய்ப் பெயர்பெற்றிருந்தமை பாண்டியர்கள் கருதி, பாரதப்போரின் பின் அமைக்கப்பட்ட இரு நகருக்குத் தென்மதுரை என்று பெயரிட்டதே என்று அறியக்கூடக்கின்றது

தலைச்சங்கம் இருந்த மதுரைக்குத் தென்மதுரை என்று பெயர் வருவானேன் என்றால், ஏழ் மதுரைநாட்டில் அநநகரம் தென்கோடியில் இருந்தமையால் என்க

இரகசங்கதைசுபபறறிய அகவலிலும இரகநகா வட
மதுரை என்றே குறிக்கப்பட்டுள்ளது அவலகவல
வருமாறு —

“ அருங்கடைச சங்கம இருந்தோ யாரெனில
சிறமே தாவியா, சேநதம் பூசனா
அறிவுடை அரனா, பெருங்குண னூகிழா,
பாடல சான்ற இளமதிரு மாறன,
கூடலா சிரியன நல்லந் துவனா,
பரவுதமிழ் மதுரை மருதனிள நாகனா,
அலிகணக காயா, நவிலநக கீரா,
கீரங் கொற்றா, கிளாதே னூகிழா,
ஒரும கலைமண லூரா சிரியா,
நல்லூர்ப் புளியந் காயப்பெரும சேநதா,
செல்லூ ராசிரியா, முண்டம பெருங்குமரா,
முசிறி ஆசிரியா நீல கண்டனா,
அசைவிரி குன்றத்து ஆசிரியா அன்றி
நாததலம் கணிகுகும சீததலைச சாதகனா,
முப்பா லுணரும் உப்பூரி குடிகிழா,
உருத்திர சனமா, மருததுவ ராகிய
நாம நாற்கலைத தாமோ தரனா,
மாதவள நாடோடு, ஒதுமிள நாகா,
கடியும் காமப் படியந் கொற்றனா,
அருஞ்செய லூராவாழ் பெருஞ்சுவ னாருடன்,
புவிபுகழ் புலமைக் கபிலா, பரணா,
இன்னாத தடித்த நனனாகா, அன்றியும்
ஒலகாப் பெருமைத தொலகாப் பியத்துக்கு
உரையிடை யிட்ட விரகாகல லாடா,
போமூல முணரும் மாமூலா, தம்மொடு
விசசை கற்றிடும நசசென்னை யாரமுதல
தேனூற் றெடுப்பச செந்தமிழ் பகாந்தோ
நானூற் றுவாமுதல நரற்பத்தொன் பதினமா,
பீடுபெற உலகில பாடிய செய்யுள்
முததொள் ளாயிரம், நற்றிணை, நெடுந்தொகை,

அகநா னூறு, புறநா னூறு,
 குறுந்தொகை, சிற்றிசை, பேரிசை, வரியொடு,
 அறமபுகல் பதிற்றுப்பத்து, ஐம்பதோ டிருபான
 பெருமபரி பாடலும், குறுங்கலி நூற்றைம
 பதுமுதல ஆகிய நவையறுங் கலைகள்
 அக்காலத் தவாக்கு அகத்தியம், அதனோடு
 மிக்காம் இலக்கணம் விளங்குதொல் காப்பியம்
 எண்ணூற் கேள்வியா இருந்தது ஆயிரத்து
 எண்ணூற் றைம்பது வருடம் என்ப;
 இடர்ப்படா திவர்களைச் சங்கம் இரீஇயினா
 முடத்திரு மாறன் முதலா உக்கிரப்
 பெருவழுதி யீரூப் பிறங்குபாண டியாகள்
 நரபதிக ளாகும் நாற்பத்தொன் பதின்மா;
 இவருட் கவியரங் கேறினா மூவா;
 புலியிற் சங்கம் புகழ்வட மதுரை
 ஆதிமுச சங்கத்து அருந்தமிழ்க் கவிஞா
 ஓதிய செய்யுள் உலவாப் பெரும்பொருள
 வாளாக் கேட்கும் தோளாச செவிக்கும்
 கேட்டும் தெரியா ஒட்டைநெஞ் சினுக்கும
 நுழையா; ஆதலின நுழைபுலன் தன்னொடும
 விழைவாக குரைக்க வேண்டுவர் தெரிந்தே.”

“தொளாயிரத் தைமபது வருடம் என்ப” என்றும்
 பாடம். சிலா சங்கம் 1850 ஆண்டுகள நடைபெற்ற
 தென்றும், சிலா 1950 ஆண்டுகள நடைபெற்றதென்றும்
 கூறுவர்

மேலே காட்டிய அகவலை கடைசசங்கம் நடை
 பெறாமல் அழிந்ததின் வாழ்நதுவந்த புலவர்களின் பெயர்
 களும கூறப்பட்டுள்ளன

காலவரையறையும், சரித்திர வரலாறும், சங்க வரலா
 றும் அறியாத பிற்காலத்தில, அதாவது, கி பி எட்டாம்
 நூற்றாண்டிற்குப் பிந்தியகாலத்தில இருந்த ஒரு புலவரால்

இவ்வகவல பாடப்பபட்டதால் அவ்வாறு சங்க வரலாற்
றுககு முரணாக உள்ளது தெளிமின்

கடைசசங்கததுககுத கடைசியாக உககிரப்பெரு
வழுதி காலத்தில் தலைமைவகித்தவா மதுரைக்கணக்காயனார்
மகனா நக்கீரனா இவருககு முன் தலையாலங்கானததுச்
செருவென்ற பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன் II காலத்தில்
தமிழ்ச்சங்கத்தில் தலைமைவகித்தவா மாங்குடி மருதனார்
இதனை,

“ஒக்கிய சிறப்பின உயாந்த கேள்வி
மாங்குடி மருதன் தலைவ னாக
உலகமொடு நிலைய பலாபுகழ் சிறப்பின
புலவர்பா டாது வரைகஎன் நிலவரை”

என்று நெடுஞ்செழியன் II வஞ்சினம கூறிய செய்யுளால்
அறியக்கிடக்கின்றது இவன் காலத்தில் நக்கீரர் இளம்
புலவராய இருந்து, இவன்பேரில் நெடுநலவாடை என்னும்
நூலைப் பாடியுள்ளார இவ்வரசனுடைய காலம கி 19.
174 முதல் 204 வரை நக்கீரர் இவ்வந்திகைப்பள்ளி
துஞ்சிய நன்மாறன், தலையாலங்கானததுச் செருவென்ற
நெடுஞ்செழியன் II, உககிரப்பெருவழுதி இமழ்வா காலத்
திலும் வாழ்ந்தவா ஆவா ஆதலின், இவ்வந்திகைப்பள்ளி
துஞ்சியநன்மாறன் என்பவன், நெடுஞ்செழியன் II என்ப
வன் காலத்தில் அவனுக்குக் கீழ் பாண்டியநாட்டில் ஒரு
பகுதியை ஆட்சி செலுத்திவந்தான் என்று ஏற்படுகிறது.

நக்கீரர் காலத்துச் சோழர்கள்:—கிளளிவளவன்—நலங்
கிளளி—காரியாற்றுத்துஞ்சிய நெடுங்கிளளி—இவன் மகன்
இராசகுமர வேட்ட பெருநற்கிள்ளி என்பவா ஆவர்

நக்கீரர் காலத்துச் சேரர்கள் —செங்குட்டுவன்—அவன்
மகன் குட்டுவன் சேரல என்கிற மாரிவெண்கோ—
யானைக்கடசேய் மாந்தரஞ்சேரல இருமபொறை

செலவகடுங்கோவாழியாதன் என்னும் சேர அரசன் நகீரர் காலத்துக்குச் சிறிது முற்பட்டவன் முற்பட்ட அரசர்களைப்பற்றிப் புலவர்கள் பாடும் வழக்கம் போல் செலவக்கடுங்கோவையும் நகீரர் பாடிபுள்ளாரா என்று கொள்வதே பொருத்தம்

இனி, புலவர் எண்ணிக்கையில் பலபோ பலவிதமாகக் கூறுவதைச் சிறிது ஆராய்வாம்

இறையனாரகப்பொருள் உரையில் நகீரரால் கூறப்பட்ட தொகை 449 இதுதான் சரியானது ஏனெனின், கடைச்சங்கத்தில் கடைசிகாலத்தில் அரசங்கத்திற்குத் தலைவராய்த் திகழ்ந்தவா ஆனபடியால் என்க

இதனைவிட்டு, கனகசபை பிள்ளை அவர்கள் புலவர்கள் எண்ணிக்கை 514 என்றும்,

“சங்கநாலம்” என்ற நூலின் ஆசிரியர் ஞா சா துரைசாமிபிள்ளை 486 என்றும்,

“சங்க இலக்கியம்” என்ற நூலைத் தொகுத்த மா பாலசுப்பிரமணிய முதலியார் 473 என்றும்,

“சங்கநூற் புலவர் அகராதி” என்னும் நூலின்படி 729 என்றும் இருக்கக் காண்கிறோம்

இத்தொகைகளின் ஏற்றக்குறைவு, புலவர்களின் பெயர்கள் தலைதடுமாறிக் கிடப்பதாலும், தலை—இடைச் சங்கப்புலவர்களின் பெயர்களும், முதுகுடுமித் தமிழ்ச சங்கப்புலவர்களின் பெயர்களும், திருப்பரங்குன்றத் தென் மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கப் புலவர்களின் பெயர்களும் சோக் கப்பட்டுக் கணக்கிடப்பட்டிருப்பதாலும் ஏற்பட்டதே யாகும் அவைகளை நீக்கிக் கணக்கிட்டால் 444 புலவர் களின் பெயர்களே தேறுகின்றன. இன்னும் பல பாடல்

களுககுப புலவர்களின் பெயர்கள் தெரியாமல் இருப்பதால், அப்புலவர்களின் பெயர்களையும் சேர்த்தால் 449 எண்ணிக்கையே கிடைக்கும் ஆகையால், புலவர்களின் எண்ணிக்கை 449 எனப்பதே சரியானதென்று கொள்க

திருவிளையாடற்புராணப்படி நானமாடககூடலைக கட்டினவன் குலசேகர பாண்டியன் அவன் முதல் 72 பாண்டியர்கள், கூன்பாண்டியன் காலமவரை அரசாண்டதாகக் கூறப்பட்டுள்ளது கூன்பாண்டியன் சம்பந்தக் கவாடிகளுடைய காலத்தில் இருந்தவன் சம்பந்தருடைய காலம் கி பி 634 முதல் கி பி 650 வரை ஆகும் ஆதலின், கூன்பாண்டியன் காலமும் கி பி 650 என்று கொள்ளலாம் சாசன ஆராய்ச்சிப்படி கூன்பாண்டியன் காலம் கி பி. 640 முதல் கி. பி 670 வரை என்று தெரிகிறது

கடைசசங்க ஆரம்பகாலமாகிய கி மு 1715 முதல் கி பி 670 வரை 2385 ஆண்டுகள் ஆகின்றன

இதற்கொகையை 72 பாண்டியர்களுக்கும் பங்கிட்டால், ஒருவனுக்கும் சராசரி 33 ஆண்டுகள் ஏற்படுகின்றன இது யாவரும் ஒப்புக்கொள்ளக்கூடியதே

கி மு 1715 முதல் கி. பி 235 வரை 49 பாண்டியர்கள் அரசாண்டார்கள் என்று களவியல் உரையால் அறிகிறோம்

பாண்டியநாட்டில் வடுக்க கருநடா ஆட்சி கி. பி 340 முதல் கி பி 520-வரை நடைபெற்றது

கி பி 235 முதல் கி பி 340 வரை பாண்டியநாடு நிலைகுலைந்திருந்ததால் 105 ஆண்டுகள் அரசாண்ட பாண்டியர்களின் பெயர்கள் தெரியவில்லை

கி. பி. 520 முதல் கி. பி 575 வரை பாண்டியநாட்டை மூர்த்தினாயனா (பாண்டியர் வமிசத்தவர் அல்லா) அரசாண்டார்

கி பி 575-ல் பாண்டியன் கடுங்கோன் II என்கிற பாண்டிய அதிராசன் மூத்தநாயனாரால் உதவியின்மேல் பட்டத்துக்குவந்து அரசாட்சியை ஒப்புக்கொண்டான் கடுங்கோன் II முதல் கூன்பாண்டியன் வரை நான்கு பாண்டியர்கள் அரசாண்டுள்ளார்கள் ஆகவே, $49 + 4 = 53$ பாண்டியர்கள் போக, 72-ல் மீதி 19 பாண்டியர்கள் கி பி 235 முதல் கி பி 520 வரை 285 ஆண்டுகள் பாண்டிய நாட்டில் சில சிறிய பகுதிகளை (கருநா ஆட்சிக்கு உட்படாத பகுதிகளை) ஆண்டுகொண்டு இருந்திருக்கவேண்டும்.

திருவிளையாடற்புராணம், ஆலாசியமான்மியம் என்னும் வடமொழி நூலை முதல் நூலாகக் கொண்டது ஆலாசியமான்மியத்தில் பாண்டியர்களுடைய தமிழ்ப்பெயர்களை எல்லாம் வடமொழியில் மொழிபெயர்த்தோ அல்லது இடுகுறியாகவோ அதன் ஆசிரியர் பாடிவைத்திருக்கிறார் அப்பெயர்களுடைய திருவிளையாடற்புராண ஆசிரியர் கைக கொண்டார் ஆதலின், உண்மைத் தமிழ்ப்பெயர்கள் இன்னவை யெனக் கண்டறிவது கடினமாயிருக்கிறது இலங்கைப் பௌத்த சரிதமான இராஜாவளி என்னும் நூலில், கி மு. 205-க்கும்—கி மு 161-க்கும் இடையில் இலங்கையை வென்றுகொண்ட தமிழ்நாட்டரசனாகிய ஏலேலன் ஆட்சியில், கல்யாணியில் அரசுபுரிந்த திஸ்ஸா என்பவன் காலத்தில் ஒரு பெரிய கடல்கோள உண்டாயிற்று என்று கூறப்பட்டுள்ளது கோடிககரைக்கும் இலங்கைக்கும் இருகாத தூரமே உள்ளது என்பதை நோக்க, இலங்கையின் ஒரு பகுதியை அழித்த கடல்கோள தமிழ்நாட்டையும் சிறிது அழித்திருக்கும்.

இராசாவளிப் பகுதி வருமாறு :—

“ திஸ்ஸா ராசா கல்யாணியில் அரசுபுரியும்போது கடல் 7 லீக தூரம் கல்யாணிக்கு அப்பால் இருந்தது கல்யாணி இலங்கையில் உள்ள ஒரு நகர் திஸ்ஸா தன்

மனைசிபால் முறைபிறழ்ந்த நட்புடையவன் என்று ஐயுறறு திரு நான்ஸீன் என்னும் பவுத்த ஆசிரியனைக் காய்ச்சிய எண்ணெய்க்கொப்பரையில் இட்டுக் கொன்றாக, இலங்கைத்தலைவர் காதத தேவர் வெகுண்டு பூமிமேல் கடல் பொங்கச் செய்தனர் துவாபரயுகத்து இராவணன் கொடுமையால் அவனுடைய 25 அரண்மனைகளும் அடங்கிய மன்னாபுரத்து நிலம் கடலால் விழுங்கப்பட்டதுபோல, இப்போதும் கலயாணியை ஆண்ட திஸ்ஸா இராசாவிற் கு உரிய ஓர் இலகும் ஊராகும், 970 மீனவீலூர் சிற்றூர களும், 400 முத்தூக்குளிப்பார கிராமங்களும் ஆக அவன் நிலத்தில் முக்காலேயரைக்கால் பாசம் அழிந்தது அப் போது பலர் அக கடல்கோளுக்கூத தபரி ஒடியதும் உண்டு மாதமபை முத்தலிய சில ஊர்கள் இக்கடல்கோளுக்குத் தப்பின”

ஏலேலசிங்கனுக்குத் திஸ்ஸா அரசன் கப்பம் கட்டி வந்தான் என்று இராசாவளி பககம் 188-ல் எழுதப்பட்டுள்ளது

திருவள்ளூர்வா கி மு 75 முதல் கி பி 36 வரை வாழ்ந்தவா ஆவா திருவள்ளூருடைய காலத்தில், அதாவது, கி மு 50 முதல், கி பி 30 வரை கருங்கை ஒள்வாள் பெரும்பெயர்வழுதி என்பவன் பாண்டியநாட்டில் அரசாண்டான். இவன் காலத்தில்தான் திருவள்ளூர் உளமநதிரத்தலைமை பூண்டு பாண்டிநாட்டில் அரசியலில் அமர்ந்திருந்தார் இவ்வரசன் இறந்தபின் திருவள்ளூர் பாண்டிநாட்டைவிட்டு திருமயிலை சென்று திஸ்ஸா அரசன் காலத்தில் இருந்த ஏலேலசிங்கச் சோழனுடைய பரம்பரையில் வந்த ஏலேலசிங்கன் என்பவனுடன் நட்பு பூண்டு திருமயிலையில் வசித்துவந்தார் திருவள்ளூர் காலத்தில் சோழநாட்டில் அரசுசெய்தவன் முதலாம் கரிகாலன் ஆவன்.

ஆதலின், திருவள்ளுவரை ஆதரித்த ஏலேலசிங்கன் அரசு செய்யும் உரிமையின்றி வங்க வாணிபத்தொழிலில் ஈடுபட்டிருந்தான் என்று ஏற்படுகிறது

உக்கிரப்பெருவழுதி II காலத்தில் கடைசசங்கத்தில் திருக்குறள் அரங்கேற்றப்பெற்றது என்று ஒரு கதை வழங்குகிறது இஃது உண்மையன்று என்பதற்குப் பல சான்றுகள் உள் உக்கிரப்பெருவழுதி II காலத்துக்கும் திருவள்ளுவர் காலத்துக்கும் ஏறக்குறைய இருநூறு ஆண்டுகள் இடையீடாக உள்ளன

கருங்கை ஓளவாள பெருமபெயாவழுதிக்கு உக்கிரப்பெருமவழுதி என்ற பெயரும் உண்டு அவனேதான் கானப்போ எயில் சிறற்றரசனாகிய வேங்கைமாரபனைப்போரில் வென்றவன் என்று இப்போது ஆராய்ச்சியால் வெளியாகின்றது இவ்வரசன்தான் தன்னுடைய உளமந் திரததலைமை பூண்டிருந்த திருவள்ளுவரைத் திருக்குறள் பாடுமபடி கேட்டுக்கொண்டதே இதனைத்

“தப்பா முதற்பாவால் தாமாண்ட பாடலினால்
முப்பாலில் நாற்பால் மொழிந்தவா— எப்பாலும்
வைவைத்த கூவேல வழி மனமகிழ்த்
தெய்வத் திருவள்ளுவர்”

என்னும் கீரந்தையார் பாட்டால் அறியலாம் ஆதலால் பெயர் ஒற்றுமை கொண்டு பிறகாலப் புலவர்கள் கி.பி. 204 முதல் கி.பி. 235 வரை அரசாண்ட உக்கிரப்பெருவழுதிதான் திருவள்ளுவர் காலத்தில் இருந்தவன் எனக் கொண்டு அவ்வாறு கூர்விட்டார்கள்

ஆதலின், திருவள்ளுவரால் கடைசசங்கம் முடிவு பெற்றது என்ற கதையும் பொய்யானது என்று ஏற்படுகிறது.

உக்கிரபபெருவழுதி II கி. பி. 235-ல் இறந்தான் இவனுக்குப் பின் கடைச்சங்கம அழிவுற்றது என்பது களவியல் உரையால் ஏற்படுகிறது ஆனால் காரணம் இன்னதென்று விளங்கவில்லை திருவள்ளுவரையும் இடைக்காடரையும் கூறுவது பொருத்தமாக இல்லை

கி பி 235-க்குப்பின் பாண்டியநாடு நிலைகுலைந்து, உள்நாட்டுக் கலகம் ஏற்பட்டு, அமைதியின்றி இருந்ததால், கி. பி 340-க்குப் பின்னும், கி பி 520-க்கு முன்னும் அரசாண்ட பாண்டியர்களின் பெயர்கள் தெரியவில்லை

பாண்டியநாட்டில் வடுக்ககருநடா ஆட்சி கி பி, 340 முதல், கி பி 520 வரை நடைபெற்றபோதிலும், தென் பாண்டியநாடானது பாண்டியர்களிடமே இருந்தது வட பாண்டியே வடுக்ககருநடர் ஆட்சிக்கு உட்பட்டிருந்தது தென்பாண்டியநாட்டுக் சலவெட்டுக்கள் வெளிப்படிந் இக்காலத்து அரசர்களின் பெயர்கள் தெரியலாம்

திரு ரா இராசுவையங்கார அவர்கள் “ தமிழ் வரலாறு” பக்கம் 223-ல் “ பராசவமுனிவரில் யாமளேந்திரா செயத இந்திரகமீயமும், அறிவனா செயத பஞ்சமரபும், ஆதிவாயிலா செய்த பரதசேனாபதியமும், நாரதரால் செய்யப்பட்ட பஞ்சபாரதியமும் கடைச்சங்கம இரீஇய பாண்டியருள் கவியரங்கேறிய பாண்டியன் மதிவாணன் செய்த முதனூல்களில் உள்ள வசைக்கூத்திற்சு மறுதலையாகிய புகழக்கூத்தியின்ற “ மதிவாணர் நாடகத்தமிழ்” நூலும் என இவ்வைந்தும் இந்நாடகக் காப்பியக் கருத்தறிந்த நூல்கள் அன்றேனும், ஒருபுடை ஒப்புமைகொண்டு முடித்தலைக் கருதிற்று இவ்வுரை எனக் கொள்க” என்று கூறுவதால், இவைகள் எல்லாம் கடைச்சங்ககாலத்து நூல்கள் எனக் கொள்ளக்கிடக்கின்றது.

ஆனால், “தமிழ் இலக்கிய வரலாறு” என்னும் நூலில் திரு K. சீனிவாசம் பிள்ளை அவர்கள் பக்கம் 387-ல், “இந்திரகாளீயம், பஞ்சமரபு, பஞ்சபாரதீயம், பரதசேனா பதியம், மயேசசுரன் என்னும் சமணமுனிவரால் இயற்றப் பட்ட மயேசசுரயாபு, பன்னிருபாட்டியல் முதலியன கி. பி. 11-வது நூற்றாண்டு முதல், 13-வது நூற்றாண்டுவரை உள்ள காலத்திலேயே தோன்றியிருக்கவேண்டும்” என்கிறார் இஃது அவ்வளவு பொருத்தமாக இல்லை. கடைச சங்க காலத்தில்தான் இந்நூல்கள் தோன்றியிருக்க வேண்டும்

கடைச்சங்கம் முற்றுப்பெற்றது

XI

வச்சிரநந்தி தமிழ்ச்சங்கம்

(சதுர எழுத்துக்காலம்)

- (1) காலம் —கி பி 470 முதல் கி பி 520 வரை ஐம்பது (50) ஆண்டுகள்.
- (2) இடம் —திருப்பரங்குன்றத்துத் தென்மதுரை
- (3) சங்கம் இரீஇயவா.—வடுக்க கருநடா ஆட்சியில் சமண மதத்துத தலைவா வச்சிரநந்தி என்பவா
- (4) புலவா:—
 - (க) இரண்டாம நக்கீரா அல்லது நக்கீர தேவநாயனர்.
 - (உ) ,, கபிலா ,, கபில தேவநாயனர்.
 - (ஈ) ,, பரணா ,, பரண தேவநாயனர்.
 - (ச) ,, கல்லாடா ,, கல்லாட தேவநாய
 - (ரு) பெருந்தேவனா III [னர்.
 - (சு) பெருந்தேவனா IV முதலியோர்.

- (5) நூல் — தொல்காப்பியம்.
- (6) பாடப்பட்டன — (க) இரண்டாம் நக்கீரரால் கயிலை பாதி-காளத்திபாதி அநதாதி, திருக்கண்ணப்ப தேவர் திருமறம் (உ) இரண்டாம் கபிலரால் மூத்தநாயனார் இரட்டை மணிமாலை, சிவபெருமான் திருவிரட்டை மணிமாலை, சிவபெருமான் திருவநதாதி (ங) இரண்டாம் பரணரால் சிவபெருமான் திருவநதாதி (ச) இரண்டாம் கல்லாரால் திருக்கண்ணப்பதேவர் திருமறம்
- (7) பாடப்பட்டோர் — விநாயகர், சிவபெருமான், திருக்கண்ணப்பா முதலியோர்
- (8) கவியரங்கேறிய அரசர் — தெரியவில்லை
- (9) வரலாறு :—கி பி 470-ல் வச்சிரநந்தி என்னும் சமணமதத் தலைவரால் ஒரு தமிழ்ச்சங்கம் திருப்பரங்குன்றத்துத் தென்மதுரையில் ஏற்பாடு செய்யப்பட்டு, நடனதுவந்ததாகத் திகம்பரதரிசனம் என்னும் சமணநூலில் கூறப்பட்டுள்ளது இச்சங்கம் ஏற்பட்டதற்குக் காரணம் வருமாறு.—

ஆரியப்படை கடந்த பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன் சிலம்பு காரணமாகக் கோவலனை ஆராயாது கொல்ல, அப்பிழையினைக் கோவலன் மனைவி கண்ணகி அரசனுக்கு எடுத்துக்காட்ட, அரசன் தன் தவறினை உணர்ந்து, நனிவருந்தி, அரியணையில் இருந்தபடியே உயிர்துறக்க, அதுகண்டு, அவனுடைய மனைவியும் உயிர்துறந்தாள் கண்ணகியோ கணவனை இழந்த துயரத்தாலும், நடுநிலை தவறி அரசன் ஆராயாது கோவலனைக் கொன்றதால் ஏற்பட்ட சினத்தாலும், பித்தப்பிடித்தவள்போல் மதுரைமாநகர் எங்கும் திரிந்து, “நல்லார் உளர்கொல்” “நல்லார் உளர்

கொல்”, “என் கணவன் கோவலன் கள்வன் அலனே” என்று கதறிக்கதறி நகரமாந்தர்க்கு உண்மையை விளக்கவும், அரசன் தான் செய்த கழுவாய் இல்லாத குற்றத்தை உணர்ந்து உடனே உயிர்துறந்ததை நகரமாந்தர் தெரிந்து, அத்தகைய நியாயமற்ற கொலைக்குக் காரணமாய் இருந்தவனை ஒறுக்க அரசனும் இல்லாமை அறிந்து, அதனைப் பொறுத்து நிற்க, சிலர் அக்கொடுஞ் செயலுக்குக் காரணமாய் இருந்த பொற்கொல்லன் வீட்டுக்குச் சென்று தீயினைக் கொளுவ, அத்தீ ஆடிமாதக் காற்றின் உதவியால் நகரெங்கும் பரவிப் பெருத்த சேதத்தை விளைத்தது நகரமாந்தருள பல பெரியோர்களும், சங்கப்புலவர்களும் அரசனிலா நகரை விட்டுப் போவார் ஆயினர் கடைசசங்கத்துப் புத்தக நிலையமும் தீக்கு இரையாயிற்று

கண்ணகி துன்பம் மீக்கூர நகரை விட்டு நீங்கி வையைக் கரைவழியே மேற்கு நோக்கிச் சென்று சேரநாடு சேர்ந்து, செங்குன்றம் என்ற மலையின்கண் உள்ள ஓர் வேங்கை மரத்து நீழலில் “வடககிருந்து” உயிர்துறந்தாள்

சங்கப்புலவருள ஒருவரான கூலவாணிகள் சாததனாரும் சேரநாடு சென்று, அப்போது அரசுபுரிந்த செங்குட்டுவனிடமும், அவன் தம்பி இளங்கோ அடிகளிடமும் வசித்துவந்தார்

ஏனைய சங்கப்புலவர்களில பெருமபாலோரா அவரவாக னிடம இருந்த ஏட்டுச்சுவடிகளை எடுத்தகுகொண்டு சோழ நாட்டில் ஆலஞ்சேரி அயிந்தன் என்னும் வள்ளலிடம்தங்கி இருந்தார்கள். இன்னும் சிலர் கொங்குநாடு, தொண்டைநாடுகட்குச் சென்று வசித்து வந்தார்கள்

பாண்டிநாடோ, அரசனை இழந்தமையாலும், மதுரை மாநகரை எரியுண்டமையாலும், முன்னவனோ கோயிலில் பூசைகள் முட்டுப்பட்டு இருந்தமையாலும், மழை இல்ல

மல், வறுமை எய்தி, வெப்பநோயும், குருவும் தொடரப் பெற்றுப் பெரி தும வருந்திற்று

கி பி 144-ல் ஆடித்திங்கள் அட்டமி நாளில் அரசன் இறக்கவும், நகா எரியுண்ணவும், நல்லோர பலரும், புலவர்களும ஊரை விட்டு ஏகவும் ஏறப்படது இதனைக் கொற்கையில் அரசுபுரிந்துவந்த ரெடுஞ்செழியன் தம்பி வெற்றிவேற் செழியன் அறிந்து, மதுரைக்கு வந்து, முடிசூடி, நன்மாறன் என்னும் பட்டத்தை ஏறுககொண்டு அரசுபுரியலானான் எனினும், நாடு பஞ்சத்தால் துன்புறந்து மழைவளம் கரந்தது வற்கடம எய்தியது

நன்மாறன் கி பி 174-ல் சித்திரமாடம என்னும் இடத்தில் இறக்கவே, அவன் மகன் தலையாலங்கானத்துச்செருவென்ற நெடுஞ்செழியன் II பட்டம் எய்தி, கி பி 204-வரை ஆண்டான் அவன் காலத்திலும் மழை இல்லை வற்கடமே நீடித்தது இவனுடைய ஆட்சியின் கடைக் காலத்தில் நாடு நல்ல நிலைமைக்கு வந்துகொண்டிருந்தது இவனுக்கு அப்புறம் இவன் மகன் உக்கிரப்பெருவழுதி II பட்டம் எய்தினான். இவனும் காண்பேர் எயில கடந்த உக்கிரப்பெருவழுதியும் வேறு வேறு அரசர்கள் இவன் இரண்டாம உக்கிரப்பெருவழுதி எனப் பெயர் பெறுவான் இவன் கூலவாணிகன் சாத்தனருக்குப்பின் கி பி மூன்றாம் நூற்றாண்டில் இருந்தவன் காண்பேர் எயில கடந்த உக்கிரப்பெருவழுதியோ, திருக்குறள் அரங்கேறிய காலத்தில் இருந்தவன் இவனுக்குக் கருங்கை ஒள்வாள பெருமபெயர் வழுதி என்றும் பெயர் இவனே வேங்கைமாபனை வென்றவன். ஒளவையாரால் பாடப்பட்டோனும் இவனே

இரண்டாம உக்கிரப்பெருவழுதி என்பவன் நிலைகுலைந்து இருந்த தமிழ்ச்சங்கத்தை கி பி மூன்றாம் நூற்

றாண்டில் கூட்டி நடத்தினான அச்சங்கம் கி பி 235-ல் அவனோடு முடிவை அடைந்தது காரணம் இன்னதென விளங்கவில்லை

இவனுக்குப்பின் இவன் மகன் வரகுணபாண்டியன் I கி பி 235 முதல் கி பி 255 வரையிலும், அவனுக்குப் பின் அவன் மகன் அரிமாததன் பாண்டியன் கி பி 255 முதல் கி பி 330 வரையிலும், பின் அவன் மகன் வரகுண பாண்டியன் II கி.பி 330 முதல் கி பி 340 வரையிலும் அரசாண்டார்கள் இரண்டாம் வரகுணன் காலத்தில் வட திசைக் கருநட அரசன் களபபிரன் என்பான் பாண்டிநாட்டின்மீது படை எடுத்துவந்து நாட்டைக் கைப்பற்றி ஆண்டுவந்தான். களபபிரன் வமிசத்தது அரசர்கள் கி பி 520 வரை 180 ஆண்டுகள் ஆண்டார்கள்

' பெரியபுராணத்தில் கூறப்பட்ட மூத்தநாயனார் என்பவர களபபிரரை நாட்டை விட்டுத் துரத்தி, கி பி 520 முதல் கி பி 575 வரை அரசாண்டு, பின் நாட்டைப் பாண்டியருக்கே கொடுத்தார். களபபிரரைத் துரத்தி வதில் மூத்தநாயனாருக்குக் கூற்றுவநாயனார் உதவியாய் இருந்தார் எனத் தெரிகிறது

சமணமதத்தைத் தழுவின களபபிரன்வமிசத்தவரான வடுக்ககாநாடா ஆட்சி கி பி நான்காம் நூற்றாண்டில், அதாவது, கி பி 340-ல் ஆரம்பித்தது கி. பி 520 வரை நடைபெற்றது

களபபிரர் ஆட்சிக்காலத்தில்தான் சமணர்கள் ஏராளமாக வடநாட்டிலிருந்து மதுரை வந்து (1) பிரான்மலை, (2) அழகர்மலை, (3) ஆனைமலை, (4) பசுமலை. (5) நாகமலை, (6) பரங்குன்றம், (7) பன்றிமலை, (8) கழுகுமலை முத

லிய எட்டுக்குறையகளிலும் முககியமான ஊராகளிலும் குடியேறிச் சமணமதத்தை வளரச்செய்தார்கள்

கி பி 575-ல் பாடததுக்குவந்த பாண்டியன் இரண்டாங் கடுங்கோணும் அவன் பின் வந்த அவனிகுளாமணி, செழியன்சேந்தன, ஁னபாண்டியன் முதலியோரும் சமணமதத்தை தழுவி அமமதத்தை வளரச்செய்தார்கள்

கருநட அரசர்கள் ஆட்சியிலேயே கி பி 470-ல் சமணமதத்தலைவையிருந்த வச்சிரநந்தி என்பவன் சமணத்தை வளர்க்க ஒரு தமிழ்ச்சங்கம இரீஇயினான் அதில் சமணபபுலவர்களும் ஏனைய சைவப புலவர்களும் கலந்து தமிழை ஆராய்ந்தார்கள் சமணபபுலவா பலா பல தமிழ் நூலகளை யாததார்கள் சைவபபுலவர்களும் சிவபிரான் மேல் பல நூலகள யாததார்கள் சமணபபுலவர்களில் சிலர் சாககியநாயனா போன்று சிவபத்தி மிக்கு பல நூலகளை யாததார்கள் கருநட அரசர்கள் வடுகா ஆனதால் தமிழ்மொழி வளாச்சியில் அவர்களுக்குக் கருதது இல்லாமற் போனபோதிலும், மதவளர்ச்சி கருதித் தமிழை வளாததார்கள் இது, தற்காலம் கிறித்தவப் பாதிரிகள் தங்கள மதவளர்ச்சி காரணமாகத் தமிழ்நூல்களை யாதது வெளியிடுவதுபோல என்க

இசசமணசங்கத்தில் வளாச்சியுற்ற தமிழ்மொழி யானது புனிதமற்று, மணிபபிரவாள நடை பெற்று, புத்துருக்கொண்டு, வடமொழிக் கதைகள் பல கொண்ட புராணங்கள் யாககப்பெற்று வளர்ந்துவந்தது

இக்காலத்தில், ஁டலில் வடமொழிப் படடிமண்டபம் ஒன்று ஏறபட்டு அதில் வடமொழியும் வளர்ந்துவந்தது. வடக்கிலிருந்து வந்த சில ஆரியர்களும், மதுரைமாநகரின்

கண்ணே ஆரியமதததைத் தழுவி ய ருயக்கொண்டான்
போன்ற சில தமிழார்களும் அநதச சங்கத்தில் அமரநது,
வடமொழியைப் பயின்று அதனை வளர்த்தார்கள்

சூயககொண்டான் என்பவன் ஆரியம நன்று, தமிழ்
தீது என்று எழுதியும் பேசியும் வந்தான் அவனை ஒட்டிப்
பலபோ தமிழ் மொழியைக் கெடுக்கவும் ஏற்பாடு செய்
தார்கள்

சூயககொண்டானுக்கும் இரண்டாம் நககீரருக்கும்
மொழி பற்றிய வா தம ஏற்பட, அதில நககீரா II வெற்றி
பெற்றுக் கொண்டானுடைய தருக்கை அடக்கினா

அப்போது நககீரா II பாடிய அங்கதப் பாட்டுக்கள்
வருமாறு :—

- (1) “ முரணில் பொதியில் முதற்புத்தேள் வாழி
பரண கபிலரும் வாழி—அரசுடனே
ஆனந்த வேட்கையான் வேட்கோக சூயக்கொண்டான்
ஆனந்தம் சோக சுவாகா,”
- (2) “ ஆரியம் நன்று தமிழ்தீ தெனவுரைத்த
காரியத்தால் காலக்கோட் பட்டானை—சீரிய
அந்தண் பொதியில் அகத்தியனா ஆணையால்
செந்தமிழே தீர்க்க சுவாகா.”

என்பனவாம்

வச்சிரநந்தியால் துவக்கப்பட்ட தமிழ்ச்சங்கமானது
கி பி 520-ல் முடிவு அடைந்தது மதுரையில் இருந்த
வடமொழிப் பட்டினமும் சூயககொண்டானுடைய
தோல்வியால் ஒழிந்தது என்றாலும், கி பி 520-க்குப்
பின் தமிழில் வடமொழிககலப்புச் சிறிது சிறிதாக ஏறிக்
கொண்டேவந்தது தனித்தமிழ் வளாச்சி சூன்றிற்று
இயற்கை வனப்பு அழிந்தது செயற்கை வனப்புடன்
தமிழ்மொழி மிளிர்ந்த தொடங்கிற்று ஒவ்வொரு தலங்

கட்கும் வடமொழிச் சார்பாகப் புராணங்கள் வகுக்கத் தொடங்கினார்கள்.

(வச்சிரநந்தி தமிழ்ச்சங்கம் முற்றுப்பெற்றது.)

VII

மதுரை நான்காம் தமிழ்ச் சங்கம்

(சதுர எழுத்துக் காலம்)

(கி. பி. 520 முதல் கி. பி. 1901 வரை 1381 ஆண்டுகள் சங்கம் நடைபெறவில்லை).

- (1) காலம்:—1901 கி பி மே மாதம், 24-ம் தேதியில் இருந்து சங்கம் ஆரம்பிக்கப்பட்டு நாள்து வரை நடைபெற்று வருகிறது
- (2) இடம் —நான்மாடக்கூடல் என்னும் மதுரை
- (3) சங்கம் இரீ இ ய வ ர் —பாலவனத்தம் நிலக்கிழவா பொ பாண்டித்தாரைத் தேவர்.
- (4) புலவா —(க) திரு மகாமகோபாத்தியாயர், தாக்ஷி ணத்திய கலாநிதி, உ. வே சாமிநாத அய்யா அவர்கள், சென்னை
(உ) திரு ரா இராகவையங்கார் அவர்கள், சேது சமத்தான ஷித்துவான், இராமநாதபுரம்
(ஈ) திரு திருநாரணையங்கார், செந்தமிழ்ப் பத்தி ராசிரியா—மதுரை.
(ச) திரு அரங்கசாமி அய்யங்கார், மதுரை
(ரு) திரு. சேழ்றா சுப்பிரமணியக கவிராயர், சோழவந்தான்.
(ஈ) விருந்து (கஈ) முடிய
(கஎ) திரு மு ரா கந்தசாமிக கவிராயர், மதுரை

(கஅ) திரு. மு. ரா அருணாசலக கவிராயா, மதுரை,
முதலிய 251 போகளை ஆவாராகள்

- (5) நூல் —தொல்காப்பியம், நன்னூல், வீரசோழியம்
முதலியன
- (6) பாடப்பட்டன — * * *
- (7) பாடப்பட்டோர்.— * * *
- (8) கவி அரங்கேறியவர்— * * *
- (9) வரலாறு —கி பி 520 ல் அரசியல் மாறுதலினால்
வசகிரநந்தியால் ஏற்படுத்தப்பட்ட தமிழ்ச்
சங்கம் கலைநதுபோகவே, அதற்குப் பின்
1381 ஆண்டுகள் தமிழ்ச்சங்கம் நடைபெற
மல நின்றுவிட்டது

கி பி 1901-ம் ஆண்டில், மதுரையில் நான்காவது
தமிழ்ச்சங்கம் ஏற்படுத்தப்பட்டு நாள்துவரை நடந்து
வருகிறது இன்னும் நீடித்தது நடக்கும் என்று தெரிகிறது
இச்சங்கத்தில் பல புலவர்கள் இதுவரை தலைமை தாங்கி
இருப்பதும், இச்சங்கத்தில் 251-க்கு மேற்பட்ட புலவர்
கள் உறுப்பினர்களாக இருப்பதும், தமிழைப்பற்றிய
ஆராய்ச்சிகள் நடைபெற்றுவருவதும் நாம் நேரே காணும்
போது, இதற்கு முன் நடந்த சங்கங்களிலும் நடைபெற்ற
காரியங்களைப்பற்றி ஐயங்கொள்ள இடமுண்டா?

பாலவனத்தம் நிலக்கிழவர் (சமீந்தார) பாண்டித
துரைத தேவா அவர்களின் பெருமுயற்சியால் இந்த
நான்காம் சங்கம் ஆரம்பிக்கப்பட்டது

இச்சங்கத்தில், ஆரம்பித்த நாள முதல் தலைமை ஏற்ற
வர்கள் :—

(1)	திரு	பாண்டித்துரைத் தேவர்	அவர்கள்
(2)	„	S. சாமிநாத விசய தேவர்	„
(3)	„	P S சுப்பிரமணிய ஐயர்	„
(4)	„	இராசராசேஸ்வர முத்துராமலிங்க
சேதுபதி	„
(5)	„	இராவபகதூர் M ஆறுமுகம்
பிள்ளை	„
(6)	„	ஆனர்பிள K இராம அய்யங்கார்	„
(7)	„	„ P. இராமநாதன்	„
(8)	„	மகாமகோபாத்தியாயர்
உ வே சாமிநாத அய்யர்	„
(9)	„	சண்முக ராசேஸ்வர நாகநாத
சேதுபதி	„
- என்பவர்கள்

இந்த மாதிரி தான் முன் நடந்த சங்கங்களிலும் பல புலவர்கள் தலைமை ஏற்று நடத்திவந்தார்கள். தலைச் சங்கத்திற்கு அகத்தியா தலைவர். இடைச் சங்கத்திற்குத் தொலகாப்பியா தலைவர். கடைச் சங்கத்திற்கு நககீரா தலைவர் என்று சொன்னால், அவர்கள் எல்லாம் அந்நத்ச சங்கங்களில் ஒவ்வொரு காலத்தில தலைமை ஏற்றவர்களே யாவா அவர்களைப்போல எத்தனையோ புலவர்கள் அந்நத்ச சங்கங்களில் தலைமை ஏற்றுள்ளார்கள்

இந்த நான்காம் தமிழ்ச்சங்கத்தில் புரவலர்களாகவும், புலவர்களாகவும், உறுப்பினர்களாகவும் இருந்தவர்கள், இருப்பவர்களுடைய பெயர்கள் வருமாறு—

- (a) (1) பாலவனத்தம் நிலக்கிழவர்
திரு பொ. பாண்டித்துரைத் தேவர் அவர்கள்

- (2) மாண்புமிக்க திரு பாஸகர சேதுபதி அவர்கள்
- (3) ,, திரு. இராசராசேஸுவர
முத்துராமலிங்க சேதுபதி ,,
- (4) ,, புதுக்கோட்டை மகாராசா ,,
- (5) ,, திருவாங்கூர் ,, ,,
- (6) ,, பரோடா ,, ,,
- (7) ,, மைசூர் ,, ,,
- (8) ,, தாபங்கா ,, ,,
- (9) ,, கொச்சி ,, ,,
- (10) ,, எட்டையாபுரம் ,, ,,
- (11) ஆண்டிப்பட்டிச் சமீன் திரு பெத்தாச்சிச
செட்டியார் ,,
- (12) சேத்தூர்ச் சமீன் திரு. வி டி. எஸ்
சேவுகபாண்டியத தேவா ,,
- (13) திரு. எ எஸ் எ ஆர். அருணாசலம்
செட்டியார் ,,
- (14) ,, இராமச்சந்திரத தேவா ,,
- (15) ,, சிங்கமப்பட்டிச் சமீன் சுப்பிரமணிய
தீர்த்தபதி ,,
- (16) ,, இராசா தினகர பகதூர் ,,
- (17) ,, ராம-மெ-சித-வைரவன்
செட்டியார் ,,
- (18) ,, மெ-லெ-மெ-இராமநாதன்
செட்டியார் ,,
- (19) ,, மெ-அரு-நா- ,, ,,
- (20) ,, ராம-அரு-அரு-ராம-அருணாலம்
செட்டியார் ,,

- (21) „ அரு-அரு-சோம சோமசுந்தரம்
செட்டியார் அவர்கள்
- (22) „ மெ-அரு-அரு-அருணாசலம்
செட்டியார் „
- (23) „ முத்து-கரு-வே-அழகப்ப
செட்டியார் „
- (24) „ வீர-பெ-ராம-வெ-பெத்த
பெருமாள் செட்டியார் „
முதலியோர்

(b) இச்சங்கத்தின் உறுப்பினர்களாயிருந்து நூல்களைப் புதிதாக எழுதியும், பழைய நூல்களை ஆராய்ந்து வெளிப்படுத்தியும், சங்கத்திலிருந்து மாதந்தோறும் வெளியாகும் “செந்தமிழ்ப்” பத்திரிகைக்கு ஆராய்ச்சி உரைகள் எழுதியும் வந்தவர்களும் வருபவர்களும்—

- (1) to (7) * * * * *
- (8) திரு சென்னை. பூவை அட்டாவதானம்
கலியாணசுந்தர முதலியார் அவர்கள்
- (9) and (10) * * * * *
- (11) யாழ்ப்பாணம் திரு ஆ முத்துத்தம்பி
பிள்ளை „
- (12) „ „ அ. குமாரசாமி
பிள்ளை „
- (13) திருநெல்வேலி. „ கவிராஜ நெல்லைப்ப
பிள்ளை „
- (14) * * * * *
- (15) தரங்கமபாடி திரு ப அ முத்துத்தாண்டவ
ராய பிள்ளை அவர்கள்

- (16) ஶ்ருநது (18) வரை * *
- (19) சென்னை திரு காஞ்சி நாகலிங்க
முதலியார ஆவாகள்
- (20) ஶ்ருநது (24) வரை * *
- (25) சென்னை திரு நா சுவாமி வேதாசலம் ,,
- (26) ஶ்ருநது (28) வரை * *
- (29) திருவனந்தபுரம் சுவாமி உருத்திர
கோலசுரா ,,
- (30) * * * *
- (31) தஞ்சை திரு வி கோபாலசாமிரகுநாத
ராசானியார ,,
- (32) * * * *
- (33) நாகபட்டினம் திரு ஜி சதாசிவமடிகள் ,,
- (34) * * * *
- (35) கோயமுத்தூர் திரு சி எஸ் சொக்கலிங்கம்
பிள்ளை ,,
- (36) ஶ்ருநது (38) வரை * *
- (39) கீழ்க்கரை திரு செ மு யையத மகமத
ஆலிம புலவா ,,
- (40) புதுக்கோட்டை திரு எஸ் இராநாகிருஷ்
ணையா ,,
- (41) ஶ்ருநது (46) வரை * *
- (47) திருச்சி திரு எஸ்.வி. கண்ணபிரானபிள்ளை ,,
- (48) கோயமுத்தூர் திரு. பகடாலு
பி எஸ் நரசிம்மலுநாபுடு ,,
- (49) ஶ்ருநது (53) வரை * *
- (54) நெல்லை திரு வி பி சுபபிரமணிய
முதலியார ,,

- (55) இரங்குன திரு வி முதலுகுமாரசாமி
முதலியார அவர்கள்
- (56) சொழம்பு ,, சித கைலாசம பிள்ளை ,,
- (57) * * * *
- (58) பெங்களுா திரு எஸ் கிருஷ்ணசாமி
அயயங்கார ,,
- (59) லிருநது (61) வரை * *
- (62) கோவை திரு டி இராமலிங்கம்
செட்டியார் ,,
- (63) லிருநது (68) வரை * *
- (69) பாரிஸ் எம் சூலியன் வின்சன்
(Mr. M. Julien Vinsen) ,,
- (70) லிருநது (82) வரை * *
- (83) திருச்செங்கோடு திரு எஸ்
சாளியண்ணக கவுண்டர் ,,
- (84) லிருநது (85) வரை * *
- (86) பலலாரி திரு ஜே வி சுப்பிரமணிய அய்யார் ,,
- (87) திருச்செங்கோடு திரு தி அ
முத்துசாமிச கோலார் ,,
- (88) சென்னை திரு ஜே ஏ கோபிநாத ராவ் ,,
- (89) * * * *
- (90) லிருநது (95) வரை * *
- (96) திருவாரூர் பாவா வைத்தியலிங்க
முதலியார் ,,
- (97) * * * *
- (98) திருத்தரைப்பூண்டி திரு இராமசுப்பா
முதலியார் ,,
- (99) லிருநது (100) வரை * *

- (101) பாமா திரு பி சாமசன் அவர்கள்
 (102) விருநது (106) வரை * *
 (107) கோவை திரு துடிசைகிழாரா அ சிதம்பர
முதலியாரா ,,
 (108) விருநது (161) வரை * *
 (162) மதுரை ஆனரபிள கே இராமய்யங்காரா ,,
 (163) விருநது (173) வரை * *
 (174) இராமநாதபுரம் திரு மு இராகவய
யங்காரா ,,
 (175) விருநது (196) வரை * *
 (197) சீவில்லிபுத்தூர் திரு ரா கு
நலலகுறமுலம் பிள்ளை ,,
 (198) விருநது (225) வரை * *
 (226) சேலம், திரு அ வரதநஞ்சைய பிள்ளை ,,
 (227) விருநது (245) வரை * *
 (246) சென்னை திரு டி கோபாலாச்சாராலு ,,
 (247) விருநது (250) வரை * *
 (251) தஞ்சை திரு ஏ ஜி பிசசைமுத்தபு
பிள்ளை ,,

குறிப்பு —இரதபபட்டி கருணமிருதசாகரததில எழுதியுள்ள
படி கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது .

இரத நான்காம தமிழ்ச்சங்கத்தில் எப்படிப் பல
புலவர்கள் பல ஊர்கள், பழதேசங்களிலிருந்து சங்க உறுப்
பினர்களாகி, தமிழ்மொழி ஆராய்ச்சி செய்துவருகிறார்
களோ, அப்படியேதான் முன் இருந்த சங்கங்களிலும்
இருந்திருக்கவேண்டும். அதனைத் தெரிந்துகொள்ளுவதற்
காகவே இவ்வளவு விரிவாய் ஈண்டுக்கொடுக்கப்பட்டுள்ளது.

XIII. கோவைத் தமிழ்ச்சங்கம்

கொங்கு நாட்டின் தலைநகராகிய கோயமுத்தூரிலே (கோவை) கி பி 1915-ம் ஆண்டுக்கு முந்தியே பண்டிதர் திருச்சிறறம்பலம் பிள்ளையால ஒரு தமிழ்ச்சங்கம் நிலை நாட்டப்பட்டது

கி பி. 1915-ல் அந்தத் தமிழ்ச் சங்கத்துக்கு பெரிய புராண உரையாசிரியர் திரு. சிவக்கவிமணி C. K. சுப்பிரமணிய முதலியார் B A, அவர்கள் தலைவராகவும், கோவை வக்கில் திருவாளர் C M இராமச்சந்திரஞ் செட்டியார் அவர்கள் செயலாளராகவும் தெரிந்தெடுக்கப்பட்டார்கள். அன்று முதல் அச்சங்கம் நாளதுவரை நடைபெற்று வருகிறது.

கோயமுத்தூரில் C K சுப்பிரமணிய முதலியார் தகப்பனார் கந்தசாமி முதலியாரா 1866 கி பி. யில் சைவப் பிரசங்கசாலை ஒன்று ஏற்படுத்தினார். அதற்கு கோயமுத்தூர் வைசியாள் வீதியில் ஒரு கட்டிடம் உள்ளது. அந்தக் கட்டிடத்தில்தான் கோவைத் தமிழ்ச்சங்கம் நடைபெற்று வருகிறது.

இச்சங்கத்தைப் பற்றிய விவரங்கள் இன்னொரு சமயம் விவரித்து எழுதப்படும்

XIV. கரந்தைத் தமிழ்ச்சங்கம்

இசசங்கமானது தஞ்சாவூரக கோட்டத்திலே தஞ்சைக்கு அடுத்த கருந்தட்டாங்குடியிலே (கரந்தை) கி. பி. 1911 மே மாதம் 14-ல் திரு வே இராதாகிருட்டினப் பிள்ளை, B A அவர்களால் ஏற்படுத்தப்பட்டு, திருவாளர் த வே உமாமகேசுவரம் பிள்ளை, B A, B L அவர்களால் வளர்க்கப்பட்டு, இப்போது நடைபெற்று வருகிறது

இசசங்கத்திலிருந்து மாதந்தோறும் “தமிழ்ப் பொழில்” என்ற தனித்தமிழ்ப் பத்திரிகை ஒன்று கி பி 1925 (குரோதன) சித்திரை முதற்கொண்டு தொடங்கப் பெற்று நடைபெற்று வருகிறது

இசசங்கத்தைப்பற்றிய விவரங்கள் இன்னொரு சமயம் விவரித்து எழுதப்படும

பின் இணைப்பு I

தமிழ் நாட்டில் தமிழ்ச் சங்கங்கள் நடைபெற்றதற்கு
ஆதாரங்கள்

(1) பஃறுளியாறறுத தென மதுவரயில் நடந்த தமிழ்ச் சங்கத்தைப்பற்றி மதுரைக காஞ்சியின (761—763 அடிகளில்) கூறப்பட்டுள்ளது அது வருமாறு —

“ தொல்லாணை நல்லாசிரியா
புணர்கூட் ணைட புகழ்சால சிறப்பின
நிலந்தரு திருவின நெடியோன்.”

இது, முதலாம நிலந்தருதிருவின நெடியோன் என்கிற ஆழிவடிமபலமபநின்ற பாண்டியனையும், அவன் இரீஇய பஃறுளியாறறுத தென்மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கத் தையும் பற்றியது இச சங்கமானது 30,000 B C முதல் 16,500 B C வரை நடைபெற்றது:

நல்லாசிரியா புணர்—கல்வி, ஒழுக்கம், அறிவு முதலியவைகளிற் சிறந்த நல்ல புலவர்களுடைய கூட்டம்

புணர்—புணர்ப்பு, கூட்டம், சங்கம்

கூட்டுண்ட—ஒருவரோடு ஒருவா கலந்து, உரையாடி இனபநதுய்தத

“ அறிவுடையா தம்முட் குழீஇ நகலின
இனிதாயிற் காண்பாம் அகல்வானத்து
உமபர் உறைவார் பதி ” என்பதையும் நோக்குக.

ஆதலின், ‘ நல்லாசிரியா புணர்கூட்டுண்ட ’ என்பதற்கு, கல்வி, அறிவு, ஒழுக்கம் வாய்ந்த புலவர்கள் ஒருவரோடு ஒருவா கலந்து, தம்முள் கருத்து ஒப்பப் புணர்ந்த கலப்பினையுடைய சங்கத்தின் முடிவுகளை எடுத்து ஆண்ட என்று பொருள் கொள்வது பொருத்தம்

மேலே காட்டிய அடிகளில் கூறியுள்ள நல்லாசிரியர்களால் புகழ்ப்பட்ட பாண்டியன் நிலந்தருதிருவின் நெடியோன என்பவன் ஆழிவடிமபலமப நின்ற பாண்டியன் ஆவான். அவன் இற்றைக்கு 31,946 ஆண்டுகளின்முன்னர்கடல் கொண்டுபோன பெருவளநாடு, ஒளிநாடுகளைக் கைப்பற்றி, பஃறுளி ஆறு எனனும் ஆற்றை மேருமலைத் தொடரினின்றும் வெட்டி, பெருவளநாட்டை வளப்படுத்தினவன். அவனே அப்பஃறுளி ஆற்றங்கரையில் தென்மதுரை என்ற அழகிய நகரை உண்டாக்கி, அதனை தனது அரச இடங்கையாக்கி, அங்கே ஒரு தமிழ்ச்சங்கத்தையும் நிலைபெறச் செய்து, முத்தமிழையும் ஆராயந்து புலவர்களைப் புரந்துவந்தான இதை

“செந்நீர்ப் பசும்பொன் வயிரியாக்கீந்த
முந்நீர் விழுவின் நெடியோன்
நன்னீர்ப்பஃறுளி மணலினும் பலவே”

என்னும் புறப்பாட்டால் அறியலாம்

(2) தலை—இடை—கடைச்சங்கங்கள்

இமமூன்று சங்கங்களைப் பற்றியும் பேராசிரியர் தொலமர-94-உரையில், “மூன்றுவகைச் சங்கத்துச் சான்றோரும் அது கூறார்,” என்று கூறுவதை நோக்குங்கள்

(3) பொதிகைமலைத் தமிழ்ச்சங்கம்

கமபராமாயணம் நாடவிட்ட படலம் 30-ல்

“தென்தமிழ்நாட் டகன்பொதியில்
திருமுனிவன் தமிழ்ச்சங்கம் சேர்கிற டீரேல”

என்று கூறுகிறார்

இராமாயண காலத்துக்கு, அஃதாவது, கி. மு 6000-க்கு முன்பே பொதிகைமலை அகத்தியரால் நிலைநாட்டப்பட்ட

தமிழ்ச்சங்கம ஒன்று இராமாயண காலத்திலும் நனிசிறப்பாக நடந்துவந்ததைப்பற்றி சுகுகிரீவன் அனுமாத முதலிய வானரவீரர்களுக்கு கூறுவதை நோக்கங்கள்

(4) இடைச்சங்கம்

தொல்காப்பியப் பாயிரத்தில, நிலநதருதிருவிற் பாண்டியன் அவையதது அதங்கோட்டாசான் முன்னிலையில் தொல்காப்பியம் அந்நேற்றப்பட்டதாகப் பனம்பாரனார் எனலும் புலவா கூறுகின்றா இவண் கூறப்பட்ட நிலநதருதிருவிற் பாண்டியன் ழுன்றும் நிலநதருதிருவிற் பாண்டியன் ஆவன இவண் கி மு 6000-ல் இருந்தவன்

ஆழிவடிமபலமபநின்ற பாண்டியனே முதலாம் நிலநதருதிருவிற் பாண்டியன் ஆவான் இவண் கி மு 30,000-ல் இருந்தவன் பல்லுளியாற்றுத் தெனமதுரையில் அரசாண்டவன்

இங்கே (தொல்காப்பியப் பாயிரத்தில) குறிக்கப்பட்டவையோ, இடைச்சங்கம் நடைபெற்ற கபாடபுரம் என்னும் இடத்தில் நிகழ்ந்த தமிழ்ச் சங்கமேயாகும்

இந்தக் கபாடபுரத் தமிழ்ச் சங்கத்தைப்பற்றியேதான் கும்பா தம நூலில்,

“அத்தி ருத்தகு நாட்டின அண்டாநாடு
ஒத்தி ருக்குமென றுலஉரை யொக்குமோ
எத்தி றத்தினும் ஏழல கும்புகழ்
முத்தும் முத்தம் ழும்தந்து முற்றலால்” —(ஆறுசெவ-53)

என்று குறிப்பிடுகிறார்

இக் கபாடபுரச் சங்கத்தைப்பற்றி வானமீகியும் தம முடைய வடமொழி இராமாயணத்தில் குறிப்பிட்டுள்ளார் கபாடபுரத்தில் எடுக்கும் முதலாகக் கபாடம் என்றே பெயர் இந்த முத்தானது ஏனைய இடங்களில் எடுக்கும்

முத்தைவிட உயர்ந்தது என்று வடமொழி இராமாயணக் தாலும், உரோம—கிரீஸ்—எகிப்து முதலிய அன்னிய நாட்டுச் சரிதங்களாலும் அறியக்கிடக்கின்றது

(5) சீனதேசத்துச் சரித்திரம்

நம நாட்டுத் தமிழ்ப் புலவாக்ருநா, நம நாட்டு இலக்கியங்களுமேயன்றி, தமிழ்நாட்டுத் தொடர்புடைய சீனதேசத்தார் தங்களை இலக்கியங்களில் தமிழ்ச் சங்கங்களைப் பற்றிக் கூறியுள்ளார்கள்

திருவாளர் R இரகவையங்கா அவர்கள் எழுதிய ‘தமிழ் வரலாறு’ முதற்பாகம் 5 ம பக்கத்தில்,

“மூன்றாம் அரசனாகிய பாண்டி (பாண்டியன்) ஏற்பட்டு, தோ முதலியன் செயது, அரசன் வகுத்து, உலக வரலாறு அறிந்த அறிஞர் பலரைக் கூட்டி, நூலாராய்ச்சி செய்தனன். இசையளவும் கண்டான்,” என்று கூறப்பட்டுள்ளது

மூன்றாம் அரசன்—என்பது சேர—சோழ—பாண்டியர் எனினும் வழக்கில் உள்ள மூவரில் மூன்றாம் அரசன் பாண்டியன்

தோ முதலியன் செயது—என்று தேரைச குறிப்பிடுவதால் இடைச்சங்கம் நிறுவிய வெண்டோச செழியனைக் குறிப்பிட்டுள்ளது இடைச்சங்கம் கி மு 6805 ல் நிறுவப்பட்டது

உலக வரலாறு அறிந்த அறிஞர்—என்றதால் அவ்விடைச்சங்கத்தில் உலக சரித்திரங்களை நன்றாய் அறிந்த புலவர் பலர் குழுமி இருந்தார்கள் என்றும், அவர்கள் பல சரித்திரங்களை இயற்றினார்கள் என்றும் அறிகிறோம்

இசையளவும் கண்டான்—என்றதால், அச்சங்கத்தில் இசைத்தமிழ் நன்றாய் ஆராயப்பட்டது என்றும், குருகு,

வேண்டாவி, இசைநுணுக்கம் முதலிய இசை நூல்கள் அப் பொழுது இயற்றப்பட்டன என்றும் அறிகின்றோம்

தமிழ் நாடடில் தமிழ்ச் சங்கங்கள் நடைபெறவில்லை என்றும், நடந்ததாகக் கூறுவது வெறுங்கதை என்றும் கூறும் அறிஞர்கள் மேலே நாடடிய சரித்திரக் குறிப்பினை ஈழம் கதை என்பாரோ

(6) திருப்பரங்குன்றத்துத் தென்மதுரைச் சங்கம்

சின்னமனூரரச் செப்பேட்டில் அடியில் வண்ட வரச்சம் பொறிககப்பட்டு இருக்கிறது —

“மதுராபுரிச் சங்கம் வைத்தும்
மகாபாரதம் தமிழ்ப்படுத்தும்”

(பாண்டியன் மெய்க்கிரகதி)

புலவரைக் கோமான் கண்ணன் கபாடபுரத்துத் தமிழ்ச் சங்கத்தை கி மு 3105-ல் அழித்தபின், பாண்டியன் சாகரத்துவசன யனகிற பப்புருவாகனன் (அலலி மகன்) திருப்பறங்குன்றத்துப் பககம் இருந்த தென்மதுரையில் ஒரு தமிழ்ச்சங்கத்தை நிலைநாட்டி, அதில் தமிழ் நூல்களை ஆராயந்ததோடு, வியாசா செய்த மகாபாரதம் என்னும் இதிகாசத்தைப் பெருந்தேவனா I என்னும் புலவரைக் கொண்டு தமிழில் பாடுமபடி செய்தனன் அப் பாரதம் இப்போது கிடைத்திலது

(7) கடைச்சங்கம்

சிறுபாறைறுப்படை (66—67 அடிகள்)

“தமிழ்நிலை பெற்ற தாங்கரு மரபின்
மகிழ்நனை மறுகின் மதுரை”

இதற்கு ‘உரைகண்ட நச்சினூக்கினியா தமிழ்நிலை பெற்ற மறுகின் மதுரை,’ எனக் கூட்டி, “தமிழ் வீற்றிருந்த தெருவினையுடைய மதுரை,” எனக் கூறுவது காண்க

தமிழநிலை என்பதனை தமிழ் நிலையத்தை—தமிழ்ச் சங்கத்தைத் தன்கண்பெற்ற மறுகின் மதுரை என்று கொள்க பக்ககனி நிறகுமிடம் “ஆன்றிலை” (ஆசாரம் 33) என்று கூறப்படுவதுபோல, தமிழ்ப் புலவர்கள் கூறும் இடம் ‘தமிழ்நிலை’ ஆயிற்று

தேர்நிலை—படைநிலை—நீர்நிலை என்ற வழக்குகளும் தமிழில் உண்டு என்பதையும் உற்று நோக்குக

(8) சிலம்பு—புறம்சேரி—130-132-133

“புலவா செந்நாப் பொருந்திய நிவப்பில
பொதியில் தென்றல போலாது சங்கு
மதுரைத் தென்றல் வந்தது காணீர்”

என்று இளங்கோ அடிகள், பொதியமலையினின்றும் வரும தென்றலினும், மதுரையினின்றும் வரும தமிழ்த தென்றலுக்குள்ள சிறப்பு, புலவாசெந்நாப் பொருந்திய ஏறாம் என்று கூறுதல் காண்க

பொதியைச் சந்தன மணங்கமழ தென்றலினும், மதுரைத் தமிழ்மணங்கமழ தென்றல் சாலசிறப்புடைத்தே

(9) புறநானூறு—72

“ஓங்கிய சிறப்பின் உயாந்த கேளவி
மாங்குடி மருதன் தலைவன் ஆக
உலகமொடு நிலைய பலாபுகழ் சிறப்பில
புலவா பாடாது வரைகஎன நிலவரை”

இது, கி பி 174 முதல் கி பி 204 - வரை அரசாண்ட கலையானங்கானத்துச் செருவேன்ற பாண்டியன் கெடுஞ் செழியனால் பாடப்பட்டது

இவன் கடைசசங்க காலத்தவன். சங்கம அரசு கேறிய முலா அரசர்களில் ஒருவன் இவன் காலத்தில்

நககீரா சங்கத தலைவராக இல்லை எனபது இவன் பாடலால் அறியக்கிடக்கின்றது நககீரா சங்கத தலைவராக ஏற்பட்டது மாங்குடி மருதனுக்குப் பின்னேயாகும் 1950 ஆண்டுகள் நடைபெற்ற சங்கததுக்கு அவ்வப்போது பல புலவர்கள் தலைவர்களாக அமாந்திருந்தார்கள் சங்கம அரசங்கேறிய அரசனே, சங்கததைப்பற்றிக் கூறி இருக்க அதைப்பற்றி ஐயங்கொள்ளக் காரணம் சிறிதும் இல்லை

(10) கலித்தொகை—68

“ மதிமொழி யிடலமலை வினைவாட்பால் வல்லவா
செதுமொழி சீத்த செவிசெ றுவாக
முதுமொழி நீராப்புலனா வழுவா
புதுமொழி கூட்டுண்ணும புரிசைகும் புனலூர ”

என்ற அடிகடகு நககிராககினியா, “ அறிவாகிய சொல்லைச் சொல்லுதலை இயல்பாக உடைய அமைச்சரைப் போல, நூல்வல்ல ஆசிரியராலே பொல்லாவாகிய சொற்கள் இடையிற் புகுதாமல் போகக்கப்படாத தம் செவிகள் செய்யாக, முன்னுள்ள சான்றோர்கள் கூறிய செய்யுட்கள் தம் சொல்லை வளர்க்கும் நீராக, அறிவினையுடைய நாவாகிய ஏராலே உழுதுண்ணும புலவருடைய புதிய கவிகளைக் கொள்ளுகொண்டு உண்ணும மதில சூழ்ந்த புனலைஉடைத்தாகிய மதுரையை உடையவனே,” என்று கூறுகிறார்

இதனகண், அமைச்சரைப்போல, நூல்வல்ல புலவர்களும் மதுரைககண் இருந்தனா என்றும், பேர் அரசனாகிய பாண்டியற்கு அவர் தம் செவி செய்யாகவும், சான்றோர் செய்யுள் நீராகவும், அவர் தம் நா ஏர் ஆகவும் கொண்டு புலம் உழுதுண்ணும புலவர் என்றும், அவர் புதிய புதிய கவிகளை மிகுதியாகப் பாடுபவர் என்றும், அச்செய்யுள் வளத்தைக் கொள்ளுகொண்டு உண்டது மதுரை என்றும் கூறியது காண்க

(11) கலித்தோகை—35

“நிலனாவிற் றிரிதருஉம் நீணமாடக கூடலாரா
புலனாவிற் பிறந்தசொற் புதிதுணணும் பொழுதனரே”

என்று வருதலும் காண்க

இதன்கண் ‘கூடலார் புலனாவில் சொற்புதிது’ என்றது, மதுரையின்கண் உள்ள புலவர்தம அறிவுடை நாவின்கண் தோன்றும் சொற்புதுமை (அதாவது, புதிய பாடல்கள்) என்றதாம்

இது, கூடலின்கண் இருந்த சங்கத்தில் தமிழார்ாய்ந்த புலவர்களையும், அவர்களுடைய அறிவுடைய நாவன்மையையும் அவர்கள் புதிது புதிதாகப் பாடும் செயற்புடற்றதையும் குறித்தது என்று எளிதில் அறியக்கூடக்கின்றது

(12) காரிக்கண்ணனார்—புறம்—58

“இமிழ்குரன முரசம மூன்றுடன் நானும்
தமிழ்கெழு கூடல தண்கோல் வேந்தே”

எண்டு, ‘முரசம... கூடல’ என்றது மூன்று முரசுகளுடன் முத்தமிழும் ஆராயப்படுகின்ற சிறப்புப்பற்றி என்க முத்தமிழையும் ஆராயவதற்குச் சங்கம் இன்றியமையாமை தெளிக

(13) பதிற்றுப்பத்து—ஒன்பதாம் பத்துப்பதிகம்

“பொத்தி யாண்ட பெரும்சோ முனையும்
விததை யாண்டவிளம பழையன மாறனையும்
வைதத வஞ்சினம வாய்ப்ப வென்று”

இதில், ‘விததையாண்ட மாறன்’ என்றது, முத்தமிழையும் ஆண்ட (ஆராய்ந்த) மாறனாகிய பாண்டியன் என்பதாம்

‘பொத்தியாண்ட சோழன்’—என்றது, பொத்தியா
என்னும பாண்டிநாட்டுப் புலவர் தாம நேரிற்பார்க்காமலே
தம உணர்ச்சியால வசப்படுத்திய கோப்பெரும் சோழன்
என்பதாம்

பழையன மாற்றைப்பற்றி

“இழையணி யானைப் பழையன மாறன

மாடமலி மறுகில கூடலாங்கண”

(அகம-346)

என்று அகநானூற்றில் கூறியிருப்பதைக்கொண்டு,
அவன் மதுரையை ஆண்ட முடி அரசர்களில் ஒருவன்
என்பதும், அவன் சங்கம இருந்த முத்தமிழையும் ஆராயந்
தான் என்பதும் அறிகின்றும்

(14) அகநானூறு—உரைப்பாயிரம்

“பழுதில் கொள்கை வழுவியா அவைககண

அறிவு வீற்றிருந்த செறிவுடை மனத்தது

வானரேய நலலிசைச சானரேர் குழீஇ

அருந்தமிழ் மூன்றும் தெரிந்த கால”

என்று இடைவள நாட்டு மணக்குடியான பால வண்ண
தேவனான வில்லவதரையன் கூறுதல காண்க

இம் மணக்குடி என்னும் ஊரைச சேர்ந்தவரே திருக்
குறளுக்கு உரையெழுதிய மணக்குடியார் என்பவர் அவ
ருடைய இயற் பெயர் இன்னதென்ன விளங்கவில்லை இதனை
அறியார் அவரை மணக்குடவர் என்றும் மணக்குடையார்
என்றும் கூறுவார்

(15) பரிபாடல்—19

“புலத்தினும், போரிலும் போர்தோலாக் கூடல்”

என்னும் அடிககு உரையாசிரியர் பரிமேலழகர் கூறுவ
தாவது—“அறிவினும் வீரத்தினும் பிறரைப் போர்வெல்
லுங் கூடல்,” என்பதே

கூடலில் போரில் தோலாதார பவர் உளராதல் போலவே, புலத்தில் (புலமையில்) தோலாதார பலா உளராதலை இது குறிக்கும்

போர தோலாமைக்குப் போர் அவை (Military College) இருந்ததனை இப்பரிபாடல் வருணித்திருக்கிறது போலவே, புலமையிற் தோலாமைக்குத் தமிழ்ச்சங்கம் (புலவர் அவை) இருந்த தனையும் வருணித்திருக்கிறது

ஆழர் மலலனை மற்போரில் அட்டு வென்ற பெருந் கிளளி என்பவன் போர் அவை காண்ப பொருதனன் என்பது,

“ஆடாடென்ப ஒருசா ரோரே
ஆடன நென்ப ஒருசா ரோரே (புற-85)

என்னும் பாட்டால் அறியலாம்

இதனால் சோழன் பெருநற்கிள்ளி போர் அவை (Military College) ஒன்று புரந்தனன் என்பதும், அதனை அவனுக்குப் “போர் அவைக்கோ பெருநற்கிள்ளி” என்று பெயர் உண்டாயிற்று என்பதும் அறிந்ததாம். இச்சோழனைப் போலவே பாண்டியரும், சேரரும் போர் அவைகள் வைத்திருந்தார்கள்

இதனை அறியா சிலா போர் அவைக்கோ என்ற சொற்றொடரை போர்வைக்கோ என்று எழுதிப் பதிப்பித்ததுண்டீட தோடு நில்லாமல் அவ்வாறு பேசியும் வருகிறார்கள்.

(16) பரிபாடல்—6-ல்

“ தமிழ் வையைத் தண்ணம் புணல ”

என்று கூடலில் நடந்த தமிழ்ச்சங்கத்தைப்பற்றி கூறி இருப்பது காண்க

(17) ஒளவையார்

சங்கத் தமிழ்மூன்றுந் தா ”

என்று தாம பாடிய 'நல்வழியில்' சங்கததாரால் வளர்க்கப்பட்ட முததமிழ்களைப்பற்றியும் கூறியுள்ளது காண்க, இவ்வமமையரா கடைசசங்கப புலவர்களில் ஒருவர் அதிகமான் அஞ்சி என்பவனுக்கு உயிராத் துணைவர் புறநானூற்றில் இவருடைய பாடல்கள் பல உள்ளன இவருடைய கூற்றில் ஐயங்கொள்பவன் உலகினகண் அலகையாய் எண்ணப்படுவான்

இதுவரை சங்க நூல்களில் இருந்தும், சங்க காலத்தப புலவர்களுடைய வாககில இருந்தும். செப்பேட்டுச சாசனங்களில் இருந்தும், கல்வெட்டுச சாசனங்களில் இருந்தும், பிற நாட்டுச சரிதப பகுதிகளில் இருந்தும் சங்கம நடைபெற்றதற்குப பல ஆதாரங்கள் காட்டினோம்

இனிக் கடைசசங்கத்தை அடுத்தது இருந்த சான்றோர்ளுடைய வாககுகளையும் காண்போம்

(18) மாணிக்கவாசகர்

“உறைவான் உயர்மதிற் கூடலில ஆயந்தஒண் தீந்தமிழின் துறைவாய நுழைந்தனையோ அனறி? ஏழிசைச சூழலபுக்கோ”

என்று கி. பி 250 முதல கி பி. 282-வரை வாழ்ந்த மாணிக்கவாசகர் கூடலில் நடந்துவந்த கடைசசங்கத்தைப்பற்றிப பாடி இருக்கின்றார்

கடைசசங்கம் அழிவெய்தியது கி பி 235-ல் ஆதலின், சங்கத்தை அடுத்து இருந்தவர் மாணிக்கவாசகர் ஆவார இவர் கடைசசங்கம் முடிவுபெற்ற 15 ஆண்டுகளுக்கு எல்லாம பாண்டி 'நாட்டில் ஏழு கல் தொலைவில் உள்ள திருவாதவூரில் பிறந்தவர் பாண்டி- நாட்டிலேயே பாண்டியன் மந்திரியாகத் திகழ்ந்தவா பிறகு, துறவு பூண்டு, தில்லைக்குச் சென்று ஆங்கு முததி அடைந்தவர் கூடலில் நடைபெற்ற சங்கத்தைப்பற்றி அவர் கேள்விப்பட்டார்

இருந்ததோடு, மந்திரியாய் இருந்த சாலகது, அரசாங்க ஆதரவுகளையும் படித்துத் தெரிந்தவா ஆகலின், அவருடைய கூற்று மிக வன்மையுடையது ஆகும்.

(19) அப்பர் சுவாமிகள்

மாணிக்கவாசகரை அடுத்தது இருந்தவா திருவாய்மொழி அப்பா சுவாமிகள் அவர், “ நனபாட்டுபு புலவனுயிச சங்கமேறி, நபனகக்கிழி தருமிகு அநினினகாண,” என்று சங்க காலத்தில் நடந்த ஒரு சரித்திரகதைப்பற்றிக் திருப்புகழார தேவாரத்தில் பாடியுள்ளார் இவருடைய காலம் கி பி 567 முதல் 648 வரை ஆகும்.

ஆலவாய்ப் பெருமான் புலவா வேடம தாங்கி, தமிழ்ச் சங்கத்தில் வாதமசெய்து, தருமி என்னும ஓர் அன்பனுக்கு பொற்கிழி வாங்கிக் கொடுத்ததைப்பற்றிப் பாடியுள்ளார் இது நடந்தது கடைச்சங்கத்தின் கடைசிக் காலத்தில் ‘கொங்கு தோ வாழ்க்கை’ என்னும பாடடைப்பற்றி நிகழ்ந்த வாதத்தைக் குறிப்பிட்டுள்ளார் ஆலவாய்ப் பெருமான் நககேரோடு வாதம் புரிந்தார் என்பது சரித்திரம் ஆதலால், இது நடந்தது கி பி ஆன்றம நூற்றாண்டு ஆகும்.

(20) திருஞான சம்பந்த சுவாமிகள்

“ புகலி ஞானசம்பந்தன உரைசெய சங்கமலி செந்தமிழ்கள் ”

(திருத்தேவார)

“ அற்றன்றி அந்தண் மதுரைத்தோகை ஆக்கினும் ”

(பொதுப்பாடல்)

கி. பி. 7-ம் நூற்றாண்டில் அதாவது கி பி 634 முதல் கி பி 650 வரை வாழ்ந்த சம்பந்த சுவாமிகள், அவர் காலத்தில் சங்கத் தமிழ் நூல்கள் மிகு வழுங்கிவந்ததனால்,

அவற்றினின்றும் பல பொருள்களை எடுத்ததுத தமமுடைய
தெய்வப்பாக்களில் புகுத்திப் பாடியுள்ளது காண்க

அவா காலகதிலேயே தொகை நூல்கள் எல்லாம்
தொகுககப்பட்டு முடிவுற்று இருந்தன என்றும் அவரு
டைய கூற்றால் தெரிகிறது

(21) ஆண்டாள் என்கிற கோதைமார்

“சங்க முதநழி” என்று பெரிய திருமொழி 3-4-10-ல்
பாடியுள்ளார இவ்முடி சி பி எழார் நாரணாணடில்
வாழ்ந்தவர்

(22) புறக்கிரட்டு—புகழ் மயலை

“பாடு சமீழ்வளாத கூடன்ன வடாஅது”

என்று நாழி எனினும் வள்ளலின் ஊராகிய கள்ளி
யமபதி, தமிழ்ச்சங்கம் இருந்த கூடல்கூடு வடக்கே உள்ளது
என்று கூறப்பட்டுள்ளது

(23) சேக்கிழார்

பூததிநாயலு புரணப்பட்டு—5—7

“சாலபாய முர்மைத் தமிழ்தங்கிய அங்கண் முதூர்
நூலபா யிடத்தும் முள; நோனறலை மேதி பாயப
பால்பாய முலதோய் மதுப்பங்கயம் பாய எங்கும்
சேல்பாய தடத்தும் முளசெய்யுணமிக் கேறு சங்கம்

“முமமைப் புவனங்களில்மிக் கதனறேயமமுதூர்
மெய்ம்மைப் பொருளாம தமிழ்நூலின விளங்குவாயமைச
செம்மைப் பொருளும் தருவார திருவாலவாயில்
எம்மைப் பவம் தீர்ப்பவா சங்கம் இருந்ததென்றால்”

என்று தமிழ்ச்சங்கம் மதுரை யின்கண் நடைபெற்றதைப்
பற்றிப் பாடியுள்ளார தெய்வச சேக்கிழார் பெருமான்
சரித்திரச சான்று இல்லையேல் பாட்டமாட்டார்

மூர்த்தி நாயனார் என்பவர் மதுரையில் கி. பி. 520 முதல் கி. பி. 575 வரை ஐம்பதது ஐரத ஆண்டுகள் அரசாண்டவர். களப்பிரா ஆட்சி முடிந்ததும் இவருடைய ஆட்சி திருவருட் சமமத்ததுடன் ஆரம்பமாயிற்று.

(24) பிற்காலத்தவர்

“செங்கமிழ் நாடே

சந்தனப் பொதியைச் செங்கமிழ் முனியும்

சவுந்தர பாண்டியன் எனுங்கமிழ் நாடனும்

சங்கப் புலவரும் தழைத்தினி திருக்கும

மங்கலப் பாண்டி வளநா டென்ப” என்பதனால்,

கடைசசங்கம் முடிவு அடைந்தபின் அடுத்தடுத்த இருந்த அடியார்களை அன்பாகளுடைய வாகுகுகளில் இருந்தும் சங்கம் நடைபெற்றது உணர்வை யெனக காட்டினும்

சங்க நூல்களையும், சங்கப் புலவர்களுடைய கூற்றுக்களையும், செப்பேட்டுச் சாசனங்களையும், பிறநாட்டுச் சரித்திரச் சான்றுகளையும், அன்பாகளுடைய கவிதகளையும் நம் பாமல், தற்காலம் சங்கமே இருந்ததில்லை என்று கூறுவார் கூற்று எவ்வளவு தூரம் பொருத்தமுடையது என்று பாருங்கள் அவர்கள் எல்லாம்,

“நோதின்று காக்கை வெளிநென்பாரா

எனசொலாரா நாயக்கொலை சால்புடைத்து

என்பாரும் உண்டு”

என்ற முதுமொழிககு இலக்கு ஆனவாகளே ஆதலின், அன்னவா கூற்றுக்களைக்கொண்டு மயங்கற்க

பின் இணைப்பு 1 முற்றிற்று.

பின் இணைப்பு—II

கால வரிசைப் பொருள் அட்டவணை

30,000 B C—16,500 B C—ப ஃ ரு னி ய ர ற று த்
தென்மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கம் நடைபெற்ற காலம்
இஃது உருவ எழுத்துக காலம் இச்சங்கம் இரீஇய
பாண்டியன் —

ஆழிவடிமபலமபநின்ற பாண்டியன் என்கிற
பாண்டியன் நெடியோன் என்கிற முதலாம் நிலத்தரு
திருவிற் பாண்டியன் என்கிற பாண்டியன் மாகீர்த்தி

இவன் வழிவந்த பாண்டியர்கள் தமிழ்நாட்டை
13,500 ஆண்டுகள் அரசாண்டார்கள்

16,500 B C.—16,000 B C—தமிழ்நாட்டில் நிருதர்க
ளுடைய ஆட்சி நடைபெற்ற காலம் நிருதிநாடு
என்பது தற்காலம் ஆபிரிக்கா என்று வழங்கப்படு
கிறது நிருதர்களில் கடைசியாகத் தமிழ்நாட்டை
ஆண்டவர்கள், உடுக்கண்ணன் (தாரகாக்கன்), மரைக்
கண்ணன் (கமலாக்கன்) அறிவுடைமாலி (வித்தியுன்
மாலி) என்ற மூவர் இவர்கள் திரிபுராதிகள் என்னப்
படுவார்.

16,000 B C.—முப்புரம எரிககப்பபட்டது முப்புர நிருதர்
மூவரும் தமிழ் அரசனிடம் அடைக்கலம் புகுந்தது

16,000 B. C —14,550 B. C—மகேந்திரமலைத் தமிழ்ச்
சங்கம் நடைபெற்ற காலம். இதுவும் உருவஎழுத்
துக் காலம் சங்கம் இரீஇயவர் திரிபுரத்தை எரித்த
விரிசடைபெருமானாகிய பரமேசகரன். புலவர்
குழா அத்தூள் ஒருவர். பொதியமலை அகத்தியர்.

இச்சங்கத்தில் பாடப்பட்டன 'மகேச சூத்திரம்' 'ஐந்திணை அகநூல்' என்ற நூல்கள் களவியல் என்னும் ஐந்திணை அகநூல் இப்போது முழுவதும் கிடைத்துள்ளது

16,000 B. C — 3105 B. C — பொதியமலை தமிழ்ச்சங்கம் நடைபெற்ற காலம். இச்சங்கமானது பொதியமலை அகத்தியரால் கி மு 16,000-ல் பாபநாசத்தில் ஆரம்பிக்கப்பட்டது அதுமுதல் இடைச்சங்கமுடிவு வரை, அதாவது, கி மு 3105-வரை இச்சங்கத்தைப் பற்றிக் கேள்விப்படுகிறோம் அதற்கப்புறம் எவ்வளவு காலம் நடைபெற்றுவந்தது என்பது ஆராயத்தக்கது இச்சங்கம் ஒன்றேதான் யாதொரு இடையூறும் இன்றி உருவ எழுத்து—கோல் எழுத்து—வட்டெழுத்து—சதுர எழுத்துக் காலங்களில் எல்லாம் நடைபெற்று வருகிறதென்று கருதுகிறது

14,550 B. C — 14,490 B. C — மணிமலை தமிழ்ச்சங்கம் நடைபெற்ற காலம் இதுவும் உருவ எழுத்துக் காலம் இச்சங்கத்தை இரீஇயவா ஒளியா கோமான செங்கோ என்னும் பேரரசன் இச்சங்கத்துக்குத் தலைமை வகித்து நடத்தியவன் சக்கரன் என்னும் புலவன் தனியூச சேநநன், முதலாம் அகத்தியன் முதலிய புலவர்கள் சங்க உறுப்பினர்கள் இச்சங்கத்திற்கு நூல் பேராற்று நெடுநுதையைப் பெருநூலும், இடைகழிச் செங்கோடன் இயனூலும் ஆம்

14,490 B. C — 14,058 B. C — தமிழ் நாட்டில் சீன தேசத்து அவுணா ஆட்சிக் காலம். அவுணரில் கடைசியாகத் தமிழ் நாட்டை ஆண்டவர்கள் சூரபதுமன் — சிங்கமூரன் — தாருகன் — பாணுகோபன் முதலியோர்

14,058 B C — குமரவேள — சூரபத்மன் போர. அவுணா ஆட்சி ஒழிந்தது ஒரு பெரிய கடல்கோள ஏற்பட்டதே தமிழ் நாட்டில் பெரும பாகம், 49 கொடுமுடிகளை யுடைய மேருமலையுடன் அழிபட்டது இந்தக் கடல்கோளைத்தான் உரையாசிரியர்கள் 'ஆதீயூழி' என்றும், பெரிய (மகா) பிரளயம் என்றும் கூறுவா.

14,058 B C. — ஆதீயூழி, அல்லது பெரிய பிரளயம் ஒளிநாடு — பெருவள நாடு முழுவதும் குமரி நாட்டில் சில பாகங்களும் அழிவுண்டன

14,058 B C — 14,004 B, C — அவுணரைத தமிழ் நாட்டினின்றும் துரத்திய குன்றம் எறிந்த குமரவேள திருச்செந்தூரில் ஒரு தமிழ்ச் சங்கத்தை ஏற்பாடு செய்து அது நடைபெற்ற காலம் இது கோல் எழுத்துக் காலம். இச்சங்கத்தில் வாதாபி அகத்தியர் — புலத்தியர் — சனகர் — சனற்குமாரர் முதலியோர் குமரவேளிடத்தில் தமிழ் கற்று, சங்கத்தில் உறுப்பினராகவும் இருந்தார்கள் இச்சங்கத்திற்கு நூல் 'குமரம்' என்னும் பேரிலக்கண நூலும், 'முருகன் அகப்பொருள் விருத்தி' என்ற அக நூலும், வாதாபி அகத்தியமும் ஆம்

14,004 B C — 9564 B C — குமரியாற்றுத் தெனமதுரையில் நடந்த தலைச்சங்கம் நடைபெற்ற காலம். சங்கம் இரீஇயவர் காய்சின வழி முதல் முதலாம் கடுங்கோன் ஈறாக 89 பாண்டியர்கள் இச்சங்கம் கோல் எழுத்துக் காலத்தில நடைபெற்றது இச்சங்கத்திற்கு நூல் வாதாபி அகத்தியமும், குமரம் முதலிய முந்திய சங்கங்களின் நூல்களும் ஆம்

9564 B. C.—இரண்டாம கடல கோள் இரண்டாம ஊழி என்பா இவ்வூழியிலும் குமரி நாட்டில் பெரும்பாகம் கடல்கொண்டொழிந்தது

9,564 B. C —3105 B C—தமிழ் நாட்டில் அரக்கர் ஆட்சிக் காலம் அரக்கர்களாகிய சோழர்கள், தக்கன், இரணியன், இரணியாக்கன் முதலியோரும் அவா பரம்பரையினரும் அரசாண்டார்கள்

7,500 B C.—பல் யாகசாலை முதுகுடுமிப் பெருவழுதி என்னும் பாண்டியன் அரக்கரோடு போரா தொடுத்த தமிழ் நாட்டில் சில கூற்றங்களைக் கைக்கொள்ளல

7,500 B C —6,900 B C—கொற்கை என்னும் கடற் றுறைப் பட்டினத்தில் முதுகுடுமிப் பெருவழுதியால் தொடங்கப்பெற்ற தமிழ்ச் சங்கம் நடைபெற்ற காலம் தமிழ் மொழிக்கு இது வட்டெழுத்துக் காலம் இச சங்கத்தில ஐந்திரம் என்னும் தமிழ் இலக்கண நூலும் பயிலப்பட்டு வந்தது இந்திரலை செய்யப்பட்ட நூல் ஐந்திரம் இது வடமொழி ஐந்திர நூலுக்கும் முற்பட்டது

6,900 B. C.—6805 B C—தமிழ் நாடு மறுபடியும் அரக்கர் ஆட்சிக்கு உட்பட்டது

6,805 B. C.—3105 B C—இடைச்சங்க காலம் பொருரை (தாமபிரபரணி) ஆற்று முகத்துவாரத்தில் இருந்த கபாடபுரத்தில் வெண்டேர்ச்செழியன் என னும் பாண்டியனால் நிறுவப்பட்டு, 79 பாண்டியா களால் புரக்கப்பட்டு வந்தது இச்சங்கத்தின் கடைசி அரசன் முதலாம் முடத்திருமாரன் என்பான்

இசசங்கம தொடங்கப்பட்டு கி மு 6000-வரை தமிழ் மொழி வட்டெழுததாகவும், பிறகு சதுர எழுததாகவும் நடைபெற்றது. கி மு 6000 ல் சதுர எழுதது ஆரம்பமானபொழுது தொல்காப்பியர் என்பார் தொல்காப்பியம் என்ற இலக்கண நூலை யாத்தது, இடைச்சங்கத்தில்தலைமை வகித்து நடத்தி வருதார்

3105 B C —இடைச்சங்கம் துவரைக கோமான கண்ண பிரானால் அழிக்கப்பட்டது தமிழ் நாட்டில் அரசர் நிலை சூலைநதனா பாரதச சண்டையின் முடிவு

3102 B C —கலியுகம் பிறந்தது

2387 B C —கடல கோள

2344 B. C —மேற்படி கடல கோள

2,300 B C —கடல கோள

2,030 B C —கடல கோள

இக்கடல கோளகளால் தமிழ் நாட்டில் பல பாகங்கள் கடலில் அமிழ்ந்தன.

1915 B C —1715 B C —திருப்பரங்குணத்ததுத தென்மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கம் நடைபெற்ற காலம் இது சதுர எழுத்துக் காலம் இசசங்கம் இரண்டாம் முடத் திருமாறன் என்னும் பாண்டியனால் நிறுவப்பட்டது

1715 B C —கடைபூழி

1715 B C—235 A D —நானமாடக மடலில் நடைபெற்ற கவிச் சங்க காலம் சதுர எழுத்துக் காலம் சங்கம் இரீஇயவா மூன்றாம் முடத்திருமாறன் முசலாக உககிரப்பெருவழுதி எழுத 49 பாண்டியர்.

தொகை நூல்களாகிய பததுப்பாட்டு, எட்டுத் தொகை, பதினெண் கீழ்க்கணக்கு முதலிய நூல்கள் எல்லாம் தொகுக்கப்பட்ட காலம் இச்சங்கம் நடைபெறாமபோது கி பி 144-ல் கோவலன் கொலை யுண்டான் மதுரை வரிக்கப்பட்டது

235 A D — 340 A D — பாண்டியர் ஆட்சி

340 A D — 520 A D — பாண்டிய நாட்டில் வடுக்க கருநடா ஆட்சி இவர்களைக் களப்பிரர் என்பார் இவர்கள் சமண மதத்தைக் கொண்டவர்கள் இவர்களுடைய ஆட்சியில் கி பி 470-ல் வசகிரநதி எனலும் சமண முனிவன் திருப்பரங்குன்றத்துத் தென்மதுரையில் ஓர் தமிழ்ச் சங்கத்தை நிறுவி, அவனே தலைமை வகித்து நடத்திவந்தான்

470 A D. — 520 A D — வசகிரநதி தமிழ்ச்சங்கம் நடைபெற்ற காலம்

520 A D — களப்பிரர் ஆட்சியின் முடிவு வசகிரநதி தமிழ்ச் சங்கத்தின் முடிவு

520 A D — 575 A D — பாண்டிய நாட்டில் சூராததி நாயனார் ஆட்சி

575 A D. — 600 A D. — பாண்டியன் இரண்டாம் கடுங் கோன் ஆட்சி இவனுடைய மறுபெயர் பாண்டியன் அதிராசன்

600 — 625 A D — பாண்டியன் மாறவாமன் அவனிகுளா மணி எஃ அதிராச மாறவாமன் ஆட்சி

625 — 640 A D — செழியன் சேரநன் எ சடையவர்மன் ஆட்சி இவன் மறுபெயர்களாவன —

சிலைத்தடககைக கொலைக்களிற்றுச செழியன்,
மண்மகளை மறுக்கடிந்த வேந்தர்வேந்தன்,
செங்கோற்சேந்தன் முதலியன

640—670 A D—மாறவாமன் அரிகேசரி எ கூன்பாண்டியன் எ சுந்தரபாண்டியன் எ நின்றசீர் நெடுமாறன் இவன் திருஞானசம்பந்தா காலத்தவன் சமண மதத்தினின்றும் சைவலோகப்பட்டவன்

670—710 A D—கோடசடையன் இரணதீரன் ஆட்சி இவன் சுந்தரா காலத்தவன்

710—765 A D—அரிகேசரி பராங்குச மாறவாமன் எ தேர்மாறன் எ இராசசிமமன் I ஆட்சி

765—790 A D—நெடுஞ்சடையன் பராந்தகன் I எ சடையவர்மன் ஆட்சி

790—800 A D—இராசசிமமன் II எ மாறவாமன் ஆட்சி

800—830 A. D—வரகுணன் III எ சடையவர்மன் ஆட்சி.

830—862 A D—சீமாறன் பராந்தகர் கோலாகலன் எ மாறவர்மன் ஆட்சி

862—882 A D—வரகுணன் IV என்கிற மாறன் சடையன் ஆட்சி.

882—900 A D—பராந்தகன் III என்கிற சடையவாமன் ஆட்சி

900—919 A D இராசசிமமன் III ஆட்சி

919—948 A. D—இக்காலத்தில் பாண்டிநாடு சோழர்களால் ஆளப்பட்டது

948—968 A. D.—வீரபாண்டியன் I ஆட்சி

968—995 A D—அமரபுயங்கன் ஆட்சி.

995—1048 A D —மறுபடியும் பாண்டியநாடு சோழா ஆட்சியில் வந்தது

1048—1084 A D —ஐவா பாண்டியர் ஆண்டனா அவர்கள் பெயர்கள் விளங்கவில்லை

1084—1100 A D —மாறவாமன திரிபுவனச சக்கிரவர்த்தி பராகிரம பாண்டியன் ஆட்சி

1100—1105 A D —சடையவாமன் பாராதகன் IV ஆட்சி

1105—1122 A D —மாறவாமன சீவலபன் ஆட்சி

1122—1142 A D —சடையவாமன் குலசேகர பாண்டியன் I ஆட்சி இவன் காலத்தில்தான் பாண்டிய நாடு தென்பாண்டி—வடபாண்டி எனப் பிரிக்கப்பட்டது இவன் தென்பாண்டியில் அரசாண்டான்

இவன் தமது பராகிரம பாண்டியன் I (1122—1140 A D) வடபாண்டியில் அரசாண்டான்

1142—1190 A D —மாறவாமன் விகிரம பாண்டியன் II என்பவனுடைய ஆட்சி தென்பாண்டியில் சடைபெற்றது

வடபாண்டியில் 1140 A D முதல் 1145 A D வரை வீரபாண்டியன் III அரசாண்டான் கி.பி. 1145-ல் வீரபாண்டியன் III என்பவன் மாறவாமன் விக்கிரம பாண்டியன் II உடன் சண்டையிட்டு, முறியடிக்கப்பட்டு, திருவாங்கூருக்கு ஓடிப்போய் விட்டான் வடபாண்டி தென்பாண்டியோடு சேர்க்கப்பட்டது

1190—1216 A D —சடையவாமன் குலசேகர பாண்டியன் II என்பவன் ஆட்சி

- 1216—1238 A D.**—மாறவர்மன் சுந்தரபாண்டியன் I என்பவன் ஆட்சி
- 1238—A D**—சடையவர்மன் குலசேகர பாண்டியன் III என்பவன் ஆட்சி சில மாதங்களே நடைபெற்றது.
- 1238—1251 A. D**—மாறவாமன் சுந்தரபாண்டியன் II என்பவன் ஆட்சி
- 1251—1268 A D**—சடையவாமன் சுந்தரபாண்டியன் I என்பவன் ஆட்சி இவனுக்குக்கீழ் வீரபாண்டியன் IV (1252—1267 A D) என்பவனும், மாறவாமன் சீவல்ல பாண்டியன் (1257—1292 A D) என்பவனும் ஆட்சிபுரிந்தார்கள்.
- 1268—1310 A D**—மாறவாமன் குலசேகர பாண்டியன் I என்பவன் ஆட்சி இவனுக்குக்கீழ் மாறவாமன் விககிரம பாண்டியன் (1285—1291 A D) ஆட்சி புரிந்தான்.
- 1310—1320 A D**—சடையவாமன் சுந்தரபாண்டியன் II என்பவன் ஆட்சி.
- 1296—1342 A D**—சடையவாமன் வீரபாண்டியன் ஆட்சி.
- 1330—1377 A D**—பாண்டியநாட்டில் மகமதியா ஆட்சி அக்காலத்தில் பாண்டியர் மகமதியர்களுக்கு உபயோகப்பட்டிருந்தார்கள்
- 1314—1346 A D**—மாறவாமன் குலசேகர பாண்டியன் II ஆட்சி.
- 1315—1347 A. D**—சடையவாமன் பராகிரம பாண்டியன் I ஆட்சி
- 1334—1380 A D**—மாறவாமன் வீரபாண்டியன் I ஆட்சி

1335—1352 A D —மாறவாமன் பராக்கிரம பாண்டியன் ஆட்சி

குறிப்பு:—மகமதியர் ஆட்சி காலத்தில் பாண்டி நாட்டைப் பல பாண்டியர்கள் மதுரை—தென்காசி—கரீவலமவந்த நல்லூர் முதலிய இடங்களில் தனித்தனியாக அரசாண்டார்கள் என்றும் கப்பங்கட்டி வந்தார்கள் என்றும் தெரிகிறது

1364 A D —விசயநகர வேந்தன் குமாரசம்பண்ணன் பாண்டி நாட்டுப் படை எடுப்பு

(வடபாண்டியில் விசயநகர அரசனும் மகமதியரும் சண்டையிட்டுக்கொண்டு இருந்தபோது, தென் பாண்டியில் ஆண்டவர்கள் வருமாறு)

1352—1390 A D —பராக்கிரமபாண்டியன்

1384—1415 A D. —பராக்கிரமபாண்டியன்

1401—1434 A D —பராக்கிரமபாண்டியன்

இம்மூவரும் தனிப்பட்டவா ஒருவரே அல்ல

1401—1463 A D —சடையவாமன் பராக்கிரம

பாண்டியன்

1422—1473 A D —சடையவாமன் குலசேகர ,,

1473—1506 A D —அழகன்பெருமாள் பராக்கிரம ,,

1479—1499 A D —பராக்கிரம குலசேகரதேவன்

1506—1534 A. D —ஆகவராம பாண்டியன்.

1543—1543 A D —சடையவாமன் சீவலபபாண்டியன்

1543—1552 A D —சடையவாமன் பராக்கிரம குலசேகர பாண்டியன்.

1552—1564 A. D —நெலவேலிமாறன்.

1564—1604 A D —சடையவர்மன் அதிவீரராம

பாண்டியன்

1588—1613 A D —வரதுங்கராம பாண்டியன்

1613—1700 A D —வரகுணராமகுலசேகர சோமாசியார

1700—1748 A. D —வரகுணராம பாண்டிய குலசேகர தேவதீட்சிதா

(இதுவரை கல்வெட்டுக்களால் தெரிந்த பெயர்கள் இவையாகும் இன்னும் பல பாண்டியர்கள் பெயர்கள் இடையிடையே உள்ளன)

19-ம் நூற்றாண்டில் விசயநகர வமிசத்ததைச சோந்த நாயககா அரசாட்சியினின்றும் ஆங்கிலேயர் ஆட்சிக்குப் பாண்டியநாடு வந்தது

20-ம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில், ஆங்கில அரசாட்சியில், அதாவது, **1910-ம் ஆண்டு** மே-மாதம் **24-ம்** தேதியில் இப்போது நடைபெறலுவரும் நான்காம் தமிழ்ச்சங்கம் பாலவனத்தம் சமீன்தார பொ பாண்டித்துரைத் தேவா அவர்களால் கூடல் மதுரையில் ஆரம்பிக்கப்பட்டது

பல தமிழ்ச்சங்கங்கள் நடைபெற்றிருக்க இது நான்காம் தமிழ்ச்சங்கம் என்று கூறுவானேன் என்றால், தலை—இடை—கடைச சங்கங்களாகிய முச்சங்கங்களைப் பற்றியே எல்லோரும் கூறிக்கொண்டிருப்பதால், இது நான்காம் சங்கம் என்னப்பட்டது என்க

களவியல்—தொல்காப்பியம் என்னும் இரண்டு நூல்களில் குறிப்பிடப்பட்ட தமிழ்ச்சங்கங்களின் காலங்களைப் பற்றியும், நிறுவிய பாண்டிய அரசர்களைப்பற்றியும், கல்வெட்டு—சாசனம்—இலக்கியம் முதலிய சான்றுகளைக் கொண்டு இங்கே விளக்கிக் காட்டப்பட்டுள்ளது.

ஆழிவடிமபலமபரின்ற பாண்டியன் I என்பவனைப் பற்றியும்—தமிழ் நாட்டில் ஆண்ட அன்னியர்களாகிய நிருதா—அவுணா—அரக்கா—ஆரியர்களைப்பற்றியும்— பல ஆதாரங்களுடனும், குடிவழிப்பட்டியுடனும் தமிழ்நாட்டுச் சரிததிரம எழுதப்பட்டு வருகின்றது விரைவில் வெளிவரும் விரிவினை ஆண்டுக் கண்டு கொள்க

(பின் இணைப்பு II—முற்றும்)

தமிழ்நாட்டு வரலாறு

மொகஞ்சதரோ, சிந்து வேளி நாகரிகம் · மா இராச
 மாணிக்கம பிள்ளை தமிழ் மககளின் நாகரிக
 விளக்கத்தைத் தெளியக் காட்டும சிறந்த
 நூல அட்டைக கட்டடம 2 8
 ஷெ கலிக்கா 3 8

குமரிக்கண்டம் அல்லது கடல்கோண்ட தேன்னாடு
 கா அப்பாத்தரைபு பிள்ளை குமரிக்குத்
 தெற்கே பெரிய நிலப்பரப்பு நீரில் ஆழநத
 வரலாறும் ஆராய்ச்சியும் தமிழ்நாட்டின
 தொன்மை யுணராததும சிறந்த நூல 1 4
 ஷெ கலிக்கா 1 12

பல்லவா வரலாறு புலவர் மா இராசமாணிக்கம
 தமிழ்நாட்டு வரலாற்றில் பல்லவா வரலாறு
 சிறந்தபகுதியாகும் அதனைப் பல நூலமேற்
 கோள்களுடன் விளக்குவது தமிழர் ஓவ
 வொருவரும் படித்தற்குரியது விளக்கப
 படங்களுடன் அட்டைக கட்டடம விலை 3 8
 ஷெ கலிக்கா 4 8

தமிழகம் : ந சி கந்தையா
 தமிழ்நாட்டின் விளக்கமான வரலாறு பண்
 டைய நிலையை அறியவும் வருங்காலத்தை
 உறுதிப்படுத்தவும் துணை செய்வது கருத்தா
 லும், பொருளாலும் விரிவு பெற்ற 2-ம் பதிப்பு 3 12

தமிழ் இந்தியா · ஆசிரியர் N. S கந்தையா
 தமிழர் தொன்மைக காலம், தமிழர் மாண்பு,
 சமயம், குமரிக்கண்டம், மொகஞ்சதரோ முத
 லிய பொருள்பற்றி நூற்றுக்கு மேற்பட்ட
 ஆங்கில நூல்கள் தமிழ் நூல்களிலிருந்துமேற்
 கோள்கள் காட்டி அரிய பல விளக்கப்படங்க
 ளுடன் இதன் ஆசிரியர் எழுதியிருப்பன
 படிப்பார்க்குச் சிறந்தவிருந்தளிக்கும். ராப்பர் 3 8
 ஷெ கலிக்கா 4 8

பழந்தமிழர் நாகரிகம்

[அன்று தமிழா வாழ்ந்த நிலை யென்ன? அவர்கள் பண்பாட்டின் தன்மை எத்தனை சிறந்திருந்தது? அவற்றை விளக்கும் அரிய உரைநடை நூல்கள், இளவழகனா ஆக்கியவை.]

சங்கநூற் கட்டுரைகள் . முதற் புத்தகம்

நாடு, அரசு, வாழ்க்கை, தொழில், வாணிகம், கலைகள், இசை, நாடகம், கடவுள் கொள்கை பற்றிய பண்டைத் தமிழ் மக்களின் ஒப்பற்ற கருத்துகளை விளக்குவது

இளவழகனின் திருதமிழ் உரைநடை ராபபா 1 4
கலிக்கா 2 0 ரெகரைன 3 0

சங்கநூற் கட்டுரைகள் (இரண்டாம் புத்தகம்

பண்டைத் தமிழாதப உணவு, உடை, கலவி, பழக்கம், வழக்கம், ஸ்தூக்கம், விழாபயம் முதலியன இளவழகனின் ஜினசொல தவழும்' இனபடி தமிழ்நடைரில் நவலபபட்டுள்ளன

ராபபா 1 12
கலிக்கா 2 8 ரெகரைன 3 8

பண்டைத் தமிழரின் இன்பியல் வாழ்க்கை

ஒத்த தலைவனுந் தலைவியும் தமமுட் குணிக் காதல கொண்டது முதல மணநது ஈடி இல் லறம நடாததி இன்பமடைதல் முடியவுள்ள வாழ்வியற் குறிப்புக்களைப் பன்னிரு தலைப்புக களில் இனிது விளக்குவது விளக்கப் படங்களுடன்

அட்டை 2 8 கலிக்கா 3 0

பண்டைத் தமிழரின் பொருளியல் வாழ்க்கை .

அறம்பொருள் காரணமாக மக்கள் வாழ்க்கையிற் புறத்தே நிகழும் ஒழுக்கங்களைப் பன்னிரு தலைப்புக்களில் விளக்குவது ஏற்ற படங்களுடன் அட்டை 2 8 கலிக்கா 3 0

கழக வெளியீடு—ச. 20

THE SOUTH INDIA SAIVA SIDDHANTA WORKS
PUBLISHING SOCIETY, TINNEVELLY, LTD.,
6, CORAL MERCHANT STREET, MADRAS.

Head Office,
24, EAST CAR STREET, THIRUNELVELI.

விலை ரூ. 2-8.

